

Camellia

1

名
門
嫡
后

เจ้าหละ
บุตรสาว
อันดับหนึ่ง
ของ
ตระกูล!

繁多 ผานตั่ว เซียน
มณฑิรา ฝาทอง เปา
白岫 ไป๋ซิว วา

บทที่ 1 เจ้านหาที่ตายเอง!

ณ เวลาที่จืดจางกลางฤดูหนาว หิมะตกหนักเกล็ดหิมะปลิวว่อน

ตอนบ่าย ชิวเย่หลันเดินโซซัดโซเซไปตามทางขึ้นสู่ยอดเขา

หิมะตกหนักจริง ๆ ลมจากยอดเขาพัดลงมาดังซู่ ถึงแม้นางจะถอดเสื้อคลุมหนังสัตว์ออกเพื่อให้เดินสะดวก ก็ยังก้าวขาลำบาก

“น้องสาว น้องสาว! ปล่อยข้า! ปล่อยข้าเถิด!” คังจิ้นจางถูกรัดมือรัดเท้าทั้งสองข้างอย่างแน่นหนาด้วยเชือกป่านชุบน้ำ ปลายเชือกถูกนางลากไปตามพื้นหิมะ น้ำตาน้ำมูกกลายเป็นน้ำแข็ง พุดซอร้องอย่างหวาดผวา “เย่วจื่อหลอกข้า! เชื้อข้าเถิด! เชื้อข้า...ข้าเป็นพี่เจ้า เป็นญาติผู้พี่เจ้านะ!”

“เพ็งนึกขึ้นได้หรือว่าเจ้าเป็นพี่ข้า” ชิวเย่หลันหยุดเดินก่อนปัดหิมะบนใบหน้า แล้วหันมองเขา พร้อมทำท่าเหมือนยิ้มแต่ไม่ยิ้ม แล้วกล่าวอย่างเย็นชา “เจ้าแอบเข้ามาในห้องข้า

กลางดึก เหตุใดไม่คิด เย่วจื่อตกเป็นเหยื่อแทนข้า นึกหรือว่าข้า
ไม่รู้ ความจริงเจ้าคิดจะข่มขืนใคร”

คังจิ้นจางตกใจจนหน้าซีด “เจ้ารู้หรือ!”

“คืนนั้นข้ามีธุระออกไปข้างนอก เลยให้เย่วจื่อมานอน
เตียงข้า นึกไม่ถึงว่าจะทำให้นางถูกทำร้าย...” ชิวเย่หลันยิ้ม
ไปหน้างตมเหมือนดอกหลี่ มือเล็กไม่ลังเลสักนิดที่จะดึงเชือก
แล้วลากขึ้นเขาต่อไป

“คืนนั้น...คืนนั้นข้าตีมันหนักไปหน่อย! จริงๆ นะ!” คังจิ้นจาง
จำได้ราวๆ ว่าทิศทางนี้นำไปสู่หน้าผาชัน เขาตกใจจนขวัญ-
กระเจิง พุดอ้อนวอนตะกุกตะกัก “น้องสาว เจ้าฟังข้าพุด! เย่วจื่อ
เป็นแค่สาวใช้ ท่านยายรักข้าที่สุด ถ้าครั้งนี้เจ้าปล่อยข้า กลับไป
แล้วข้าจะหาคนที่ดีกว่านางให้เจ้าสืบคน ไม่สิ ร้อยคน!”

พอเห็นชิวเย่หลันไม่แยแส เขาจึงรีบพุดย้ำ “น้องสาว
เจ้ารู้ไหม เรื่องการหมั้นที่ท่านยายให้ลงใหญ่เลือกให้เจ้ามี
ปัญหา...” พอเห็นชิวเย่หลันเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น คังจิ้นจางจึงร้อง
บอก “เต็งอี่มีศักดิ์เป็นหลานของกว่างหยางอ๋อง รูปร่างสูงใหญ่
หน้าตาหล่อเหลา แต่ความจริงเขาชอบผู้ชาย! เขาไม่รับแม่แต่

สาวใช้ด้วยซ้ำ! ถ้าเจ้าปล่อยข้า กลับไปข้าจะช่วยขอร้อง
ท่านยายให้ยกเลิกการหมั้น!”

“แม่ทัพหรวนป่วยหนัก เขาเป็นตาแท้ๆ ของเจ้า!
ถ้าเจ้าฆ่าข้า คงปิดบังท่านยายไม่ได้ แม้แต่เรื่องที่เจ้าแอบฝัก
วรยุทธ์กับแม่ทัพหรวนก็จะถูกเปิดเผย! เจ้าจะให้วาระสุดท้าย
ของแม่ทัพหรวนไม่สงบหรือ” คังจิ้นจางค้นหาเหตุผล ก่อน
กล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง “แล้วน้ำสะไกรรอง...มารดาของเจ้าก็
สุขภาพไม่ดี ครั้งนี้ที่ตั้งใจให้เจ้ามาหาข้า ไม่ใช่เพื่อเอาใจท่าน
ยายหรือ เจ้า...เจ้าไม่กลัวท่านยายเอาชีวิตมารดาเจ้ามาขดใช้ให้
ข้าหรือ!”

ซิวเย่หลันปล่อยเขาอีกครั้ง ยิ้มให้ แล้วก้มลงตบหน้าเขา
อย่างแรงสองนัด

“พูดต่อสิ ข้าฟังอยู่ ดูว่าเจ้าจะพูดให้ข้าใจอ่อนไว้ชีวิตเจ้า
ได้หรือไม่” พูดจบก็ลากคังจิ้นจางต่ออย่างสบายอารมณ์

คังจิ้นจางยิ่งโดนลากเข้าใกล้หน้าผามากเท่าไร ก็ยิ่งรู้สึก
กลัวตายมากขึ้นทุกที “มีความลับอย่างหนึ่ง ถ้าเจ้าฆ่าข้า ชาตินี้
เจ้าคงไม่มีทางรู้แน่!”

“หือ” ชิวเย่หลันตึงเชือกพลางหัวเราะ “ความลับอะไร”

“การตายของพี่ชายเจ้า!” พอพูดออกไป เชือกที่มัดเขาก็กวักผ่อนลงทันที

คังจิ้นจางโล่งอก แล้วรีบพูดต่อ “น้องสามไม่ได้ตาย เพราะถูกชะตาเจ้าข่ม! ข้าได้ยินมากับหู เขาโดนคนในครอบครัวพวกเรามา!” ด้วยเกรงว่าชิวเย่หลันจะเปลี่ยนใจ เขาจึงพูดออกมารวดเร็ว “พอรู้ข่าวการตายของพ่อเจ้าไม่นาน น้องสามก็ตาย พอดีตอนนั้นเจ้าเพิ่งอายุครบหนึ่งขวบ! ท่านยายเลยเข้าใจว่าเป็นเพราะชะตาเจ้าข่มพ่อเจ้ากับพี่ชายเจ้า ก็เลยเกลียดเจ้ามาตลอด...”

“แล้วอย่างไร” ชิวเย่หลันลูบผม แล้วยิ้มให้เขา แหวตาไร้ความรู้สึก “เจ้ารู้แต่กลับไม่พูดออกมา เวลาผ่านไปตั้งหลายปี ยังจะเหลือหลักฐานอะไร ข้ารู้หรือไม่รู้ จะมีผลอย่างไร”

“มีหลักฐาน! แน่แน่นอนว่ามีหลักฐาน!” คังจิ้นจางร้อนใจ “ข้ามีหลักฐานให้เจ้าดู! ข้าได้ยินมากับหู! ท่านยายต้องเชื่อข้าแน่ เจ้าก็รู้ว่าท่านยายรักข้าที่สุด!”

ชีวะเย่หลันมองเขาอย่างเวทนา แล้วถอนหายใจ “แต่ไม่มีประโยชน์หรอก! เขาตายไปแล้ว ถึงจะหาฆาตกรเจอ ก็ไม่อาจทำให้เขาฟื้นได้”

พูดจบนางก็ลากถังจินจางขึ้นเขาต่อ

ถังจินจางเห็นว่าหน้าผาอยู่ไม่ไกล จึงเดินทुरนทुरายบนพื้นหิมะ พลังร้องห่มร้องไห้ “น้องสาว...อย่า! เจ้าปล่อยข้าเถิด! ขอร้องละ! ขอร้องละ! ต่อไปข้าจะไม่บังอาจคิดร้ายต่อเจ้าอีก! ข้าจะไม่ร่วมมือกับท่านยายหาเรื่องครอบครัวเจ้าอีก! ขอเพียงแต่เจ้ายอมปล่อยข้า วันหลังจะให้ข้าทำอะไรก็ยอม! ขอร้องละ! เราเป็นพี่น้องกัน เป็นพี่น้องกันนะ!”

ชีวะเย่หลันสีหน้าครุ่นคิด

ถังจินจางเหมือนคว่ำฟางเส้นสุดท้ายได้ “เจ้าว่ามาว่ามาเลย! ป้าสะใภ้ใหญ่รังแกพวกเจ้ามาตลอดไม่ใช่หรือ ข้ากลับไปพูดคำเดียว ท่านยายก็จะจัดการนาง...”

“เจ้ามียาถอนพิษผงสะกดวิญญาณไหม” ชีวะเย่หลันเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงอ่อนลง “ถ้ามี ข้าจะปล่อยเจ้าลงจากเขาทันที!”

“ผงสะกดวิญญาณหรือ” คังจิ้นจางตะลึงงัน “ผงสะกดวิญญาณไม่มียาถอนพิษ... ไม่! น้องสาว ไม่มีจริง ๆ! เจ้าเปลี่ยนเงื่อนไขใหม่ รับรองทำได้...”

ซิวเย่หลันยิ้มมุมปาก “เช่นนั้นก็ไม่ต้อง...เมื่อครูเจ้าบอกมิใช่หรือว่าแม่ทัพหรวนกับน้ำสะไกรรองของเจ้ากำลังป่วยหนักสองคนนี้ถูกท่านยายลู่ที่แสนดีของเจ้าวางยาด้วยผงสะกดวิญญาณ! ข้ารู้ดีว่าเจ้าร่วมมือกับนางหลอกข้ามาที่ภูเขาส่งนี้ ย่อมไม่มีเจตนาดีแน่ แล้วเหตุใดข้าต้องเชื่อฟังคำของน้ำสะไกรรองของเจ้าเล่า”

“เจ้าคิดว่าข้าจะมียาถอนพิษผงสะกดวิญญาณหรือ!” คังจิ้นจางคิดเสียใจภายหลังจนแทบอยากจะพุ่งชนหน้าผาเสีย ก่อนรีบร้องบอก “ข้าก่อน! ข้านี้ก็ออกแล้ว ท่านยายเคยให้หีบข้ามาใบหนึ่ง เหมือนจะบอกว่าเกี่ยวข้องกับผงสะกดวิญญาณ...”

“ข้าไม่คิดว่าจะได้ยาถอนพิษจากเจ้า” ซิวเย่หลันตัดบทก่อนลากเขาขึ้นไปยังหน้าผา แล้วพูดอย่างเย็นชา “เจ้าอย่าหวังว่าจะเอาชีวิตน้ำสะไกรรองมาแลกกับชีวิตเจ้า รู้ไหมว่าเหตุใด”

คังจิ้นจางรู้สึกว่ล่ำตัวครึ่งหนึ่งอยู่พ้นหน้าผาแล้ว ส่วนอีกครึ่งหนึ่งพาดหมิ่นเหม่อยู่บนหน้าผา เขาตกใจจนขวัญกระเจิง พลังถามอย่างไม่รู้ตัว “เหตุใดหรือ”

“เพราะมารดาของร่างนี้ตายเพราะยาพิษเมื่อหลายวันก่อนแล้ว” ชิวเย่หลันมองหน้าเขาพลงยิ้มร่า “ก่อนกินยาพิษนางได้บอกให้บุตรสาวมาที่นี่ เพราะเห็นว่าที่นี่เป็นเขาสูงป่าลึก มีหิมะปกคลุมห่างไกลผู้คน หลบหนีได้ง่าย!”

นางผลักร่างของคังจิ้นจางออกนอกหน้าผามากขึ้น ยิ้มพลงกล่าวด้วยถ้อยคำที่คังจิ้นจางฟังไม่เข้าใจ “เพื่อให้บุตรสาวไปจากตระกูลชิวอย่างวางใจ แม้มารดาของร่างนี้จะสามารถทนต่อยาพิษผงสะกดวิญญาณได้อีกครั้งปี แต่นางกลับยินดีจากไปก่อน...ข้าครองร่างของบุตรสาวตระกูลนี้อยู่ ถ้าไม่ช่วยนางจัดการอะไรบ้าง ก็คงรู้สึกเกรงใจอยู่ไม่น้อย เจ้าว่าไหม”

“หา...!”

“เดิมทีไม่แน่ว่าเจ้าอาจจะไม่ตาย แต่พอเจ้าตะโกนออกมาเช่นนี้ เลยต้องถูกฝังทั้งเป็นอย่างทรมาน!” ชั่วพริบตา

เสียงหิมะถล่มก็ดังขึ้น ชิวเย่หันถอนหายใจขณะหลบอยู่ในถ้ำ
ใกล้หน้าผา “ที่จริงแล้วข้าไม่คิดจะผลักเจ้าลงไปตาย แค่อยากให้
เจ้าถูกกลบอยู่ใต้หิมะก่อนแล้วซักถามก็เท่านั้น...”

บทที่ 2 รอดตายหวุดหวิด

“โboyมัน! โboyมันให้ตายไปเลย!” ชิววี่จึงผมสยายเป็นกระเซิง ดวงตาแดงก่ำ พลังตะโกนสั่งให้คนลงโทษต่ออย่างบ้าคลั่ง

“โboyมันให้เนื้อแตก ดูซิว่าจะสารภาพหรือไม่ว่ามันเป็นคนทำร้ายจินเออร์ผู้นำสงสารของข้า!”

หญิงร่างใหญ่ท่าทางโหดเหี้ยมสี่ห้าคนขวับพลางเงื้อแสฟาดเสียงดังผลึกอย่างเต็มแรง ชิวเย่หลันส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดเบาๆ ศีรษะนางเอียงลงเหมือนพยายามจะดิน แต่กลับไร้ซึ่งเรี่ยวแรง

คิดว่าร่างนี้หมั้นหมายให้หลานชายกว้างหยางอ๋องแล้วตระกูลชิวถึงจะโหดร้ายแค่ไหนก็คงไม่ทำร้ายร่างนี้จนตาย ขณะถูกโboyชิวเย่หลันรู้สึกเจ็บแสบจนชาไปทั่วตัว! นางหายใจรวนพลางคิดในใจ ถ้ารู้แต่แรกว่าท่านป้าคังผู้นี้โหดเหี้ยมไม่คำนึงถึงกฎหมาย ข้าควรจะหนีไปตามคำสั่งเสียของมารดาเจ้าของร่าง

ไม่น่ากลับมาเสียที่นี่เลย แต่เพราะหิมะถล่มมิดจวน เงินติดตัว
ก็ไม่มี จึงไม่อาจหลบไปพึ่งครอบครัวหน้าซึ่งอยู่ไกลโพ้นได้...

อุตุส่ำห้หลุดพ้นจากวันสุดท้ายของภพก่อนมาได้ นึกไม่ถึง
ว่าพอทะเลุ่มิตินายังภพนี้แล้ว จะต้องพบเจอเรื่องเลวร้ายกว่าวัน
สุดท้ายของภพก่อน อย่างน้อยภพก่อนก็ไม่เคยถูกโบยเช่นนี้!

เมื่อเห็นลมหายใจของชีวเย่หลันอ่อนลง พระชายาหยาง
แห่งซีเหออ๋องก็ขมวดคิ้ว ก่อนเอ่ย “น้องสาว โบยพอสมควรแล้ว
ปล่อยลงมาเถิด”

ชีวเย่หลันสติพรั่นเลือน แต่พอได้ยินคำพูดนี้ ก็นึกในใจ
ว่า เท้าที่จำได้พระชายาหยางแห่งซีเหออ๋องไม่ชอบซ้ำ แต่นาง
เกลียดท่านป้าคังที่ถือตัวว่าเป็นคนโปรดของลู่ซือแล้วเข้ามา
ชิงอำนาจในจวนอ๋อง...ดูแล้วที่ซ้ำกลับมาวันนี้ ท่านป้าคังคงเป็น
คนออกคำสั่งให้จับซ้ำแขวนโบย โดยไม่ถามความเห็นของนาง
ทำให้นางรู้สึกเสียหน้าในฐานะเจ้าบ้านหญิงแห่งจวนอ๋อง

พอคิดได้อย่างนี้ ชิวเย่หลันจึงออกแรงเหวี่ยงสุดท้าย
กล่าวด้วยเสียงที่แผ่วเบาว่า “ป้าสะไภ้ ถึงอย่างไรซ้ำก็เป็นคน

ตระกูลชีว ข้าทำผิดอะไร ถึงท่านแม่ของข้าจะจากไปแล้วแต่ก็ยัง
มีป้าสะใภ้ ท่านป้าคงโอบอุ้มข้าเช่นนี้ ถูกแบบแผนแล้วหรือ”

ตอนที่พระชายาห้วนยังมีชีวิตอยู่ นางใช้ชีวิตตามลำพัง
ไม่สนใจเรื่องราวในจวนอ่อง พระชายาหยางกับท่านป้าคงคิดจะ
เล่นงานพระชายาห้วน จึงร่วมมือกันบ้าง เวลานี้ไม่มี
พระชายาห้วนเป็นเป้าหมายร่วมแล้ว ป้าทั้งสองจะขัดคอกัน
ก็คงไม่แปลก!

“แบบแผนหรือ!” ชิวอวีจิงเศร้าโศกกับการตายของ
บุตรชายเพียงคนเดียว ยามนี้เปรียบประดุจนางสิงโตกำลัง
โกรธจัด พอได้ยินก็เข้าไปตบหน้านางฉาดหนึ่ง ก่อนตะคอก
“ในจวนอ่อง ข้านี้แหละแบบแผน!”

“พอแล้ว!” นางพูดยังไม่ทันจบ พระชายาหยางที่ทนฟัง
ไม่ไหวก็ลุกขึ้นพรวด แล้วพูดอย่างไม่พอใจ “ชิวอวีจิง เจ้าแต่ง
ออกไปแล้ว ท่านอ่องเห็นว่าเจ้าเข้ากับครอบครัวสามีไม่ได้
เป็นม่ายลูกสองจะลำบาก จึงรับเจ้ามาที่นี่...แต่เจ้ากลับยกตัว
เป็นแบบแผนของจวนอ่องแล้วหรือ พูดเช่นนี้ไม่เห็นท่านอ่อง
ข้า และท่านแม่อยู่ในสายตาแล้วใช่หรือไม่ จะให้จวนซีเหออ่อง
เปลี่ยนเป็นแซ่คังหรืออย่างไร”

จากนั้นจึงหันไปกล่าวกับลู่อูซึ่งกำลังหยิบผ้าเช็ดหน้า
ซับน้ำตา พลงพืมพำเรียกหาหลานชายผู้อภัพ

“ท่านแม่! โปรดตัดสินใจด้วย! จวนซีเหอต้องเป็นของ
ตระกูลชีวหรือตระกูลคังแน่ หากเป็นของตระกูลคัง ข้ากับลูกๆ
คงไม่กล้ายึดครองพื้นที่ของน้องสาว”

ลู่อูวางผ้าเช็ดหน้าลง ก่อนกวาดสายตามองชีวเย่หลัน
อย่างเย็นชา “แค่เด็กน้าตายพุดยุแห่คำเดียว เจ้าสองคนก็จะตี
กันแล้วหรือ ยังมีสมองอยู่หรือเปล่า”

“เหตุผลนี้พระชายาหยางจะยังไม่เข้าใจได้หรือ” ชิวเย่หลัน
หลับตา ปลอบใจล้มหายใจแผ่วลงอีกครั้ง จนแทบดูไม่ออกว่ายัง
หายใจอยู่แต่ในใจกลับยื้มหยัน ไม่ว่าอย่างไรนางก็ต้องลุกขึ้นมา
...จะไม่ให้ลุกขึ้นมาได้อย่างไร ข้าเกือบจะพุดออกมาต่อหน้า
ทุกคนว่านางเป็นเจ้าบ้านหญิงแห่งจวนอ๋องที่แท้จริง แต่กลับ
อยู่วนนอก หากนางยังไม่แสดงบทบาท วันหลังชีววีฉิงคงคุม
จวนอ๋องได้หมด! ถึงเวลานั้นฐานะพระชายาของนางก็จะถูก
เย้ยหยัน!

ความไม่พอใจฉายขึ้นบนใบหน้าพระชายาหยางแหวหนึ่ง ก่อนจะหายไปอย่างรวดเร็ว “ท่านแม่! พุดเช่นนี้ได้อย่างไร แคว้นมีกฎบ้านมีเกณฑ์ เย่หลันก็เป็นคนของตระกูลชีว ได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการให้เป็นท่านหญิงหนึ่งอ้อ! ถ้าจะสอบสวนนางเรื่องการตายของจินเออร์ ก็ควรสอบถามก่อน ไม่ใช่จู่ๆ ก็ลงโทษเช่นนี้!”

ลู่อีกกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา “เจ้าเป็นคนที่ยังธรรมสินะ ที่พุดอย่างนี้หมายความว่าเจ้าได้รับแต่งตั้งเป็นพระชายาชีเหอ แต่ยายแก่ออย่างช้าไม่ได้เป็นอะไรเลย ข้าควรจะโขกหัวการวะ เจ้าใช่หรือไม่!”

ทุกคนในจวนชีเหออ่องต่างรู้ดี ลู่อีกแค้นใจที่สุดที่ตนเป็นอนุของชีเหออ่องเฒ่า แต่ถูกไท่เฟยมารดาของชีเหออ่องเฒ่า ขับออกจากตระกูล ทำให้เวลานี้แม้บุตรชายตนได้เป็นชีเหออ่องแล้ว แต่ตนกลับไม่มีฐานะตำแหน่ง

พระชายาหยางพอได้ยินคำตำหนิ แทนที่จะรีบคุกเข่าขอรับโทษ กลับกล่าวว่าด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ลูกไม่บังอาจ ท่านแม่ คิดมากไปแล้ว”

“พระชายาหยางผู้นี้...” ชิวเย่หลันที่เหลือลมหายใจเฮือกสุดท้ายพยายามเงี่ยหูฟัง ก่อนฉกคิดในใจว่า เมื่อครุ่นนางจงใจพูดหรือ เพื่อให้ข้าพูดประโยคนั้นออกมา นางจะได้หาเหตุวางอำนาจใช้หรือไม่ มิเช่นนั้นที่ลู่ซือพูดรุนแรงเช่นนี้ พระชายาหยางก็น่าจะยอมอ่อนข้อ...ไม่รู้ว่าที่นางต่อล้อต่อเถียงกับลู่ซือตอนนี้ ต่อไปจะอธิบายกับซีเหอฮ่องอย่างไร

ในความทรงจำ ซีเหอฮ่องลุงของเจ้าของร่างเป็นลูกกตัญญู...ดังนั้นเมื่อลู่ซือล่าเอี้ยงเข้าข้างบุตรสาว พระชายาหยางจึงได้แต่มองดูน้องสาวผู้เป็นม่ายกลับบ้านมาแย่งอำนาจ...

พอนึกถึงตอนนี้ ชิวเย่หลันก็ปล่อยให้ศีรษะเอียงซบบนไหล่!

พระชายาหยางชำเลืองมองนางแวบหนึ่ง ก่อนออกคำสั่ง “ยังไม่รีบปล่อยตัวท่านหญิงอีกหรือ สองวันก่อนฮองเฮามีพระบัญชาให้หญิงสูงศักดิ์เข้าเฝ้า และยังสั่งสอนว่าควรมีเมตตาต่อผู้น้อย ไม่รังแกคนที่ไม่มีความผิด...ยังไม่ต้องพูดถึงคนที่เป็นท่านหญิง! นี่คิดจะทำให้ท่านฮ่องตกที่นั่งลำบากหรือ!”

สำเร็จแล้ว!

ชีวเย่หลันพอได้ยินคำนี้จึงวางใจ...นางกลัวว่าพระ-
ชยาหายางจะพูดช่วยนาง เพื่อยุให้สองแม่ลูกแซ่ลู่โกรธจนฆ่า
นางทิ้ง จากนั้นจึงจับผิดสองแม่ลูกที่ฆ่าท่านหญิงผู้ได้รับการ
แต่งตั้งจากราชสำนัก...

แต่เวลานี้พอพระชยาหายางยกเรื่องฮองเฮาขึ้นมา
ชีวเย่หลันจึงเชื่อว่านางไม่ยากให้ตนตาย

ชีววีฉิงพอได้ยินพีสะไภ่ยกของเฮาขึ้นมา ไปหน้าก็
กระตุกเช่นเดียวกับลู่ซื่อ ไม่พูดอะไรอีก ทั้งตกใจและทั้งโกรธ...
ทรุดนั่งลงกับพื้น เอามือตบต้นขาแล้วร้องไห้โฮ “เจ้ามันสะไภ่
ใจดำ...บุตรชายคนเดียวสุดที่รักของข้าตายแล้ว! แค่ว่าเด็ก-
สารเลวไม่กี่ที เจ้าก็จะปล่อยมันไป! เจ้ามีหัวใจหรือเปล่า!
เจ้าส่งเสริมให้มันฆ่าบุตรชายข้าใช่ไหม ใช่ไหม! พูดซิ! พูด
ออกมาให้ชัด!!”

“อุตปากนางที!” พระชยาหายางแววตาดุตัน ตบโตะแล้ว
ตะคอก!

“ฮูหยิน! ฮูหยิน! ฮูหยินเป็นอะไรไป!” พระชายาหยางพุด ยังไม่ทันขาดคำ ก็ได้ยินสาวใช้ใหญ่น้อยพากันร้องด้วยความ ตกใจ พอหันไปมอง ก็เห็นลู่ซือยกนิ้วชี้มาที่ตน มือหนึ่งกุมอก ตาเหลือก ท่าทางเหมือนจะเป็นลม!

พระชายาหยางขบขันด้วยความโกรธ “ยังไม่รีบพุง ฮูหยินกลับไปพักอีกหรือ!”

ขณะนั้นเอง มีชายชุดยาวสีแดงเข้ามาอย่างเร่งรีบ พอเห็น ชิวเย่หลันถูกแขวนอยู่บนชื่อ ก็ขมวดคิ้ว ตวาดว่า “เสียสติกันไปหมดแล้ว! ทำอะไรกันนี้! ยังไม่รีบปล่อยนางลงอีก!”

เมื่อเห็นหน้าคนที่เข้ามาชัดเจน ทุกคนก็ตกตะลึง

ชิวเย่หลันนึกไม่ถึงว่าซีเหออ๋องซึ่งไม่ชอบหน้าตนมาโดยตลอดจะเป็นคนยื่นมือเข้ามาช่วย

ชิววีฉิงพุดเสียงแหลมขึ้นทันที “พี่ใหญ่ พี่เลอะเลือนไปแล้วหรือ นางสาวเลวนี้เป็นคนฆ่าจินเอ๋อร์...”

“หุบปากเดี๋ยวนี้!” ซีเหออ๋องชิวเมิ่งหมิ่นสีหน้าบึ้งตึง เพราะเห็นว่าเป็นน้องท้องเดียวกัน เขาจึงยอมอ่อนข้อตามใจ

น้องสาวมาตลอด แต่เวลานี้กลับตะคอกใส่นาง “เมื่อครูแม่ทัพ
น้อยเจียงเฟิงมาที่นี่ สอบถามว่าเครื่องช่วยยามมานี้ครอบคร้วเรา
ทำอะไรอยู่ ส่งเสียงดังจนครอบคร้วเขาไม่เป็นอันสงบ...ฮูหยิน
ฉินกั๋วกงมาพักที่จวนตระกูลเจียงกำแพงติดกัน นางเป็นมารดา
ของสองเฮา! พวกเจ้ายังไม่รีบจัดการให้เรียบร้อยหรือ! จะให้
พวกเขาเข้ามাত্রตรวจสอบหรืออย่างไร!”

บทที่ 3 ญาติใจโหด (1)

“ท่านหญิงเจ็บแย่เลย” ช่วงเย็นชูเหอสาวใช้ใกล้ซิดยกยาเข้ามาป้อนชิวเย่หลันทีละช้อน ชูเหอมองแผลที่ใส่ยาแล้วแต่ยังดูน่ากลัว ก่อนเบือนหน้าหนี แล้วเช็ดน้ำตากับไหล่เสื้อ “ท่านป้าใจร้ายจริงๆ!”

“เคราะห์ดีที่ท่านอ้อมมาทันเวลา” โจวมามาซึ่งติดตามพระชายาห่วนผู้เสียชีวิตถึงกับตาแดง แต่ยังไม่ยอมปลอบใจ “ท่านอ้อมเอ๋ยปากพูดแล้ว ต่อไปท่านหญิงก็รักษาแผล รอให้แผลหาย...ค่อยให้คุณชายช่วยหาเหตุผล รับท่านหญิงไปอยู่ที่จวนแม่ทัพ...”

ชูเหอเป็นหลานของโจวมามา เวลานี้ในห้องไม่มีคนอื่น นางโพล่งออกมาอย่างเหลืออด “ท่านอ้อมหรือจะช่วยท่านหญิงด้วยความจริงใจ ก็แค่กลัวมีเสียงเล็ดลอดไปถึงจวนติดกันที่ฮูหยินฉินกั๊วกงมาชมดอกเหมย ถึงได้ให้คนปล่อยตัวท่านหญิง! ถ้าไม่ใช่เพราะแม่ทัพน้อยเจียงมาหา ท่านหญิงของเราคงจะ...”

“พูดเบาหน่อย!” โจวมามาขมวดคิ้ว แล้วเตือนเสียงเบา “เจ้าอยากให้ท่านหญิงตายหรืออย่างไร?”

จากนั้นจึงหันมากล่าวกับชีวเย่หลันเสียงเบา “ท่านหญิงเราอาศัยคนอื่นอยู่ ท่านหญิง...อดทนหน่อยนะเจ้าคะ อย่าแสดงความโกรธท่านอ๋องเด็ดขาด!”

“โจวมามา ข้ารู้” ชิวเย่หลันโฝพร้อมมีเลือดออกมา แล้วกล่าวว่า “ไม่ใช่แค่ท่านอ๋อง แม้แต่ท่านป้าคังซำก็ให้อภัย เพราะยังไฉ่คังจิ้นจางก็เป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของนาง”

เมื่อซู่เหอไต้ยินน้ำเสียงราบเรียบเช่นนี้ ก็มองหน้านางอย่างประหลาดใจ แต่กลับเห็นชีวเย่หลันสีหน้าเรียบเฉย แววดา ลึกล้าจนไม่อาจหยั่งได้...มองแค่แวบเดียวซู่เหอก็คอดขมลูกไม่ได้!

“ท่านหญิงเข้าใจก็ดีแล้ว” โจวมามาเองก็สังเกตเห็นความผิดปกติของชีวเย่หลัน ก่อนทอดถอนใจ“เวลานี้เราก็ได้แต่อดทน...”

“โจวมามาเมื่อครู่พูดถึงคุณชายที่เป็นญาติ เขาเป็นใครหรือ” ชิวเย่หลันพูดแทรก “ญาติทางครอบครัวท่านตา ตายไปหมดแล้วไม่ใช่หรือ”

ในความทรงจำ แม่ทัพเผ่าหรวนผู้เป็นตา เดิมทีเป็นแม่ทัพอันดับสองในกองทัพตำรวจ มีบาร์มีเป็นรองก็แต่ ‘ฉินกั้วกเงียงเซียนชวน’ ผู้บัญชาการทหารสูงสุด ผู้เป็น ‘เสาหลักของบ้านเมือง’ เวลานั้นตระกูลหรวนจึงมีชื่อเสียงเลื่องลือมาก

แต่เป็นเพราะแม่ทัพเผ่าหรวนพ่ายแพ้อย่างย่อยยับเมื่อสิบปีก่อน ทำให้ลูกหลานรวมทั้งตัวฉินกั้วกเงียงเซียนชวนซึ่งเป็นลูกเขยก็พลีชีพไปด้วย จนตระกูลหรวนกับญาติที่เกี่ยวข้องไม่เหลือทายาท แม้แต่ฐานะตำแหน่งจากการร่ำศึกมาตลอดชีวิตก็ถูกยึดคืน เหลือแต่จวนแม่ทัพกับตำแหน่งแม่ทัพลอย¹

ด้วยเหตุนี้ ลู่ซือจึงมีความกล้าและได้โอกาสเล่นงานแม่ทัพเผ่าหรวนกับพระชายาหรวน!

“เขาเป็นบุตรบุญธรรมที่แม่ทัพเผ่าหรวนอุปการะเลี้ยงดูตอนที่ท่านหญิงเพิ่งออกจากเมืองหลวง” ชูเหอกระซิบ “ได้ยินว่าเป็นลูกของลูกน้องเก่าแม่ทัพเผ่าหรวน ตอนนางศพพระชายาเขาก็มา พอได้ยินว่าท่านหญิงถูกหิมะถล่มติดอยู่บนเขา ไม่รู้ว่า

¹ ตำแหน่งที่ฮ่องเต้พระราชทานให้พิเศษเฉพาะตัวหรือให้สืบทอดในตระกูล แต่ไม่ได้ถือกำลังพลจริง

เป็นตายร้ายดีอย่างไร เขาก็เสนอตัวมาจัดงานศพพระชยาแทน
ท่านหญิง...”

ชูเหอตาดั่งท่าเมื่อกล่าวถึงตรงนี้ “พอพระชยาสิ้นลม
ท่านป้ากับพระชยาหยางก็ส่งคนมาบอกว่าพระชยาสิ้นลม
ในวันฤกษ์ไม่ดี ถ้าไม่รีบฝังจะเป็นอัปมงคล...ถ้าไม่ใช่เพราะ
คุณชายมอบเงินให้ห้าพันตำลึงเป็นของขวัญตอนมาพบ
พวกเขาคงให้ยกพระชยาไปวันนั้นเลย...”

ชีวเย่หลันถอนหายใจ “ซา้รู้แล้ว คุณชายท่านนี้มีศักดิ์
เป็นพี่หรือเป็นน้อง”

“คุณชายอายุมากกว่าท่านหญิงห้าปีเจ้าคะ” ชูเหอบอก
“อ้อ คุณชายฝากบอกพระชยาหยางว่าถ้าท่านหญิงมาให้บอก
คุณชายด้วย แต่วันนี้เกิดเรื่องเสียก่อน ไม่เช่นนั้นคง...”

“เงินห้าพันตำลึงแลกกับการจัดงานศพ ถ้ามาเยี่ยมข้า
จะมามือเปล่าได้หรือ” ชิวเย่หลันไม่พูดออกมา แต่นึกในใจ
ดูแล้วเหตุผลที่พระชยาหยางปกป้องข้าคงไม่ธรรมดาเป็นแน่
แต่ในความทรงจำหลังจากตระกูลหรวนตกต่ำก็ใช้ชีวิตอย่าง
ลำบาก จนพระชยาหรวนต้องแอบเอาสมบัติติดตัวตอน

แต่งงานไปขายเพื่อเอาเงินไปช่วยค่าใช้จ่ายในบ้าน เพราะเหตุนี้
ลู่อื้อจึงหาโอกาสวางยาแม่ทัพเผ่า...ญาติผู้พี่ที่เพิ่งปรากฏตัว
มีเงินทองมากมายอย่างนี้เขี้ยวหรือ

ถึงตอนนี้จู่ๆ ประตูห้องในก็ถูกผลักออก หญิงรับใช้ในชุด
สีสดเดินวางก้ามเข้ามา พอเห็นชิวเย่หลันฟื้นแล้วก็อุทาน
เสียงยาว “อ้อ” เดินมาถึงเก้าอี้ที่อยู่ไม่ไกลก็นั่งลง กางแขนขา
เต็มที ไม่มีความสำรวมแม้แต่น้อย พุดเสียงเย้ยหยันว่า
“ท่านหญิงยังไม่ตายหรือ”

“เจ้า!” ชูเหอโกรธจัด ทำท่าจะลุกขึ้น แต่ใจมามาดึงตัว
ให้กลับไปนั่งทันที พร้อมกับส่งสายตาให้ชิวเย่หลัน จากนั้นจึง
ยิ้มแล้วกล่าวกับหญิงคนใช้

“ฟานมามา มาด้วยเหตุใดหรือ” หญิงรับใช้แซ่ฟานผู้นี้
เป็นคนใกล้ชิดชิวอี้จิง

“พูดโง่ๆ!” พอฟานมามาได้ยินก็รีบคว้าชามบนโต๊ะชา
เขวี้ยงลงกับพื้น “เจ้านายบ้านเจ้าทำร้ายคุณชายของพวกข้า
จนตาย คิดว่าแม่ทัพน้อยเจียงมาหาและพระชายาช่วยพูดให้
พวกเจ้าแล้ว เรื่องก็จะจบอย่างนั้นหรือ!”

ชูเหอทนไม่ไหวตะโกนขึ้น “ท่านหญิงของข้าไม่ได้ทำร้ายใคร! ตอนนั้นพวกเจ้าบีบท่านหญิงไป...”

“เด็กเมื่อวานขึ้นบังอาจมาเถียงข้าหรือ!” เมื่อฟานมามาได้ยินดังนั้น ดวงตาก็นายแววอำมหิตทันที ก่อนผุดลุกขึ้นพุ่งเข้าไปตบหน้าชูเหออย่างแรงจนชูเหอรีดร้องออกมาที่หนึ่ง แล้วล้มลงพร้อมกับยาต้มครึ่งชามในมือที่ยังป้อนไม่หมด ทำให้ยาหกใส่ผ้าห่มบนตัวชีวเย่หลัน!

“ท่านหญิง!” โจวมามาไม่ทันใส่ใจหลานสาว รีบเข้าไปดูชีวเย่หลันทันที เพราะเห็นชีวเย่หลันที่ถูกชูเหอล้มทับกระแทกถูกแผลบนตัวจนเจ็บหน้าซีด แต่พอชูเหอลุกขึ้น ชิวเย่หลันยังหันมาสายห้วยบอกให้รู้ว่าไม่เป็นไร โจวมามาจึงโล่งอก

ฟานมามาพอเห็นอย่างนี้ ก็ผลักชูเหออีกครั้ง คราวนี้ชูเหอเอียงตัวล้มทับอิฐปูพื้นด้านข้าง ไม่ยอมล้มทับชีวเย่หลัน!

“อู๋! นางสาวเลว! ไม่รู้จักแบบแผน!” ฟานมามาไม่กล้าเข้าไปตบชีวเย่หลันโดยตรง พอเห็นว่าไม่สามารถทำอะไรชีวเย่หลันได้ จึงถ่มน้ำลายใส่ชูเหอ แล้วพุดเหยียด “ถึงอย่างไร

ก็ตาม คุณชายข้าตาย แต่เจ้ายังมีชีวิตอยู่ ฮูหยินของข้าไม่ยอม
ล้มเลิกง่ายๆ แน่!”

“ท่านป้าคงคิดจะทำอย่างไรต่อ” ชิวเย่หลันจ้องนาง
ครูหนึ่งแล้วถามด้วยใบหน้าซีดเซียว

ฟานมามาถูกชิวเย่หลันมองจนรู้สึกขนลุก แต่นึกถึงว่า
พระชายาพร่วนตายไปแล้ว ส่วนท่านหญิงผู้นี้อายุเพิ่งจะสิบสอง
ต้นมีชีวอวีฉิงหนูนหลัง จึงถลึงตาใส่ทันที “คิดจะทำอย่างไร
นะหรือ! ฮูหยินของข้ามีคุณชายเป็นบุตรชายเพียงคนเดียว
เลี้ยงดูมาอย่างยากเย็น! เป็นเลือดเนื้อเชื้อไข...”

นางพูดอย่างสะเทือนใจครูหนึ่ง กลับเห็นชิวเย่หลัน
ค่อยๆ หลับตาพร้อมท่าทางเหมือนหมดลม เกรงว่าจะเสียการ
จึงไม่อดบารมีต่อ แล้วพูดเสียงกร้าวว่า “เอาสมบัติติดตัวของ
ไท่เฟยกับของแม่เจ้ามาชดใช้ให้คุณหนูของข้าเสีย ให้เป็นสมบัติ
ติดตัวตอนแต่งงานภายหลัง! ถ้าคุณหนูพอใจจะได้ช่วยขอร้อง
ฮูหยินให้ไว้ชีวิตเจ้า! ไม่เช่นนั้น...”

โจวมามากับชูเหอร้องออกมาด้วยความตกใจ โจวมามากล่าวด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ “นั่นเป็นของท่านหญิงนะ! ถ้าเอาให้คุณหนู แล้วท่านหญิงล่ะ!”

“อย่าคิดว่ามีนางสาวสองคนนี่คอยรับใช้เจ้า แล้วจะปกป้องชีวิตเจ้าได้!” ฟานมามายิ้มอย่างเย็นชาพลงชำเลื่องมองคนทั้งสอง “ถ้าไม่ใช่เพราะคุณหนูส่งสารเจ้า นี่ก็ถึงความเป็นพี่เป็นน้องกัน เจ้าอยู่รอดถึงคี่นี้ได้ก็แปลกแล้ว! ข้าจะบอกให้โอกาสมีคนเดียวเท่านั้น พอฟ้าสว่าง หากยังไม่เขียนหนังสือมอบสมบัติติดตัวสองชุดเพื่อخذใช้ที่เจ้าทำร้ายคุณชายถึงตายละก็... รอเวลาลงไปอยู่กับแม่เจ้าที่เพิงฝงได้เลย!”

นางพุดจบกก็ถ่มน้ำลายใส่โจวมามา แล้วเดินวางท่าออกไปอย่างสะใจ!

โจวมามาประคองชูเหอให้ลุกขึ้นด้วยน้ำตา ก่อนถามชีวเย่หลัน “ท่านหญิง...”

นางพุดยังไม่ทันจบ ก็มีเสียงเคลื่อนไหวดังเข้ามา เป็นเสียงอ่อนหวานร้องอุทานขึ้น “ประตุนี่ เหตุใดไม่ปิดหรือ”

“แม่นางชีวเยียน!” โจวมามาแปลกใจ ยังไม่ทันใส่ใจ
เปลี่ยนผ้าห่มให้ชีวเย่หลันก็รีบออกไปต้อนรับ “มาได้อย่างไร
พระชายาหยางมีอะไรจะสั่งหรือ”

บทที่ 4 ญาติใจโหด (2)

ชีวเยียนเป็นสาวใช้ใกล้ชิดพระชายาหยางที่พระนางซื้อมาด้วยตัวเองเมื่อหลายปีก่อน พอเข้ามาเห็นสภาพห้องกระจัดกระจาย นางก็ขมวดคิ้ว

“นี่มันอะไรกัน ท่านหญิงกำลังเจ็บหนัก ยังมีคนสะเพร่าทำของแตกอีก”

จากนั้นชีวเยียนจึงหันมาค้อมคารวะชีวเย่หลัน

“พระชายาให้ป่าวมาเยี่ยมท่านหญิง แต่กลัวว่าถ้ามาเร็วเกินไปจะมีคนที่คิดร้ายเห็นเข้า แล้วจะมาหาเรื่องท่านหญิง จึงเพิ่งมาเอาป่านี่...ท่านหญิงเป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ”

“รบกวนพี่ชีวเยียนแล้ว!” ชิวเย่หลันยิ้มหย้นในใจ รู้ทั้งรู้ว่าวันนี้ข้าโดนเมียขี้เจียนตาย ยังจะมาหาครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างนี้เรียกว่ามาเยี่ยมหรือ มาทรมานกันมากกว่า!

แต่ปากก็ยังคงพูดอย่างซาบซึ้ง “วันนี้เคราะห์ดีที่ป้าสะไภ่ช่วยไว้ ไม่เช่นนั้น ข้าคงได้ไปอยู่กับท่านแม่แล้ว”

“อย่าพูดเช่นนั้นเลย!” ชิวเยี่ยนรีบบอก “ท่านเป็นถึงท่านหญิง ท่านป้าถ้าไม่เลอะเลือน คงไม่กล้าเขียนท่านหรอก เมื่อครู่ท่านอ๋องยังบอกว่า ให้ท่านหญิงรักษาแผลให้ดี หายป่วยโดยเร็ว!”

ชิวเย่หลันแวตาคุ่นคิด “ท่านลงนะหรือ” ตระกูลเจียงที่กำแพงติดกันมีบาร์มีปानนี้เซียวหรือ ไม่ใช่สิ ตระกูลเจียงไม่ได้มีความสัมพันธ์กับตระกูลชิว เมื่อก่อนตระกูลห้วนไม่ได้สนิทสนมกับเจียงเซียนชวน แค่พวกเขาไม่มาซ้ำเติมก็ดีแล้ว เหตุใดจึงยื่นมือเข้ามายุ่งกับเรื่องของตระกูลชิวล่ะ

ชิวเยี่ยนดูออกว่านางประหลาดใจ จึงลดเสียงลง “ตอนแรกท่านอ๋องได้ยินคำพูดของลู่ซื่อกับท่านป้า ก็นึกว่าท่านหญิงฆ่าคุณชายคัง! เคราะห์ดีที่พระชายาแก้ต่างแทนท่าน ท่านอ๋องจึงเชื่อ...พระชายาต้องการช่วยท่านหญิงจนถึงกับทะเลาะกับท่านอ๋อง! คินนี้ ท่านอ๋องไม่ได้อยู่เรือนใหญ่ แต่ไปหาอนุหลิว”

ชิวเย่หลันยิ้มในใจ คินนี้ซีเหออ๋องชิวเมิ่งหมิ่นไปหาอนุคงเป็นเรื่องจริง แต่น่าจะเป็นเพราะอยากแสดงให้เห็นความเป็นลูกกตัญญู ที่บอกว่าเป็นเพราะทะเลาะกับพระชายานั้น เป็นไปไม่ได้เลย วันที่พระชายาหยางยกเรื่องเจียงฮองเฮา

ขึ้นมา เพราะเจียงฮองเฮาผู้นี้แทรกแซงพระราชอำนาจอย่างเปิดเผย แม้แต่ไทเฮาที่อยู่ในอำนาจสามสิบปียังทำอะไรพระนางไม่ได้ พระมารดาของฮองเฮามาพักอยู่กำแพงติดกันซึ่งเป็นจวนตระกูลเจียง คนตระกูลเจียงยังเข้ามาถามเรื่องเสียงทะเลาะกันในจวนอ๋อง...ชีวเมิ่งหมิ่นหรือจะกล้าให้ข้าตายในช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้ เขาควรขอบใจพระชายาหยางที่พูดเตือนต่างหาก!

แต่ภายนอกนางยังพูดแสดงความซาบซึ้ง “ป้า... ป้าสะใภ้...ดีกับข้ามาก ข้า...ข้า...ข้าไม่รู้จะตอบแทนป้าสะใภ้อย่างไรดี!”

“อย่าพูดอย่างนี้” ชิวเยี่ยนย่นผ้าเช็ดหน้าให้นางเช็ดหน้าตา พलगกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ความจริงแล้วพระชายาถือว่าท่านหญิงเป็นหลานแท้ๆ คนหนึ่ง แต่ท่านหญิงก็รู้ ลู่ซือล่าเอียงเข้าข้างท่านอา มีหลายเรื่องที่พระชายาพูดอะไรไม่ได้ ทำให้ท่านหญิงต้องลำบากมาหลายปี”

“ข้ารู้ ครอบครัวนี้นอกจากแม่ข้า ก็มีป้าสะใภ้ที่แหละ ที่นึกถึงข้า” ชิวเย่หลันสุดหยาใจลึก พलगถือผ้าเช็ดหน้าพร้อมสะอึกสะอื้น

ชีวเยียนกลอกตา “เสียดายจริง ครั้งนี้พระชายาช่วยท่านหญิงจนจิตใจทั้งลู่ซื้อ ท่านอา และท่านอ๋อง! ต่อไปไม่แน่ว่าพระชายาอาจจะถูกห้ามออกนอกบ้าน...พอถึงตอนนั้น ถึงอยากช่วยท่านหญิง ก็เกรงว่า...คงได้แต่คิดแต่ทำอะไรไม่ได้!”

ชีวเยี่ยนลั่นพอจะเดาจุดประสงค์ของนางออก แต่ยังทำท่าทางตกใจ แสบจะหลุดลุกขึ้น “ว่าอย่างไรนะ! เช่นนั้น... เช่นนั้น...ป้าสะใภ้...ตอนนี้จะอย่างไร?”

“ลู่ซื้อกับท่านอาคงเกลียดท่านหญิงแน่” ชิวเยี่ยนม้มปากก่อนพูดเสียงเครียด “เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็มีแต่ให้ท่านอ๋องช่วยพูดแทนท่านหญิง”

“แต่ท่านลุง...” ชิวเยี่ยนวิตก จับผ้าห่มไว้แน่นจนนิ้วซีด

ชีวเยียนดวงตาเป็นประกาย “บ่าวรู้ว่าเวลานี้ท่านอ๋องมีเรื่องเดือดร้อน ถ้าท่านหญิงช่วยได้คง...”

“เรื่องเดือดร้อนหรือ” ชิวเยี่ยนถามอย่างร้อนใจ “ข้า... จะช่วยท่านลุงได้อย่างนั้นหรือ”

“ท่านต้องขอบคุณชายใหญ่ ท่านหญิงก็รู้” ชิวเยี่ยนกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “เวลานี้ท่านต้องอยากให้คุณชายใหญ่ไปทำงานนอกเมืองหลวง ต้องการเงินแปดแสนตำลึงไว้ติดสินบน หากท่านหญิงช่วยคุณชายใหญ่ครั้งนี้ มีหรือที่ท่านจะไม่ชอบท่านหญิง”

ชิวเยี่ยนนี้ก็อยากคันดูว่าสมบัติติดตัวของท่านย่ากับท่านแม่มีอยู่เท่าไร แปดแสนตำลึงเชียหรือ! สมบัติทั้งหมดของจวนอ๋อง รวมแล้วคงจะประมาณสองล้านตำลึง ชิวเมิ่งหมิ่นสืบทอดตำแหน่งซีเหออ๋อง ครอบครัวเขากล้าเอาสมบัติเกือบครึ่งหนึ่งของตระกูลมาปูทางให้บุตรชายคนโตเชียหรือ แถมยังคิดจะเอาสมบัติส่วนของนางไปโดยไม่ละอายสักนิด!

อย่างนี้รังแกเด็กเกินไปแล้ว!

เดิมทีนี้กว่าชิวเยี่ยนมาพูดดีด้วยคงจะมีความเห็นอกเห็นใจนางอยู่บ้าง ที่แท้ร้ายกว่าฟานมามาที่คลังจางส่งมาเสียอีก คลังจางแค่ให้นางยกสมบัติติดตัวให้ จะแลกเป็นเงินได้เท่าไร ก็เป็นเรื่องของคลังจาง แต่พระชายาหยางกลับกำหนดจำนวนเงินไว้แปดแสนตำลึง ถ้าสมบัติติดตัวสองชุดนี้ราคารวมกันไม่ถึงจำนวนนี้...

ชีวเย่หลันหน้าซีต “เงินมากมายขนาดนี้เขี้ยวหรือ!”

“ท่านหญิงพูดอย่างนี้ได้อย่างไร” ชิวเยี่ยนเห็นท่าทีของชีวเย่หลัน สีหน้าก็เปลี่ยนทันที “พระชายาพยายามช่วยท่านหญิงอย่างเต็มที่ ยอมขัดแย้งกับคนในครอบครัว ท่านหญิงกลับไม่ร้อนใจเลยหรือ เอาละ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าจะกลับไปบอกพระชายา ว่าท่านหญิงไม่ใส่ใจเรื่องที่พระชายาช่วยเหลือ!”

“พี่ชิวเยี่ยน รอเดี๋ยว!” ชิวเย่หลันจำเป็นต้องห้ามไว้ก่อนพูดอย่างร้อนใจ “ไม่ใช่ข้าไม่ยอมให้เงิน แต่...แต่ข้าไม่มีเงิน!”

ชิวเยี่ยนหันหน้ามาพร้อมกล่าวว่าเสียงไม่พอใจ “ท่านหญิงจะไม่มีเงินได้อย่างไร สมบัติติดตัวไท่เฟยกับพระชายาหรวนเป็นของท่านหญิงไม่ใช่หรือ”

“เออ...” ชิวเย่หลันกล่าวอย่างงุนงง “แต่...สมบัติเหล่านั้นอยู่ที่ใดกันเล่า”

ชิวเยี่ยนตะลึง ก่อนมองหน้าโจวมากับซู่เหอ “ใบรายการสมบัติติดตัวของไท่เฟยกับพระชายาหรวนอยู่ที่ใด”

“บ่าวไม่รู้!” โจ้วมามาตกใจ จึงรีบตอบ

ซู่เหอพูดแทรกขึ้น “หลังจากพระชายาของพวกข้าจากไป คนของพระชายาหยางกับท่านป้ามาค้นแทบพลิกบ้าน ก็ยังหาไม่เจอ ครึ่งนี้พอท่านหญิงกลับมา คนของท่านป้าค้นทั่วตัวแล้ว ก็ไม่มี...พวกข้าจะรู้ได้อย่างไร”

ชีวเยียนขมวดคิ้ว แม้จะว่ากันว่าสมบัติติดตัวของไท่เฟย กับของพระชายาห้วนหลังจากพระชายาห้วนสิ้นไปจะตกเป็นของจวนอ๋อง แต่มีหลายชิ้นที่ไม่มีใบรายการจึงไม่รู้จะหาที่ไหน ของเก่าชิ้นเล็กหรือไข่มุกจะซ่อนไว้ที่ไหนก็ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึง โฉนดที่ดินและร้านค้าที่คนในจวนอ๋องไม่รู้

นางถามด้วยความสงสัย “พวกเจ้าไม่รู้จริงหรือ”

“ป้าสะใภ้ดีต่อข้ามาตลอด ข้าขอบอกกับพี่ชีวเยียนตรงๆ” ชิวเย่หลันพูดอย่างอ่อนแรง “ถ้าข้ารู้เรื่องสมบัติติดตัว ข้าจะกลับมาด้วยเหตุใด”

ชีวเยียนคิดแล้วก็เห็นด้วย

“ข้าจะกลับไปถามพระชานา” พอรู้ว่ครั้งน้คงไม่ได้เงินกลับไป สีหน้าชีว่เย็นก็เปลี่ยนทันที นางหันหลังสะบัดแขนจากไปอย่างไม่พอใจ!

“ท่านหญิง คราวนี้คงเดือดร้อนเป็นแน่!” โจวมามาช่วยเปลี่ยนผ้าห่มให้ชีว่เย็น พลางถามอย่างร้อนใจ “ทางตระกูลค้ต้องการสมบัติติดตัวไว้ใช้ตอนแต่งงาน ทางพระชานาหยางก็ต้องการเงิน แต่เรายังหาใบรายการสมบัติติดตัวไม่เจอ ทำอย่างไรดีเจ้าคะ”

ชีว่เย็นบอกซู่เหอ “ออกไปดูว่ยังมีคนมาหาอีกไหม ถ้าไม่มืใครก็ปิดประตูหน้าต่างให้เรียบร้อย”

พอซู่เหอกลับมายืนยันว่ข้างนอกไม่มืคนแอบฟังแน่ นางจึงยิ้มเอ่ย “ใบรายการสมบัติติดตัวส่งไปที่ครอบครัวของนางสาวที่อยู่ไกลนับพันลี้่านแล้ว! วันข้างหน้าถ้าข้าตายในบ้าน โดยยังไม่ได้แต่งงาน ทางท่านน่าจะส่งคนเอาจดหมายลายมือท่านแม่และใบรายการสมบัติติดตัวเข้ามาร้องทุกข์ในเมืองหลวง...เงินจ่านวนมากขนาดนี้ ต้องมีคนจับตาดูไม่น้อย ยิ่งเวลานี้จวนซีเหอต้องตกต่ำ ถ้าไม่ฉวยโอกาสเข้ามาชิงสมบัติรวมทั้งกิจการของจวนอ๋องก็นับว่แปลกแล้ว”

โจวมามากับชูเหอถามด้วยความประหลาดใจ “อะไรนะ
เจ้าคะ!”

“ครั้งที่ข้ายอมออกไปก็เพื่อจัดการเรื่องนี้” ชิวเย่หลัน
พูดด้วยความโกรธแค้น “วันนี้ถ้าข้าตาย ไม่ถึงสามเดือน จวนซี-
เหอต้องยอมไม่มีวันสงบสุขอย่างแน่นอน!”

พอนางพูดจบ ก็ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวเบาๆ ที่นอกห้อง
มีรอยยิ้มผุดขึ้นที่มุมปากนาง บ้านใหญ่โตขนาดนี้ชูเหอคนเดียว
คงตรวจดูไม่ทั่ว ชิวเย่เยนย้อนกลับมาจริงๆ ...ดูแล้วแผนการ
ยื้อเวลาของนางคงได้ผล กว่าคนตระกูลชิวจะรู้จากครอบครัว
ของท่านน่าจะคำพูดนี้ไม่มีมูลความจริง ตนก็ยื้อเวลาอันมีค่า
ได้สำเร็จ!

บทที่ 5 ร่วมเรียงเคียงหมอน

ช่วงกลางคืน ชิวเย่หลันสะดุ้งตื่นเพราะเสียงผิดปกติดัง
อยู่ไม่ไกล

นางพยายามหายใจอย่างสม่ำเสมอ ก่อนแอบลืมตามอง
ออกไปแล้วใจหายวาบ!

พอตั้งสติได้จึงเห็นชัดว่ามีแมวตัวหนึ่งมานั่งอยู่ข้างเท้า

แมวนั่งทับม่านคลุมเตียงส่วนหนึ่งไว้ ดวงตากกลมโต
เรืองแสงท่ามกลางความมืด มองดูเหมือนผี น่ากลัวจริงๆ!

แมวตัวนี้มีคนจงใจปล่อยหรือบังเอิญวิ่งเข้ามา ชิวเย่หลัน
คิดในใจ ก่อนหน้านี้ฟานมามากับชีว่เยี่ยนเข้ามาที่เตียงซ้ำ
มีแผนร้ายอะไรกันแน่

ขณะที่นางกำลังป้องกันตัวไม่ให้แมวกระโจนเข้ามาช้วน
นึกไม่ถึงว่าจะได้ยินเสียงเดินย่องเข้ามา!

ชิวเย่หลันระแวงระวัง แต่แสวงหลับตานอน

ครูหนึ่ง มีกลิ่นหอมจางๆ ก่อนจะตามมาด้วยเงาคนแวบเข้ามาในสายตา มีเสียงเหมือนถอนหายใจอย่างโล่งอก ก่อนเสียงพูดแผ่วเบาจะดังขึ้น

“เจอตัวแล้ว!”

แมวตัวนั้นส่งเสียง “เหมียว” อย่างเกียจคร้าน เหมือนไม่เต็มใจ

“บอกแล้วว่าอย่าเดินเฟ้นพ่าน เจ้าทำให้ข้าโดนพี่ชายดู!” คนผู้นั้นพูดตำหนิเบาๆ แล้วก้มตัวลงอุ้มแมวขึ้น “กลับไปข้าจะลงโทษไม่ให้กินตับแพะมือดี!”

ชีวเย่หลันฟังออกกว่าเป็นเสียงเด็กสาว อายุน่าจะเท่าตนเอง แต่ไม่คุ้นเคย จากความทรงจำแล้วไม่เหมือนคนที่อยู่ในจวนอ๋อง นางจึงรู้สึกโล่งอก

ผลก็คือ...

เด็กสาวอุ้มแมวขึ้นมา แต่ไม่จากไปทันที ก่อนกล่าวว่าเสียงเบา “อ้อ กลิ่นยา หรือว่านี่เป็นคนที่โดนตีเมื่อกลางวัน ตอนที่ข้า

แอบปีนกำแพงไต่ยีนเสียงเอะอะดังลั่นอยู่นาน” นางพุดพลาง
เดินย่องเข้ามาคลำที่เตียง

“...” ชิวเย่หลันเงียบ

“เป็นสาวน้อยงดงามผู้หนึ่ง เอ้อ น่าสงสารยิ่งนัก โดนตี
จนหน้าบวม!” เด็กสาวไม่รู้ว่านางตื่นอยู่ ยืนข้างเตียงมองด้วย
ความสนใจ อาศัยแสงสลัวจากโคมไฟมองนาง พร้อมกล่าวด้วยความ
สงสาร “ไม่รู้ว่าท่าผิดอะไร ตระกูลชิวนี้ช่างไม่รู้จักทะนุ-
ถนอมคนงามเอาเสียเลย!”

นางพุดพลางยื่นมือออกไป ลูบไบหน้าชิวเย่หลัน

ถึงอย่างไรก็ไม่เกี่ยวอะไรกับเจ้า รีบไปเถิด...

ชิวเย่หลันรู้สึกวุ่นวายใจ นางพอจะเดาได้ว่าเด็กสาวผู้นี้
เป็นคนข้างบ้าน ถ้าไม่ใช่คนตระกูลเจียง ก็คงจะเป็นคนข้างบ้าน
อีกด้านหนึ่ง...นางคงถูกผู้ใหญ่มากใจมาก จนกล้าปีนข้าม
กำแพงกลางดึกมาตามหาแมว แล้วยังเข้ามาในห้องส่วนตัวของ
ผู้อื่นโดยไม่รู้สึกผิด!

ยังดีที่หลังจากเด็กสาวพึมพำอยู่ครู่หนึ่ง ก็มีเสียง
กระแอมดังขึ้น!

จากนั้นก็เห็นเสียงเด็กหนุ่มถามอย่างอ่อนโยน “น้องสาว
เจ้าอยู่ข้างในหรือ รีบออกมา!”

“แม่แล้ว!” ดูเหมือนเด็กสาวจะตกตะลึง พร้อมมีเสียงดูขึ้น
เบาๆ “เนียนแล้ว เจ้าทำให้ข้าลำบาก!”

อ้อ...ยังดีที่คนในครอบครัวนางมีความรับผิดชอบมาตาม
ตัวนาง

ชีวะเย่หลันกำลังจะโล่งอก นึกไม่ถึงว่าเด็กสาวกลับทำ
เรื่องที่ไม่คาดคิด!

นางอู๋แมวชื่อเนียนแล้วตัวนั้นโยนลงบนเตียง พร้อมกับ
ร้องขึ้น “ไม่ยอมออกไปหรือ!”

ชีวะเย่หลันตัวแข็งทื่อ!

นางก๊วแมวซึ่งอยู่ใกล้ๆ จะข่วนตน และที่สำคัญเด็กสาว
ตัวร้ายนอกจากโยนแมวใส่แล้วยังสกัดจุดนางอย่างฉับไว

จากนั้น เด็กสาวก็มุดมุ้งออกอีกทางหนึ่ง...ก่อนหนีไป!

ครู่ต่อมา มีเสียงดังขึ้นเบาๆ ตรงหน้าต่าง เสียงอ่อนโยน
ดังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

“อย่าเหลวไหล นี่เป็นเรือนหญิงสาวบ้านอื่น! รีบกลับไป
กับข้า!”

เด็กหนุ่มคนนี้ไม่รู้ว่ในมุ้งเกิดอะไรขึ้น ชิวเย่หลันถูกสกัด
จุดไปไม่อาจบอกเขาได้ เขาจึงได้แต่ฟังจากเสียงแมวบนเตียง
นึกว่าญาติผู้น้องของตนปีนขึ้นเตียงคนอื่น!

เขาจึงยกชายมุ้งขึ้นแล้วดึงน้องสาวที่ติดอรั้นออกไป
แต่แล้วก็ตะลึงงัน!

เด็กหนุ่มไม่ใช่คนธรรมดา ชั่วขณะเขาก็ตั้งสติได้ทันที
ก้มศีรษะให้ชิวเย่หลันซึ่งกำลังจ้องหน้าเขาด้วยความโกรธ พลัง
กล่าวเสียงเบา “ขออภัย...ข้าไม่ได้เจตนา!”

เขาคงเป็นเจ้าของแมว ไม่ต้องให้เขาเรียก เจ้าแมวก็ก้าว
อย่างสง่าเข้ามาหาเขา ขณะที่เขาเอ่ยปากขอโทษ มันก็กระโดด
เข้าไปอยู่ในวงแขนของเขาทันที!

“วันนี้ข้าเสียมารยาทแล้ว แต่สถานการณ์ไม่เอื้ออำนวย กลับไปจะมาขอโทษคุณหนู!” ชิวเย่หลันยามนี้เสื่อบริเวณไหล่ เปิดออกกว่าครึ่ง แม้จะมียาทาแผลปิดอยู่ แต่ก็ไม่เหมาะสมที่จะ อยู่ต่อหน้าผู้อื่น เด็กหนุ่มก้มหน้ากล่าวคำนี้ออกมา แต่ก่อนจะ ทันได้จากไป ทันได้นั้นเสียงของโจวมามาก็ดังขึ้น

“ซู่เหอ ไปดูที่ลานบ้านหน่อย มีคนเข้ามาใหม่ ข้าจะไปดู ท่านหญิง!”

เด็กหนุ่มหน้าซีด ขณะที่กำลังจะไปทีหน้าต่าง ก็ได้ยิน เสียงซู่เหอขานรับที่นอกหน้าต่าง แล้วกล่าวว่า “ย่า ข้ากลัว ความมืด...ดูท่านหญิงเสร็จ ออกมาดูลานบ้านกับข้าได้ไหม”

“เช่นนั้นเจ้าก็รอก่อน!” โจวมามาพูดจบก็ผลักประตูห้อง ด้านใน!

ชิวเย่หลันถอนหายใจยาว...

โจวมามาเข้าประตูมา หยิบผ้าคลุมโคมไฟออก แล้วถือ โคมเดินเข้ามา “ท่านหญิงเจ้าคะ!”

“ป้า ไม่มีอะไร รีบไปนอนเถิด” นางวางใจที่ได้ยินเสียง
ชีเย่หลันดังออกมาจากมุ้ง

โจวมามาส่องดูข้างนอกครู่หนึ่ง เมื่อไม่เห็นความผิดปกติ
จึงเอาผ้าคลุมโคมไฟตามเดิม พลางบอก “เมื่อครู่เหมือนได้ยิน
เสียงคนพูด มีเรื่องอะไรท่านหญิงเรียกข้าได้นะเจ้าคะ”

“ฮือ” พอโจวมามาออกไปดูลานบ้านกับซู่เหอ ชีเย่หลัน
จึงกล่าวเสียงเบา “ตอนนี้เจ้าลงไปจากเตียงเข้าได้แล้ว!”

ทั้งสองต่างรู้สึกงุนงงใจ...โจวมามาออกไปไม่กี่ก้าวก็
ปรีเข้ามา แล้วพูดอย่างตกใจ “ท่านหญิง มีคนปิ่นกำแพงเข้ามา
เจ้าคะ!”

“...คงเป็นคนที่มาสอดแนมเมื่อสองวันก่อน”

“ไม่ใช่เจ้าคะ กำแพงนั้นตอนเย็นบ่าวดูแล้ว ไม่มีร่องรอย!
เมื่อครู่มีคนเข้ามาแน่! ทำอย่างไรดีเจ้าคะ” โจวมามาอกสั่นขวัญ-
หาย “เมื่อครู่ฟานมามากับชีวเยี่ยนมาขอสมบัตินิติตัวของไท่เฟย
กับพระชายา...หรือว่าสองคนนั้น...แย่แล้วแย่แล้ว ทำอย่างไรดี!”

ไม่รอให้ชีวเย่หลันพุดปლობใจ โจ้วมามาตบมือ แล้วพุดด้วยความโกรธ “ท่านหญิงเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของพระชายา พวกนั้นยังจะมาฆ่าล้างตระกูล...ถึงบ่าวไม่มีความสามารถ ปกป้องท่านหญิง แต่จะไม่ยอมเอาตัวรอดคนเดียวแน่!” ก่อนจะตะโกนเรียกชูเหอ “ไปเอาฟูกมา! คืนนี้เราสองคนจะนอนเฝ้าท่านหญิงในห้อง!”

ชีวเย่หลันพอได้ยินแทบจะหยุดหายใจ! เด็กหนุ่มข้างกายก็กลั่นหายใจเช่นกัน...

ทั้งสองต่างคิดในใจ “พຽ່ງนี้เข้าพอโจ้วมามากับชูเหอ เข้ามารับใช้ แล้วเห็นเราสองคนนอนอย่างนี้ จะอธิบายอย่างไร!”

บทที่ 6 โจรปล้นสาวท

ไม่ว่าชีวเย่หลันจะห้ามจะเตือนอย่างไร โจวมามากก็ยังยืนยันว่าจะปกป้องนางอย่างถึงที่สุด

โจวมามาถึงกับเข้าไปเปิดมุ้งดู ก่อนจะนั่งลงข้างเตียง แล้วพูดรำพึงรำพันถึงความภักดีของตนต่อชีวเย่หลัน...ทำให้ชีวเย่หลันตกใจ และยอมให้เด็กหนุ่มเข้ามาแอบข้างกายโดยไม่ต้องบอกไปอะไรทั้งนั้น

โจวมามากำลังขวางพวกเขา ส่วนซุเหอยังหิบบุกเข้ามาอีก สองย่าหลานปูฟูกนอนที่หน้าประตูกับหน้าต่าง

แต่ที่ทำให้สองคนบนเตียงรู้สึกสิ้นหวังก็คือ โจวมามาเข้ามานอนในห้องแล้วยังไม่วางใจ จึงกระซิบบอกซุเหอว่า “เราสองคนกลางวันดูแลท่านหญิง กลางคืนต้องระวังอย่าหลับเป็นตาย ถ้ามีคนเข้ามาคงไม่รู้!”

จากนั้น ไม่ว่าชีวเย่หลันจะคัดค้านอย่างไรก็ไม่ได้ผล โจวมามาผู้ฉลาดปราชญ์เรื่องนำผ้าแถบผูกประตูหน้าต่างแล้วผูก

กับตัว รับประกันว่าถ้าประตูหน้าต่างขยับ ก็จะต้องนางให้ตื่น!
หรือถ้ามีใครตัดผ้าขาด ก็จะทำให้นางตื่น...

ช่างเป็นข่าวที่จงรักภักดีเสียจริง!

ชีวะเย่หลั่นถอนหายใจยาว!

นางกลั่นหายใจเฟื่องมอຍยังหลังคามุ้งอยู่นาน เมื่อรู้สึก
ว่าใจวมามากับซุเหอหลับแล้ว จึงหันหน้ามามองเด็กหนุ่มที่อยู่
ข้างกายอย่างระแวดระวัง พอเห็นก็อดทิ้งไม่ได้ หล่ออะไรปานนี้!

ท่าทางเขาอายุไม่เกินสิบหกปี คิ้วยาวเรียว หางตาตัวตั้งขึ้น
แหวดตาเยือกเย็นเหมือนดวงดาว ใบหน้าขาวผ่อง เมื่ออยู่ใต้แสง
สลัวจากโคมไฟช่างเกลี้ยงเกลาราวกับหยก ดูสดใสมิชีวิตชีวา
ริมฝีปากบางที่เม้มเล็กน้อยสีแดงสด งดงามไม่มีใครเหมือน!

ใบหน้านี้อุดเด่นกว่าคนทั่วไป ใครเห็นก็อดอิจฉาไม่ได้
แต่เวลานี้ที่เขากำลังยิ้มแหยทำอะไรไม่ถูก กลับยิ่งทำให้รู้สึก
น่าเกลียด

เมื่อเห็นชีวะเย่หลั่นหันมา รอยยิ้มแหยก็เจือความอึดอัดใจ
เล็กน้อย...

“สองคนนั้นหลับแล้ว เจ้ารีบไปเถิด” ชิวเย่หลันเคยฝึกการชื่นชมความงามตั้งแต่ภพก่อน ก็ยังตะลึงกับความงามไร้ที่ติของเด็กหนุ่ม นางกล่าวเสียงเบา “เจ้าไปทางหน้าต่างหลัง... หน้าต่างหลังอยู่หลังฉากกัน ที่นั่นลงกลอนไว้ เจ้าดิ่งกลอนขึ้นก็ได้แล้ว”

นึกไม่ถึงว่าพอเด็กหนุ่มได้ยิน ยิ่งยั้มเหยหย จึงบอกนางเสียงเบา “เมื่อครู่ข้ากลัวน้องสาวจะหนีไปทางหน้าต่างหลัง... ก่อนตะโกนเรียก ข้าอ้อมไปด้านหลัง ลงกลอนนอกหน้าต่างไว้แล้ว...”

ถ้าไม่ทำอะไรสัณคิด ก็คงไม่ลำบากเช่นนี้...

จู่ๆ ชิวเย่หลันก็นึกขึ้นได้ “แล้วเมื่อครูน้องสาวไปได้อย่างไร ข้าเห็นไปทางหน้าต่างด้านหลังนั่น!”

“...นางออกไปทางหน้าต่างหลังไม่ได้ จึงหลบอยู่หลังฉากกัน ตอนที่สองคนนี้ไปดูลานบ้าน นางจึงฉวยโอกาสออกไปแต่ข้า...” นัยน์ตาเด็กหนุ่มฉายแววไร้ซึ่งทางเลือก ตอนนั้นเขาได้แต่เบิ่งตามองน้องสาวหลบไป แต่เป็นเพราะตนอยู่บนเตียงมีชิวเย่หลันขวางอยู่จึงลงจากเตียงไม่ได้ การขึ้นมabenเตียง

เด็กสาวและได้รับการปกป้องจากนาง เขาจะไปโดยไม่ได้ออก
กล่าวได้หรือ

แต่ชั่วเวลาครู่เดียวนี้ พอน้องสาวก้าวออกประตูไป
โจวมามากก็กลับมารายงานว่ามีร่องรอยบนกำแพง!

ชีวเย่หลันถอนหายใจอย่างไร้สัมเสียง “เช่นนั้นตอนนี้
เจ้าจะอย่างไร”

“...” เด็กหนุ่มถามอย่างลงใจ “ท่านหญิงหาทางให้บ่าว
รับไข่ออกไปได้หรือไม่”

“ข้าก็คิดเหมือนกัน แต่เมื่อครูเจ้าก็เห็นแล้ว ทั้งสองกลัว
ว่าข้าจะถูกทำร้าย บอกให้ออกไปคงไม่ยอม!” ชิวเย่หลันม้มปาก
“เจ้ามีวิธีอื่นไหม”

เด็กหนุ่มนิ่งเงยบครู่หนึ่ง “ข้าทำให้สองคนนี้สลับได้
แต่ว่า...”

เขาพูดไม่ทันจบ จู่ๆ ก็มีเสียงตีม้องดังขึ้นอย่างแรง!

ท่ามกลางความเงยบยามคำคืนมีเสียงดังอย่างนี้ ชิวเย่-
หลันตกใจจนแทบหยุดหายใจ!

แต่โจวมามากับชูเหอซึ่งเพิ่งกลับไปลูกพรวดทันที!

“ท่านหญิง!” สองย่าหลานมองมาที่มั่งเป็นอันดับแรก

“ข้าไม่เป็นไร เหมือนมีอะไรเกิดขึ้นด้านนอก” ชิวเย่หลันเองก็ไม่ว่าควรจะโล่งอกหรือระแวดระวัง นางพูดยังไม่ทันจบก็มีเสียงคนตะโกนเสียงแหลมดังเข้ามา “ไฟไหม้! เร็ว! ช่วยกันดับไฟ!”

โจวมามาได้ยินก็ตกใจ “เสียงเหมือนดังมาจากกำแพงติดกัน!”

ทันใดนั้นก็มียเสียงกรีดร้องของหญิงคนหนึ่งดังขึ้นกลางดึก “นางเสนียดจัญไรฆ่าพ่อฆ่าแม่ฆ่าพี่! เมื่อกลางวันท่านอาเมตตาไม่ดีให้ตาย ตอนนี้นำมาทำให้ไฟไหม้บ้าน...ข้าจะจัดการกับนางจัญไรนี้ คนอย่างนี้ต้องเอาหัวใจดับใต้สัฟงมาสับให้มันตายอย่างอนาถ”

ชูเหอโกรธจนหน้าซีด “ยายหลี่นี่! เหตุใดถึงโหดเหี้ยมอย่างนี้ ท่านหญิงอยู่ในห้องดีๆ ไฟไหม้ก็ยังไม่โทษท่านหญิง”

“คงมีคนไม่เชื่อว่าสมบัติติดตัวสองชุดไม่ได้อยู่ที่ข้า”
ชีวเย่หลันดวงตานายแววอำมหิตวาบหนึ่ง พลังพูดอย่างเย็นชา
“คิดจะใช้ไฟมาบีบให้ข้าเอาใบรายการสมบัติหนีไป!”

โจวมามาถอนทั้งเสื้อผ้าที่ใส่ทำงาน ยามนี้เอาเสื้อคลุม
มาสวม ก่อนพูดเสียงเกรี้ยว “ท่านหญิงรอสักครู่ บ่าวจะออกไป
ดู!” ไม่รอให้ชีวเย่หลันบอกชู่เหอให้ตามไป นางร้องส่งชู่เหอ
“เจ้าอยู่ที่นี้คอยดูแลท่านหญิง! หากข้าห้ามพวกนั้นไม่อยู่
เจ้าต้องปกป้องท่านหญิงด้วยชีวิต เข้าใจใช่หรือไม่!”

ชู่เหอพยักหน้าอย่างจริงจัง “ย่าวางใจเถิด!”

ทันทีที่โจวมามาก้าวออกประตู ชิวเย่หลันก็รีบบอกชู่เหอ
“เจ้าก็ออกไปดูแลโจวมามาด้วย บ้าอายุมากแล้ว ยายหลี่ที่อยู่
ข้างนอกฟังเสียงแล้วไม่ใช่คนดีแน่ อย่าให้โจวมามาโดนรังแก!”

ชู่เหอกลับส่ายหัว “อย่าสั่งให้บ่าวคอยดูแลท่านหญิง!”

พูดไม่ทันขาดคำ ข้างนอกก็มีเสียงทะเลาะดังโหวกเหวก
กลบเสียงฆ้องและเสียงตะโกนให้ดับไฟ!

“ป้าซุน! เอาอะไรมาพูด! ท่านหญิงของข้าอยู่ในห้อง พวกเจ้าไม่ระวังทำไฟไหม้ แล้วจะมาตำท่านหญิงข้าได้อย่างไร!”

“ข้าตำตัวเสียดจัญไร เจ้าบอกเองว่าเป็นคนที่เจ้ารับใช้ อยู่!”

“เจ้า!”

“โจวมามากก็เหลือเกิน ป้าซุนตำอยู่ตั้งนาน ไม่เห็นมีบ่าว คนไหนออกมาแก้ตัวให้นาย ที่เจ้าออกมา เพราะร้อนตัวใช่หรือไม่!”

“พวกเจ้า...”

“พวกข้าเป็นยังงี้ ป้าซุนพูดไม่ถูกตรงไหน จวนอ่องไม่เคยมีไฟไหม้! ไม่เคยมีหิมะตกหนัก...พอคนที่อยู่ในห้องกลับมาก็เกิดไฟไหม้ ไม่ใช่เพราะตัวเสียดจัญไร แล้วจะเป็นใคร! บอกมา! บอกมาซิ! บอกมาเลย!”

“เจ้าออกไปบอกให้โจวมามากกลับเข้ามาเถิด” ชิวเย่หลัน กล่าวกับซู่เหอด้วยสีหน้าเคร่งเครียด “โจวมามาคนเดียว

ทางโน้นมีหลายคนรวมหัวกันรังแก ไปทะเลาะด้วยจะยิ่ง
เสียเปรียบ...ถ้าไฟไม่ลามมาทางเรา ก็ไม่ต้องใส่ใจ”

ซูเหอลังเลครู่หนึ่ง แล้วพูดขึ้น “เช่นนั้น...ป่าวจะไปเรียก
ที่ทางเดิน”

ชีวเย่หลันถอนหายใจ อาศัยเสียงจ่อแจข้างนอก พูดกับ
เด็กหนุ่มข้างกาย “เจ้าเตรียมตัว อย่าให้พลาดโอกาสนี้เด็ดขาด!”

เด็กหนุ่มพูดเสียงเบา “ขอบใจมาก...วันหลังข้าจะตอบ
แทน!”

ทว่า!

ทันใดนั้น ชิวเย่หลันก็ตะโกนขึ้นอย่างตะลึง “เจ้า...เจ้า...
เจ้าป็นหน้าต่าง จะทำอะไร!”

สาวใช้ซึ่งยกม้านั่งมาป็นหน้าต่างพูดหน้าแดง “ป่าวกลัว
ความมืด ข้างนอกไม่มีแสงไฟ...ป่าว...ไม่กล้าออกทางประตู...”

“...เจ้าป็นเถิด” ชิวเย่หลันล้มลงนอนตามเดิมอย่างหมดแรง

นางนึกว่าเมื่อสาวใช้คนนี้เป็นออกไป เด็กหนุ่มข้างกาย
จะได้สบโอกาสหนี

ชูเหอไปที่หน้าต่างไม่ยอมออก! แต่กลับยืนตะโกนเรียก
โจวมาที่หน้าต่างแทน!

เวลานี้เรื่องที่ซิวเย่หลันใส่ใจคือ...ประตูที่จะออกไป
ข้างนอก อยู่ตรงทางเดินที่ชูเหอเฝ้าอยู่!

ซิวเย่หลันกับเด็กหนุ่มข้างกาย รู้สึกว่าสวรรค์ไม่เข้าข้าง
ตน จู่ๆ ก็มีเสียงดังมาจากหน้าต่างด้านหลัง จากนั้นเด็กสาว
ที่หลบหนีพี่ชายก่อนหน้านี้ก็กระซิบบอก “พี่ ข้าวางเพลิงไว้
ยังไม่ดับ รีบถือโอกาสหนีเถิด! ถ้าไม่หนี จะโดนข้อหาโจรปล้น
สวาทนะเจ้าค่ะ!”

“...!” ซิวเย่หลัน

“...!” เด็กหนุ่ม

บทที่ 7 ญาติผู้พี่ตระกูลห้วน

“อ้าว แมวนี่มาจากที่ใดกัน” รุ่งเช้า โจวมามาสดความงัวเงีย เข้ามาหิวผมล้างหน้าให้ชิวเย่หลัน แต่กลับเห็นแมวสีขาวตัวหนึ่ง นอนขดตัวบนผ้าห่ม

แมวสีขาวราวหิมะ ขนยาวหุส้น รูปร่างคล้ายสิงโต ดวงตากกลมโตทั้งสองดูสะดุดตา ตาข้างหนึ่งสีฟ้าข้างหนึ่งสีน้ำตาล เจิดจ้าแวววาว ดูไปดูมา ช่างสวยงามเหลือเกิน

โจวมามาซึ่งไม่ค่อยชอบแมวพอเห็นก็ยังใจอ่อน ยื่นมือออกไปคลำขนนุ่มของแมว แล้วนึกขึ้นได้รีบอ้อมขึ้นมาวางลงบนพื้น “อย่าข่วนท่านหญิงเชียว!”

“ข้าก็ไม่รู้ว่ามาจากไหน เมื่อคืนจู่ๆ ก็วิ่งมาบนเตียงข้า ทำทางไม่ดู เลยปล่อยให้มันอยู่” ชิวเย่หลันสะกดความรู้สึก ความจริงแมวตัวนี้ถูกเด็กหนุ่มทิ้งไว้เมื่อคืน

เพราะหวังว่าโจวมามากับชูเหอจะขวางไว้อีก เด็กหนุ่มไม่ทันพูดอะไร ได้แต่บอกว่าแมวตัวนี้เขารักมาก วันนี้จะให้คน

มารับไป พอถึงตอนนั้นค่อยตอบแทนอย่างเปิดเผย...และชดเชย
ให้นาง

ถ้าเขาไม่ใช่คนตระกูลเจียง ก็คงอยู่ไม่ห่างนัก มิฉะนั้น
แมวของเขาจะเข้ามาที่นี่ได้อย่างไร ชิวเย่หลั่นครุ่นคิด มีจวนอยู่
ติดจวนอ๋อง และยังกล้าเข้ามาตามหาแมว ตระกูลคงมีอำนาจ
ไม่น้อย อย่างนี้แล้ว พระชายาหยางกับท่านป้าคง คงไม่กล้าทำ
อะไรซ้ำ...

พอคิดได้เช่นนี้ นางก็สั่งโจวมามา “อีกเดี๋ยวหาอะไรให้
แมวกินหน่อย”

โจวมามาขานรับแต่พูดขึ้น “แต่เดี๋ยวบ่าวอุ้มมันออกไป
เอง ยังไงก็ไม่ใช่แมวที่เราเลี้ยง ถ้าเกิดมันอาละวาดขึ้นมากงไม่ดี
แน่”

ซูเหอหิวกล่องอาหารเข้ามาทำทางเหมือนหมดแรง
แล้วรายงานด้วยความตื่นเต้น “คุณชายมาแล้ว! กำลังคุยกับ
พระชายาหยางเจ้าค่ะ”

ชูเหอพูดจบก็เบ้าปาก “ไต่ยีนคนในห้องครัวบอกว่า วันนี้คุณชายเอาของขวัญมาให้ตั้งมากมาย พวกพระชายาหยางได้ลากแล้ว”

“อย่าพูดจาเหลวไหล!” โจวมามารีบปราม มองหน้าชีวเย่หลันซึ่งกำลังยิ้มไม่พูดไม่จา แล้วถอนหายใจ “ถ้าคุณชายไม่เอาของขวัญมาให้เช่นนี้ จะได้พบท่านหญิงหรือ!”

ชีวเย่หลันคิดแล้วถาม “เวลานี้ข้าลูกไม่สะดวก ญาติ...ผู้พี่คนนี้มา แล้วจะพบเขาได้อย่างไร”

“ท่านหญิงเพิ่งอายุสิบสอง คุณชายไม่ใช่คนอื่น” โจวมามากล่าว “ปกติเชิญเข้ามาพบ ถ้าท่านหญิงคิดว่าไม่เหมาะ พอถึงเวลาจะgangsก็ได้อีกค่ะ”

ชีวเย่หลันโล่งอก “ดูแล้วคนที่นี่ค่อนข้างเปิดกว้าง...” จากความทรงจำของร่างเดิม เคยพบญาติผู้พี่แค่คนเดียว คือตั้งจินจางคนใดก็ได้จนตอนนี้ไม่ทัน ชิวเย่หลันยังไม่เข้าใจเรื่องหนุ่มสาว จึงต้องสอบถาม เพื่อป้องกันความผิดพลาด

ครูหนึ่ง พระชายาหยางก็ให้ชีวเย่หลันพาหรรณชิงเหียนเข้ามา

หรวนชิงเหยียนคนนี้คิ้วเรียวยาว ดวงตาสดใส ผิวเนียน
เหมือนผู้หญิง ร่างสูงโปร่ง หน้าตาหล่อเหลา

เขาสวมชุดไวท์ทูล ทำทางสุขุมลุ่มลึก แต่หว่างคิ้วมีรอย
วิตกจางๆ ร่องรอยความวิตกนี้กระตุ้นให้ผู้ที่พบเห็นเกิดความ
สนใจใคร่รู้ โดยเฉพาะเด็กสาวที่รู้จักสังเกตและอยากรู้อยากเห็น

แม้แต่ชีวเยียนสาวใช้ใกล้ชิดของพระชายาหยาง
ขณะเดินก็ยังอดมองเขาไม่ได้

การพบกันครั้งแรก ทัวไปแล้วเป็นการทักทายถามไถ่
ทุกข์สุขตามมารยาท

หลังจากนั้น หรวนชิงเหยียนก็ไม่เกรงใจ พุดออกมา
ตรงๆ ว่าต้องการพูดคุยกับน้องสาวตามลำพัง

คงเป็นเพราะก่อนหน้านี้เขาเคยมางานศพของพระ-
ชายาหรวน ทำให้ใจวมามากับชูเหอไม่ระแวง เพียงแต่ถาม
ชีวเยียนไหมก็คำ แล้วเดินออกไป

“น้อง...ยามนี้สบายดีหรือไม่” เมื่อมองผ่านมุ้ง หรวนชิง-
เหยียนเห็นชีวเยียนไม่ชัดเจนนัก ส่วนชีวเยียนกลับเห็นเขา

อย่างชัดเจน พี่ชายซึ่งปรากฏตัวกะทันหัน จ้องมองนางผ่านมุ้ง
สีหน้าของเขาซับซ้อนอย่างบอกไม่ถูก

ชีวเย่หลันครุ่นคิดครู่หนึ่ง แล้วตอบอย่างระวังตัว
“สบายดีเจ้าค่ะ”

“ข้าได้ยินพระชายาหยางบอกว่า เมื่อวานเจ้าถูกชีวอวีฉิง
ทำร้ายใช่หรือไม่” หร่วนชิงเหยียนท่าทางไม่วางใจ “แผลเป็น
อย่างไรบ้าง”

“พี่คงเคราะห์ร้ายถูกหิมะถล่มตาย” ชิวเย่หลันตัดสินใจ
พูดอย่างนี้ “ท่านป้าคงเสียใจมาก จึงระบายกับข้า...เป็นเรื่อง
สุดวิสัย ยังดีที่...ปล่อยข้าทันเวลา รักษาสักสองวันคงจะหาย”

หร่วนชิงเหยียนฟังอย่างเงิบ ๆ สีหน้าที่สลดเผย
ความรู้สึกสงสาร “พวกเขาให้หมอมาดูเจ้าไหม”

“มาแล้ว ไม่เช่นนั้นคงไม่ได้ไฉ่ยา” ชิวเย่หลันเห็นเขา
เอาใจใส่ตนอย่างจริงใจ ก็นึกคิดขึ้นได้ แล้วสะอื้นออกมาทันที
“แต่ว่า...”

หรวนซิงเหยียนที่ได้ยินเสียงร้องไห้ สีหน้าเปลี่ยนเล็กน้อย เขาโน้มตัวเข้าไปหา ก่อนถามอย่างร้อใจ “แต่อะไรหรือ”

“แต่เมื่อคืนป้าสะใภ้กับท่านป้าคงส่งคนมาขอสมบัติติดตัวของท่านย่ากับท่านแม่...แม่แต่ใบรายการข้ายังไม่เห็นแล้วข้าจะเอาที่ไหนมาให้” ชิวเย่หลั่นก้มหน้าทำทางเหมือนเสียใจและหวาดกลัว “ข้าไม่รู้จะทำอย่างไรดี...พี่ พี่...พี่อยู่ในครอบครัวท่านตา เคยได้ยินเรื่องใบรายการสมบัติติดตัวสองชุดนี้ไหม”

แววตาของหรวนซิงเหยียนฉายแววโกรธแค้นออกมาอย่างชัดเจน ก่อนพยายามข่มใจครู่หนึ่ง แล้วพูดขึ้น “ข้าไม่รู้... แต่เจ้าไม่ต้องวิตก! เมื่อไม่นานมานี้ไทเฮามีรับสั่งให้ประหารนางกำนัลคนสนิทสี่คน ฮองเฮาต้องการขัดขวางไทเฮา จึงทรงเรียกตัวหญิงบรรดาศักดิ์เข้าเฝ้า กำชับห้ามรังแกลูกเมียน้อยและบ่าวรับใช้ เป็นการกระทำที่ตรงกันข้ามกับไทเฮา! เหตุการณ์นี้เพิ่งผ่านไปไม่กี่วัน ตระกูลชิวคงไม่กล้าทำอะไรเจ้า!”

เขาหยุดครู่หนึ่ง แล้วกล่าวเสียงเบา “ใกล้ปีใหม่แล้วพอเข้าฤดูใบไม้ผลิ ข้าจะเข้าร่วมการสอบคัดเลือกเข้ารับราชการ

ฤดูใบไม้ผลิ มั่นใจว่าคงสอบติด! เท่าที่ข้ารู้ หัวหน้าผู้คุมสอบครั้งนี้คือเชวียช่างขุนนางค้ำบัลลังก์ คนผู้นี้มีฐานะสูงส่ง ไม่ลำเอียงข้างใดข้างหนึ่งท่ามกลางการชิงอำนาจระหว่างไท่เฮากับฮองเฮา เขาเป็นคนที่ทั้งสองฝ่ายไม่กล้ามองข้าม! พอถึงเวลานั้นไม่ว่าจะสอบได้ลำดับที่เท่าไร ขอแค่ได้เป็นศิษย์เขา...แล้วค่อยคิดหาทาง รับเจ้าไปอยู่กับบ้านสกุลหรววน รับใช้ท่านตาก็ได้!”

พอชีวเย่หลันได้ยินข่าวนี้นี้ก็สบายใจขึ้น ดูแล้วเขาจริงใจกับข้า ไม่ได้พูดอย่างขอไปที แต่มีการวางแผน...แปลกจริงๆ พี่น้องที่ไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดและไม่เคยพบกันมาก่อน ญาติผู้พี่คนนี้เอาใจใส่น้องสาวมากเกินไปไหม

ขณะที่นางกำลังสงสัย จู่ๆ ข้างนอกก็มีเสียงตะโกนด้วยความโกรธของซู่เหอต้งขึ้น “ท่านหญิงของข้าเป็นคนเจอ เหตุใดกลายเป็นคุณหนูเจอล่ะ!”

พี่น้องสองคนต่างตะลึง หรววนชิงเหยียนถามขึ้นทันที “เจ้าเจออะไรหรือ”

ในมุ้ง ชิวเย่หลันนั่งเงิบ สีหน้าเคร่งเครียด!

ครูใหญ่ นางจึงพูดอย่างเย็นชา “ก็แค่แมวตัวหนึ่ง”

ไม่ต้องออกไปถาม นางก็รู้แล้ว เด็กหนุ่มเมื่อคืนวาน
ได้ทำตามสัญญา ส่งคนมาขอรับแมว จวนอ่องไม่กล้าเมินเฉย
จึงมอบแมวให้...

แต่ว่า เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับนางแม่แต่น้อย คนที่ได้หน้า
กลับเป็นบุตรสาวของท่านป้าคัง ‘คังลีจาง’

“ไม่ใช่ของเจ้ายอมไม่ใช่ของเจ้า!” ชิวเย่หลันก็ดริมฝีปาก
พลงยัมหยันในใจ “พวกเจ้านี้กว่าข้าจะนิ่งเฉยได้หรือ!”

บทที่ 8 ยุยงให้แตกแยก

“เจ้าต้องการพบข้าหรือ” ชิวจินจุท่านหญิงหนึ่งไท่เซิดหน้าท่าทางไว้ตัวขณะเดินเข้าห้องใน ตามหลังด้วยบ่าวรับใช้วางท่าย่อหยิ่งเช่นเดียวกัน

นางเป็นญาติพี่น้องของชิวเย่หลัน อยู่ในลำดับที่หก

เวลานี้คนรุ่นเดียวกันในจวนซีเหอต้องมีเจ็ดคนเรียงลำดับทั้งชายหญิง ที่เป็นชายนอกจากชิวหงจือคุณชายใหญ่ ลูกอนุ กับชิวจิ้งหลันอดีตทายาทที่เสียชีวิตแล้ว ยังมีคุณชายเจ็ดชิวหยินจือซึ่งเกิดจากพระชายา ที่เหลือเป็นลำดับสอง สี่ ห้า หก ล้วนเป็นหญิง

บุตรสาวสี่คนนี้มีลำดับสองคือชิวเปาจุท่านหญิงหนึ่งขึ้นออกเรือนแล้ว คนอื่นที่เหลือยังอยู่ที่จวนอ๋อง แต่ชิวเย่หลันไม่คุ้นเคยกับญาติพี่น้องเลย

ชิวเย่หลันจึงพูดออกมาตรงๆ “แม่วัดนั้นข้าเป็นคนเจอเดิมที่คิดว่าจะส่งคืนในนามของเจ้า เหตุใดจึงกลายเป็นพี่คัง”

“เจ้ายังมีหน้ามาพูดหรือ” เรื่องนี้ทำให้ชีวจินจุโกรธจนไม่กินมือกลางวัน ตอนนี้อยู่ได้ยืนจ้องตาขวาง “เจ้าไม่ใช่ไม่รู้ว่าจะอยู่ในจวนต้องในฐานะอะไร โชคจะมาถึงเจ้าหรือ เหตุใดไม่รีบให้คนเอาแมวไปให้ท่านแม่ข้า กลับยกประโยชน์ให้พวกสารเลวตระกูลคัง! ท่านแม่ข้าช่วยชีวิตเจ้าเสียเปล่า!”

ชีวเย่หลันตอบอย่างราบเรียบ “ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าแมวตัวนั้นสำคัญอย่างนี้ เป็นแมวของแม่ทัพน้อยเจียง ข้านี้กว่าเป็นแมวจวนเอง!”

“แม่ทัพน้อยเจียงหรือ” ชิวจินจุพูดอย่างไม่พอใจ “เจ้าคิดว่าเป็นเรื่องของแม่ทัพน้อยเจียงคนเดียวหรือ แมวตัวนั้นหนีไปตอนที่องค์หญิงหย่งฝู๋มอยู่! เมื่อครู่องค์หญิงหย่งฝู๋ส่งบัตรเชิญมาให้คลังไปกินเลี้ยงในวังคืนก่อนปีใหม่...องค์หญิงหย่งฝู๋เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขคนเดียวของฮองเฮา! เดิมทีตระกูลคังไร้ความสามารถ อาจถึงจะแน่แค่นั้นก็แค่หาเรื่องในจวนเอง พอออกไปข้างนอก อยู่กับหญิงสูงศักดิ์ก็วางตัวไม่ถูก! ถึงตอนนี้คลังได้รับเกียรติจากองค์หญิง...ไม่แน่ว่าอาจจะได้อะไรขึ้นมาก็เป็นได้!”

ชีวะเย่หลันยัมหยัน คิดในใจ ถ้าอย่างนี้ก็นับว่าโชคดีที่องค์หญิงไม่ใช่คนรอบคอบ นางกับข้าเคยพบหน้ากันแล้ว คงสิจาง...หึหึ!

“แต่โอกาสที่ว่า ข้ารู้ว่าไม่เกี่ยวอะไรกับข้า” ชีวะเย่หลันพูดอย่างราบเรียบ “ข้าอยากให้เจ้าได้โอกาสมากกว่า เพราะถึงอย่างไรก็เป็นคนตระกูลชีวะเหมือนกัน! แต่...”

ชีวจินจุไม่ใช่คนโง่ นางยิ้มอย่างเย็นชาพลงพูดขึ้น “เจ้าก็แค่กลัวว่าอาตังจะหาเรื่องเจ้าอีก จึงหาทางดึงข้าเป็นพวกแค่นั้นเอง! ปากดีนักเชียว!”

“แล้วจะเป็นอย่างไร” หน้าชีวะเย่หลันไร้ซึ่งสีหน้าใด ๆ พูดผ่าน ๆ “เจ้ายอมให้คังลีจางวางอำนาจอย่างนี้หรือ”

ชีวจินจุสีหน้าครุ่นคิด ครุ่นใหญ่จึงพูดขึ้น “เมื่อครู่แม่ข้าบอกว่า เหลือไม่กี่วันก็จะถึงวันสิ้นปีแล้ว” ความหมายก็คือถ้าเจ้ามีแผนการอะไรก็รีบบอกมา! นางเป็นคนใกล้ชิดพระชายาหยางอย่าเอาแผนการที่ร้ายเกินไปมาใช้

“ใช่ อีกไม่กี่วันก็จะถึงวันสิ้นปี” ชีวะเย่หลันพูดอย่างราบเรียบ “เสียดาย ครั่งนี้ข้าได้รับบาดเจ็บหนัก ถึงจะมีฐานะ

เป็นท่านหญิง มีสิทธิ์ที่จะเข้าร่วมงานเลี้ยง แต่ร่างกายไม่ไหว
ไม่อาจไปได้”

ชีวิตินจุพูดอย่างดูแคลน “ถึงเจ้าแข็งแรงดี เจ้าคิดว่าเจ้า
อยากไปก็ไปได้หรือ เคยถามความเห็นของคนในครอบครัว
หรือไม่”

“แต่ถ้าร่างกายไม่แข็งแรง ถึงมีสิทธิ์ไปก็ไปไม่ได้
ไม่ใช่หรือ” ชีวิต์หลันจ้องตานาง พูดย้ำทีละคำ “เพราะอย่างนี้
สุขภาพจึงสำคัญที่สุด!”

พอเห็นชีวิตินจุสีหน้างุนงง จึงนึกขึ้นได้ว่าญาติผู้หนึ่ง
คนนี้อายุเพียงสิบปี และไม่ใช่คนฉลาดนัก จึงไม่คาดหวังว่า
จะเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่

นางจึงโบกมือให้ซิงซินสาวใช้ของชีวิตินจุกับซู่เหอออกไป
แล้วพูดกับนางอย่างตรงไปตรงมา “ครั้งนี้พี่คงได้รับความเมตตา
จากแม่ทัพน้อยเจียงและองค์หญิง ครึ่งหน้าไม่รู้ว่าจะได้อะไรอีก!
ถ้าตอนนี้เจ้าปล่อยให้นางเข้าวังไปงานเลี้ยง ต่อไปเจ้าสองคน
แม่ลูกคงถูกท่านบ้ำคังกับพี่คังสองแม่ลูกข่มเหงไปตลอดชีวิต!”

“ตอนนี้องค์หญิงทรงมีบัตรเชิญมา ข้าจะอย่างไรได้!”
ชีวจินจุพูดอย่างไม่พอใจ “ต้องโทษเจ้า! ถ้าไม่ใช่เพราะเจ้า...”

“เจ้าโทษข้าจะมีประโยชน์อันใด พี่คงเลือกเสื้อผ้า
เครื่องประดับเตรียมเข้าวังแล้ว!” ชิวเย่หลันยิ้มหยันพลงพูดต่อ
“เจ้าไม่ยอมให้นางไป เหตุใดไม่ไปหานาง มาหาข้า คิดว่าข้า
อยากให้นางไปหรือ”

ดวงตาชีวจินจุฉายแววโกรธออกมาแวบหนึ่ง “เจ้าคิดว่า
ข้าไม่ยอมไปหานางหรือ แต่ท่านพ่อกับท่านย่า...”

“ลู่ซื่อคิดอย่างไรไม่รู้ แต่ท่านลุงคงอยากให้เอาแมวไปคืน
ในนามของเจ้า!” ชิวเย่หลันชำเลื่องมองนางแวบหนึ่ง “ท่านลุง
กตัญญูต่อลู่ซื่อมาตลอด คงไม่กล้าพูดออกมาเอง!”

“เป็นไปได้อย่างไร!” ชิวจินจุตะโกนเสียงดัง “ท่านพ่อ
เข้าข้างนางสารเลวคังลีจางทุกครั้ง! ท่านแม่ถึงได้บอกข้าว่า
อย่าไปแย่งกับนาง!”

ชิวเย่หลันยิ้มเยาะ “เฉพาะเรื่องเล็ก! ท่านลุงเห็นแก่ลู่ซื่อ
จึงบอกให้เจ้ายอม! ถ้าเรื่องใหญ่เช่นนี้ ท่านลุงจะให้เจ้ายอมได้
อย่างไร เมื่อก่อนท่านลุงก็กล้าเอียงเข้าข้างพี่คังหลานชายใช้ไหม

แต่คิดดู ท่านลุงยกตำแหน่งทายาทให้เขาไหม! เจ้าเป็นบุตรสาว
แท้ๆ ของท่านลุง แต่พี่คังเป็นเพียงหลานสาวของท่านลุง
เทียบกันได้หรือ”

ชีวจินจูก็ออกทันที “พูดอย่างนี้หมายความว่าครั้งนี้
ท่านพ่อสนับสนุนข้าใช่หรือไม่”

ชีวเย่หลันยกน้ำต้มโสมขึ้นดื่ม ได้แต่ยิ้ม ไม่พูดอะไร

“ข้าจะกลับไปถามท่านแม่ ถ้าเจ้าบังอาจหลอกข้าละก็!”
ชีวจินจูคิดครู่หนึ่ง แล้วกล่าว “ข้าจะให้ท่านแม่ทรมานเจ้าให้ตาย!”

พอนางไปแล้ว โจวมากาก็เข้ามา พูดอย่างวิตก “ถ้าเกิด
ชีวจินจูทำอะไรแม่นางคงจริง ๆ ถ้ามีคนรู้ว่าท่านหญิงเป็นคน
ออกความเห็น...ถึงท่านป้าคงไม่กล้าฆ่าท่านหญิง แต่คงรังแก
ท่านหญิงนะเจ้าคะ”

ชีวเย่หลันพยักหน้า สิ้นน้ำสงบนิ่ง “เช่นนั้นเดี๋ยวไปหา
พระชายาหยาง บอกนางว่าวันนี้ข้าไม่ได้รับความยุติธรรม รู้สึก
เสียใจมาก...ไม่อย่างมีชีวิตอยู่แล้ว!”

“อะไรนะ!” โจวมากาสะดุ้งเฮือก!

“...อยากให้นางคิดอย่างนี้” ชิวเย่หลันมองรอยแผลบนแขนแล้วยิ้มหยัน “พูดดีกับนางหน่อย ข้ารู้เรื่องพระบัญชาของเจียงฮองเฮาก่อนหน้านี้แล้ว ไทเฮาแค่ประหารนางกำนัลไม่กี่คน แต่ข้าเป็นท่านหญิงที่ได้รับการแต่งตั้ง! ถ้าข้าอยู่ต่อไปไม่ได้...คนอื่นก็อย่าหวังว่าจะอยู่ได้! ญาติผู้พี่ของข้ามั่นใจว่าปีหน้าคงสอบเข้ารับราชการได้...พี่ชายเพิ่งอายุสิบเจ็ด ก็เป็นจวีเหรินแล้ว มีคำกล่าวว่สามสิบเป็นจิ้นชื่อหายาก ขอให้พระชายาหยางคิดให้ดีก็แล้วกัน!”

โจวมามาที่กำลังวิตก พอได้ยินว่าหรวนชิงเหยียนมั่นใจว่าปีหน้าจะสอบเข้ารับราชการได้ก็ดีใจมาก “จริงหรือเจ้าคะ!”

“เขабอกเอง” ชิวเย่หลันสีหน้ามั่นใจ ความจริงในใจนางไม่มั่นใจเลย ไม่ว่าในภพก่อนสมัยโบราณหรือภพนี้ ในความทรงจำของนาง การสอบเป็นจิ้นชื่อไม่ใช่ทำได้ง่ายๆ!

แต่เวลานี้ นางต้องมั่นใจมากกว่าหรวนชิงเหยียน “ป้าไม่ต้องเป็นห่วง มีพี่ชายเป็นที่พึ่ง วันหลังเราไม่ต้องก้มหน้าทน!”

โจวมามาไม่พูดต่อريبลุกขึ้น “ป้าจะไปบอกเจ้าคะ!”

“ไม่รู้ว่าคุณจินจะทำอะไรกับคังลีจาง นางอายุน้อยกว่าคังลีจางหกปีใช่หรือไม่” ชิวเย่หันทบทวนแผนการของตนแล้วขมวดคิ้วเบา ๆ “หวังว่านางจะช่วยให้มีความหวังบ้างอย่าโดนคังลีจางเล่นงานก็แล้วกัน ไม่เช่นนั้นแน่แน่!”

แต่ข่าวที่ได้รับในวันรุ่งขึ้น พิสูจน์ได้ว่านางประเมินน้องสาวคนนี้ต่ำไป

บทที่ 9 แผนการของพระชายาหยาง

“หลีกไป!” เสียงเคียดแค้นไปด้วยความไม่พอใจของลู่ซื่อลอยผ่านหน้าต่างเข้ามา

ชีวเยี่ยนที่อยู่ภายในห้องไม่แม้แต่จะมองออกไปนอกหน้าต่าง มุมปากของนางยังคงยิ้ม “...ท่านหญิงโปรดวงใจถึงฮูหยินจะเข้ามา ท่านอ๋องก็สนับสนุนคำพูดของพระชายา ท่านหญิงเป็นถึงท่านหญิง จะปล่อยให้ถูกรังแกไม่รู้จักจบได้หรือ”

“ต้องรบกวนป้าสะไภ้แล้ว” รอยแผลบนใบหน้าของชีวเยี่ยนจางลง แม้ยังลุกนั่งไม่สะดวก แต่สภาพจิตใจดีมาก “พี่ชีวเยี่ยนต้องลำบากมาที่นี้อีก ปีนทองนี้เหมาะกับสีผิวของพี่มาก...”

“โถ บ่าวทำตามคำบัญชาของพระชายาให้มาช่วยท่านหญิงแก้ปัญหา ไม่ต้องการของอะไร!” ชีวเยี่ยนปากพูดอย่างนี้ แต่สายตาจ้องปีนทองไม่วางตา

“ข้าไว้ทุกข์ท่านแม่ ไม่ได้ใช้ของพวกนี้” ชิวเย่หลันอ้างเหตุผล ชิวเยี่ยนจึงยิ้มและรับปิ่นทองไว้

ถึงตอนนี้ ลู่ซือบังคับให้คนที่เฝ้าดูอยู่ด้านนอกหลีกทางให้ นางเดินตัวสั่นเข้ามา

พอเห็นชิวเยี่ยนยังอยู่ ได้เปลี่ยนสถานที่เหยียวย่นของลู่ซือ ก็เปล่งประกายวาบออกมา “สะใจตัวดี! ปล่อยให้จินจุทำลิเออร์เสียโฉม แล้วยังขวางอวีจิงไม่ให้จัดการกับตัวจัญไร...ถึงกับให้สาวใช้มาคอยดูอยู่ที่นี้ คิดจะขับเราสองคนแม่ลูกออกจากเรือนหรือ”

ชิวเยี่ยนตีหน้ายิ้ม “ฮุหยินเข้าใจผิดไปแล้ว เป็นเพราะท่านหญิงหนึ่งอีขาดคน เกรงว่าถ้าฮุหยินเข้ามาแล้วจะรับใช้ไม่เต็มที่ พระชายาจึงให้ป้าวมาที่นี้เจ้าคะ”

ลู่ซือมองนางอย่างดูดันแวบหนึ่ง แล้วหันไปหาชิวเย่หลัน ก่อนพูดเสียงกระด้าง “เจ้าคิดว่าแค่ได้สมบัติติดตัวสองชุด ก็จะได้เจียงฮองเฮาซึ่งจำเจ้าไม่ได้มาเป็นพวก แล้วคุ้มกะลาหัวเจ้าหรือ! เจ้าบอกให้จินจุทำลิเออร์เสียโฉม...ก่อเรื่องโหดร้ายเช่นนี้! ยังเพ้อว่านางหยางจะปกป้องเจ้าอีกหรือ!”

นางใช้ไม้เท้าห้วงมกรกระแทกพื้นไม่หยุด “น่าขัน! น่าขันจริงๆ! นางหยางส่งคนไปห้ามอวีจิง มีหรือจะกล้าห้ามข้า! วันนี้ข้าจะฟาดเจ้าคนจัญไรให้ตายคามือ แก่แก่นให้ลีเออร์!”

ชีวเย่หลันกะพริบตา แล้วยิ้มเอ่ย “ฮูหยินน่าขันเสียจริงเวลานี้คนที่ปกป้องข้าก็คือบุตรชายฮูหยิน ไม่เช่นนั้นคนใช้คงไม่กล้าปล่อยให้ฮูหยินเข้ามาคนเดียวแน่ ฮูหยินไม่กล้ายอมรับเลยต้องดึงป้าสะโม่มาเกี่ยวข้องด้วยใช้ไหม”

ในความทรงจำของลู่อู๋ ชิวเย่หลันเป็นเด็กซี้ก๊วไม่กล้าพูด ยิ่งลู่อู๋อาศัยความกตัญญูของบุตรชาย ตั้งแต่กลับมายังจวนซีเหออ๋อง นางยังไม่เคยได้ยินคำพูดที่แข็งกร้าวเช่นนี้!

ลู่อู๋โมโหจนตัวเกร็ง!

แววตาซีวเย่ยนเปลี่ยนไปแวบหนึ่ง แต่สะกดใจไว้ รีบกำหน้าเหมือนไม่ได้ยิน

“พูดจาเหลวไหล!” ลู่อู๋โกรธจนตัวสั่น เงื่อไม้เท้าที่ทำจากไม้จื่อถาน พุดเสียงกร้าว “ลูกข้ากตัญญูที่สุด...แต่นางจัญไรยุแหย่ให้อวีจิงกับคนแซ่หยางทะเลาะกัน ยุแหย่ให้จิ้นจู่กับลีเออร์ทะเลาะกัน เวลานี้ยังบังอาจมายุแหย่เราสองคนแม่ลูก...”

“พูดเช่นนั้น คนภายนอกได้ยินเข้าจะดูถูกเอาได้นะ” ชิวเย่-หลันยังคงยิ้ม “ก่อนหน้านี้ท่านถูกชีเหอไท่เพยขับออกจากตระกูลชิวแล้ว ไม่ถือว่าเป็นคนของตระกูล! คนที่ท่านลงจะเรียกเป็นแม่ ก็มีแต่ไท่เพย! เขาเป็นลูกของไท่เพย จึงได้เป็นชีเหอ-อ๋อง! ถ้าเขาเป็นบุตรชายฮูหยิน เขากับคนในครอบครัวฮูหยินจะไปไหนก็ไป...ยังจะกล้าตีข้าหรือ เอละ...ข้าจะรออยู่นี้ ถ้าฟาตไม่ทำลงมา ก็รีบเก็บข้าวของกลับไปตลาดได้เลย!”

ชิวเย่หลันกลอกตา แล้วพูดต่อ “อ้อ ไม่สิ ฮูหยินกลับไปไม่ได้หรอก ยายแก่คนหนึ่ง ไม่ใช่หญิงที่มีบรรดาศักดิ์! บังอาจตีท่านหญิงตาย ถ้าไม่ตายตกตามกันก็แปลกแล้ว!”

ชิวเย่ยืนรืบลุกขึ้น ยกมือกันไม้เท้าที่ลู่อู่อฟาตลงมาแล้วพูดอย่างราบเรียบ “ท่านหญิงพูดถูก ฮูหยินไม่มียศถาบรรดาศักดิ์ แต่หลายปีมานี้จวนอ๋องเราดูแลฮูหยินเป็นอย่างดี! ยกฐานะเทียบเท่ากับไท่เพย! ไม่หวังจะให้ท่านจงรักภักดี แต่อย่างน้อยก็อย่าก่อวุ่นคนทั้งจวนจนไม่เป็นอันสงบสุข!”

ชิวเย่หลันยกเรื่องฐานะมาพูด แม้ลู่อู่อจะโกรธ แต่ยังพอเข้าใจได้ แต่เวลานี้แม้แต่สาวใช้ใกล้ชิดของสะไภ้ยังพูดเช่นนั้น ลู่อู่อรู้สึกเหมือนถูกมิดทิ่มแทงหัวใจนับครั้งไม่ถ้วน และยังปิด

ไปมาครั้งแล้วครั้งเล่า ความรู้สึกถูกเหยียดหยามอย่างรุนแรง
ทำให้นางแทบคลั่ง!

“นางหยางสอนเจ้าใช่หรือไม่! เจ้า! บังอาจจริง ๆ!
บุตรชายข้าล่ะ ให้เขากลับมา! ให้เขารับกลับมา ไม่เช่นนั้นข้า
จะตายให้เขาดู...”

ลู่อือพูดเสียงสั่น ก่อนเดินโซเซสองสามก้าว แล้วทรุดนั่ง
ลงกับพื้น ตะโกนลั่น!

ยามปกติพอนางอาละวาดเช่นนี้ พระชายาหยางแม่โอรส
อย่างไรก็ยังรีบคุกเข่าขอโทษ ทั้งยังยอมให้ตียอมให้ลงโทษ

แต่เวลานี้พระชายาหยางไม่อยู่ ชิวเยี่ยนกับชิวเย่หลัน
มองนางเหมือนดูละครตลก “แต่ก่อนก็เป็นเช่นนี้หรือ”

“เป็นทำไมตาย พระชายาของพวกข้าลำบากมาไม่รู้
เท่าไรเพราะทำไมตายนี้! แม้แต่ท่านหญิงหาก็เหมือนกัน”
ชิวเยี่ยนพูดด้วยน้ำเสียงสะใจ “มีนาตอนนั้นไท่เฟยจึงต้องการ
ขับนางออกไป ตำทราเช่นนี้ ใครจะทนไหว ยิ่งไม่ต้องพูดถึง
จวนอ๋อง”

ชีวะเย่หลันยิ้ม “เออละ บอกนางก็แล้วกัน” แล้วพูดว่า “ท่านลุงบอกเองว่าจะออกไปข้างนอกระยะหนึ่ง ช่วงนี้ให้ป้า สะใภ้ดูแลจนอ่อน...ไปได้เลยตามสบาย”

...พอลู่ซื่อถูกห้ามออกไปพร้อมกับไม้เท้า จู่ๆ ชิวเยี่ยน ก็หุบยิ้ม แล้วพูดอย่างจริงจัง “ครั้งนี้พระชายาถึงกับขัดใจฮูหยิน เพื่อท่านหญิง! ถ้าท่านอ่อนกลับมา ฮูหยินร้องไห้ร้องไห้ให้พ้อง พระชายาคงรับมือไม่ไหวแน่!”

“ครั้งนี้ป้าสะใภ้ปกป้องข้า ข้าเห็นอยู่” ชิวเย่หลันรู้ดีว่า ชิวเยี่ยนจะพูดอะไรต่อ แต่ก็ยังบอกว่า “มีอะไรจะบอกก็บอกมาเถิด!”

“เมื่อครู่ฮูหยินโกรธท่านหญิงมาก ท่านหญิงคงจะเห็นแล้ว” ชิวเยี่ยนพูดอย่างราบเรียบ “ข้ามีอะไรจะบอก วันนี้ฮูหยินเจ็บปวดมาก คุณหนูเสียโฉม ถึงจะยกฮ่องเฮามาอ้าง แต่ฮูหยินกับท่านอาหญิงคงจะไม่ปล่อยท่านหญิงไปเป็นแน่”

และยังบอกอีกว่า “ตระกูลเจียงข้างบ้านก็แค่ไม่ชอบเสียงหนวกหู โลกนี้มีหลายวิธีที่จะทำให้คนไม่ส่งเสียงดัง...”

พอเห็นชีวเย่หลันหุบยิ้ม สีหน้าเคร่งเครียด ชิวเย่ยนจึงพูดขึ้น “อากาศเย็นแล้ว วันนี้ในจวนเกิดเรื่องขึ้นมากมาย พระชายาเหนื่อยแล้ว คึนนี่จึงตัดสินใจว่าจะไม่ใส่ใจอะไรทั้งนั้น บ่าวรับใช้ที่เฝ้าตามจุดต่างๆ ก็ยกเลิก ถ้าท่านหญิงจะไปไหนจะทำอะไร พระชายาคงไม่รู้”

“ขำรู้แล้ว!” ชิวเย่หลันเข้าใจในทันที ตั้งแต่ชิวเย่ยนมาหานางก็รู้แล้วว่าพระชายาหยางคงอดทนต่อไปไม่ไหวและต้องการกำจัดลู่ซือ!

แม้ว่าชีวเมิ่งหมิ่นจะปลื้มตัวออกไป ยอมให้พระชายาหยางถือโอกาสยึดอำนาจ แต่คงไม่อนุญาตให้พระชายาหยางจัดการแม่แท้ๆ ของตนแน่! พระชายาหยางเองก็ไม่กล้ารับภาระนี้ นางจึงต้องการคนอื่นมารับผิดแทน

คนที่นางเลือก มองไปทั่วจวนอ๋อง คงไม่มีใครเหมาะเท่าตน

ทว่า...

ชีวเย่หลันหรีดตา แม้พระชายาหยางไม่พูดเช่นนี้ แต่นางก็อยากหาทางพบหน้าลู่ซือตามลำพังสักครั้ง!

แม้ว่าพระชายาหยางเคยเข้าข้างนางมากบ้างน้อยบ้าง
หลายต่อหลายครั้ง แต่ที่พระชายาทำอย่างนี้ก็เพื่อตน ไม่ใช่
เพราะความเมตตา! สมบัติติดตัวแปดแสนตำลึงนั้นนางยังนึกถึง
เสมอ! ถ้าให้พระชายาหยางถือโอกาสนี้ฆ่าลู่ซือ...เช่นนี้แล้ว
ท่านป้าคงคงไม่ใช่คู่ต่อกรกับพระชายาหยางเป็นแน่!

พอถึงตอนนั้นพระชายาหยางคงไม่ต้องการชีวิตเย่หลัน
แล้ว...เช่นนั้นชีวิตเย่หลันจะไม่กลายเป็นปลาบ่นเขียงหรือ!

“คนแซ่ลู่ไม่มีบรรดาศักดิ์ ยังบีบคั้นพระชายาหยาง
ตั้งหลายปี คงจะเป็นอย่างนี้อีกระยะหนึ่ง!” ชีวิตเย่หลันวางแผน
อย่างเยือกเย็น “เวลานี้ที่นางยังมีอำนาจตลอด คงเป็นเพราะ
บุตรชายกตัญญูเกินไป จนทำให้นางหลง! เตือนนางสักครั้ง...
คงทำให้นางได้สติแล้วสงบลง! เวลานี้จำเป็นต้องให้พวกเจ้าต่อสู้
กัน...พวกเจ้าทุกคนต้องพยายามหน่อย เป็นญาติผู้ใหญ่ของ
ชีวิตจินจุทั้งนั้น อย่าปล่อยให้เด็กข่มก็แล้วกัน!”

บทที่ 10 ลู่ซือโด้กลับ

คืนนั้น ชิวเย่หลันให้ซูเหอประคองขึ้นเกี้ยวที่พระชายา
หยางส่งมา เพื่อไปยังเรือนของลู่ซือ

พระชายาหยางอยากเลี้ยงข้อสงสัย จึงไม่ได้ส่งคนมาคุม
ทั้งยังให้คนของตนหลบออกไป

เดิมทีชิวเย่หลันคิดว่าคงต้องรอครู่หนึ่ง จึงจะได้พบ
เจ้าบ้าน...หรือลู่ซือไม่ยากให้นางมาทักใจ จึงไม่ออกมา...แต่
ปรากฏว่าพอเข้าไป ก็เห็นลู่ซือนั่งดื่มรังกตุนอยู่บนเตียง
อย่างสงบ

สีหน้าแดงเรื่อท่าทางกระชุ่มกระชวยเช่นนี้ ถ้ามองว่า
นางยังจะอยู่ได้ถึงแปดสิบปีใดๆ ก็เชื่อ

“เป็นไง เห็นข้าไม่ได้นอนพะงาบๆ บนเตียง ผิดหวัง
ใช่ไหม” ลู่ซือนั่งรังกตุนให้สาวใช้ทั้งๆ ที่เพิ่งดื่มไป
สองสามคำ “ไม่อร่อย เอาไปให้หมากินเถิด!”

“เจ้าค่ะ!” สาวใช้มองรังนกตุงที่ไม่ได้แตะต้องด้วยความ
อิจฉา ก่อนยกออกไปอย่างระมัดระวัง

“เมื่อก่อนตอนที่ย่าเจ้ายังอยู่ ก็อวดบารมีเช่นนี้แหละ”
ลู่อื้อพูดอย่างราบเรียบ “ครั้งหนึ่งข้ารับชมรังนกตุงของนาง
แอบจิบคำหนึ่ง...จะว่าอย่างไรดี หลายปีมานี้ พอได้กินทุกวัน
ก็รู้สึกพิเศษอะไร แต่ตอนนั้นรู้สึกอรรยจนวิญญานแทบจะ
หลุดออกจากร่าง! จึงสะกดใจไม่อยู่ ต้มจนหมดชาม ปรากฏว่า
มีคนเห็นแล้วไปบอกย่าแท้ๆ ของเจ้า วันรุ่งขึ้น ข้าก็ถูกไล่ไป!”

สีหน้าขีวเย่หลั่นสงบนิ่ง นางยิ้ม “ตามแบบแผนเมียหย้อย
ต้องอยู่ใต้อำนาจของเมียหลวง ไม่ว่าตระกูลชีวิตหรือจวนอ่อง
ล้วนยึดตามฐานะ ฮูหยินทำผิดแบบแผน พูดตามตรงการถูกไล่
ไปก็สมควร”

“แต่เวลานี้นางตายไปแล้ว บุตรชายหลานชายก็ตายไป
แล้ว!” ลู่อื้อมองหน้าขีวเย่หลั่น แวตตาเย้ยหยัน ท่าทางโกรธแค้น
“ข้ายังมีชีวิตอยู่! อยู่อย่างสุขสบาย! ข้าอยู่ได้อีกหลายสิบปี...ข้ามี
บุตรชายหญิงเป็นพรวน มีหลานหลายคน! แต่เจ้า เป็น
เลือดเนื้อเชื้อไขคนเดียวของนาง กลับตกอยู่ในกำมือข้า แล้วแต่
ว่าข้าจะบีบหรือคลาย...”

“แต่ท่านยายข้าเป็นไท่เฟย” ชิวเย่หลันยังคงยิ้ม “ตายไปแล้วก็ยังมีไท่เฟย ส่วนท่านอย่างมากก็เป็นแค่ลู่ซือ อีกไม่นานก็จะถึงวันสิ้นปี พอถึงตอนนั้นท่านต้องกลับมาคารวะบรรพชน คุกเข้าโขกศีรษะคารวะป้ายวิญญาณท่านย่าข้า...วันหลังถ้าท่านตายไป เขาก็ได้แต่แอบไหว้ท่าน ไม่กล้าให้คนอื่นรู้ เวลา...”

นางมองดูสีหน้าของลู่ซือที่ซีดลงทีละน้อยๆ ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม “ท่าน...ยังสะใจอยู่อีกหรือ”

“ถึงข้าไม่มีบรรดาศักดิ์ แต่เจ้าคิดหรือว่าข้าเอาชนะคนแซ่หยางไม่ได้” ครู่หนึ่งลู่ซือจึงถอนหายใจเอือกใหญ่แล้วส่งลงนางจ้องหน้าชิวเย่หลันไม่วางตา “เจ้าถือโอกาสมาตอนกลางคืน คิดจะช่วยนางยั่วโมโหข้าให้ตาย...วันหลังจวนต้องจะตกอยู่ในกำมือของนางหยาง เจ้าคิดว่าทำอย่างนี้เจ้าจะอยู่สุขสบายหรือนางหยางแค่ยังไม่ทำอะไรเจ้า นางคิดจะเอาสมบัติจากเจ้ามานานแล้ว!”

ชิวเย่หลันยิ้มเอ่ย “ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วจะอย่างไร บ้าสะไ่กับข้าไม่ได้มีความแค้นต่อกัน ถึงนางต้องการสมบัติแต่อย่างน้อยก็ไม่ทำร้ายถึงตาย...”

“พอนางได้สมบัติแล้วจะปล่อยให้เจ้าอยู่ต่อไปหรือ หากไว้ชีวิตเจ้า ภายหลังเจ้าต้องแก้แค้นแน่!” ลู่ซือยิ้มหยัน “ข้าขอบอกไว้ตรงนี้...ใบหน้าของลีเออร์มีแผลเป็น ชาตินี้นางไม่เหลืออะไรแล้ว! แต่หากเจ้าเอาสมบัติชุดหนึ่งให้นางไว้ใช้ ภายหลัง...”

พอเห็นชีวเย่หลันมองนางด้วยสายตาเหมือนมองคนบ้า ลู่ซือจึงพูดอย่างเย็นชา “ข้าจะยอมให้เจ้ากลับไปอยู่จวนแม่ทัพ ตลอดไป!”

“ท่านเป็นเจ้าบ้านหรือ” ชิวเย่หลันพอได้ยินก็ส่ายหน้า “อีกทั้งข้าเพิ่งจะอายุสิบสอง เป็นไปไม่ได้ที่จะอยู่กับตระกูลหรวน ไปตลอดจนออกเรือน การหมั้นหมายที่พวกท่านจัดให้ข้านะหรือ ฮ่าฮ่า...อย่าเพิ่งพูดเลย พอข้าไปอยู่กับครอบครัวตระกูลหรวน พวกท่านก็คงหาข้ออ้างบีบให้ข้ากลับมา แล้วข้าก็ต้องเสียสมบัติ ไปเปล่าๆ เห็นข้าเป็นคนโง่หรือ!”

ลู่ซือสุดหายใจเข้า สะกดใจให้สงบ แล้วทวาดขึ้น “แล้วเจ้าจะอย่างไร อย่าคิดว่ามีญาติผู้พี่เป็นที่พึ่ง เอาสองเฮมาอ้าง แล้วจะทำอะไรได้ตามใจชอบ! ข้าจะบอกให้ หรวนชิงเหยียนอายุยังน้อย เขาไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับเจ้า ไม่แน่

เขาอาจจะหวังสมบัติสองชุดของเจ้า ถึงได้มาที่นี้หลายครั้ง-หลายครา!”

“เจ้ารู้ว่าเขาเอาเงินให้นางหยาง! เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเขาไม่ได้ร่วมมือกับนางหยาง เจียงฮองเฮานั้นอีก คำพูดของฮองเฮาพุ่งเป้าไปที่ไทเฮา! เจ้าเป็นเพียงท่านหญิงเล็กๆ ฮองเฮาส่งปานนั้น ถ้าจำเจ้าได้ก็แปลกแล้ว! พอเรื่องเจี๋ยบ เจ้าคิดว่าเจ้าไม่มีวันตายหรือ! นางหยางจะใช้เจ้าเป็นเครื่องมือ ยังคิดว่าเจ้าใช้นางอยู่อีกหรือ ลองคิดดู เจ้าเพิ่งอายุไม่เท่าไร? ยังจะมาเล่นเล่น...เจ้ามันโง่! โดนหักหลังแล้วยังนึกว่าเขาเป็นคนดีก็เลยช่วยเขาอีก!”

ชีวเย่หลันฟังอย่างเกียจคร้าน ขณะที่กำลังจะพูด จู่ๆ ก็มีเสียงวิ่งดังขึ้นที่ด้านนอก สาวใช้คนหนึ่งเนื้อตัวเต็มไปด้วยหิมะวิ่งเข้ามา ตะโกนลั่น “ฮูหยิน! แย่แล้ว! แย่แล้ว! คุณชายใหญ่... คุณชายใหญ่โดนผลักรถตกทะเลสาบเมื่อครู่เจ้าคะ!”

“หา!” ลู่อ๋อเบิ่งตากว้าง จากนั้นร่างก็เอนลง แท้เหี้ยยตรงสลบไปทันที!

“ฮูหยิน! ฮูหยิน!!!”

เหตุการณ์รอบข้างซุลมุนขึ้นทันที...ท่ามกลางความ
อลหม่าน ชูเหอตถามชีวเย่หลัน “ท่านหญิง เกิดอะไรขึ้นหรือ
เจ้าคะ”

ทุกคนในจวนอึ้งรู้ดี คุณชายใหญ่ชีวหงจื่อแม่ไม่ใช่
ลูกหลวง แม่แท้ๆ ตายไปนานแล้ว แต่เป็นบุตรชายที่ชีเห่ออ้ง
รักและตามใจที่สุด! แม้แต่คุณชายเจ็ดชีวหยินจื่อผู้รักสนุก
ซึ่งเป็นลูกหลวงเพียงคนเดียวก็เทียบไม่ได้!

“เกี่ยวอะไรกับเราหรือ” ชิวเย่หลันถามอย่างราบเรียบ
“ประการแรกเราไม่ได้ฝากเขาตกลงไป ประการที่สองเรา
ไม่คุ้นเคยกับชีวหงจื่อ! เขาตกน้ำหรือไม่...สำคัญด้วยหรือ”

ชูเหอได้สติ จึงถามขึ้น “เช่นนั้น...เราออกไปดูหรือว่า...”

“แน่นอนต้องออกไป!” ชิวเย่หลันมองลู่ซื่อแวบหนึ่งก็เห็น
หญิงรับใช้สองสามคนช่วยกันยกลู่ซื่อขึ้นบนเตียง แล้วเบ้าปาก
“เป็นความจริงที่ว่า...ชิงแก่ย่อมน่าเกลียด!”

ชูเหอตถามด้วยความประหลาดใจ “อะไรผิดเจ้าคะ”

“ได้เวลากลับไปคอยบอก อ้อ หวังว่าคงไม่เอาเกี้ยวไปซ่อนไกลเกินไป อย่าให้ข้าเดินกลับเองในสภาพเช่นนี้นะ” ชิวเย่หลันพึมพำ

ยังดีที่เกี้ยวร่อยอยู่ที่หน้าประตู เจ้านายกับสาวใช้กลับไปยังเรือนของตน ก่อนให้โจวมามาไปส่งคนหามเกี้ยว

ทันทีที่เข้าไปในห้อง ชูเหอกีรีบถาม “เมื่อครู่ท่านหญิงพูดถึงอะไรหรือเจ้าคะ”

“ข้านี้คิดว่าคืนนี้ข้าแค่ไปต่อว่าลู่ซือ ต่อไปจนอึ้งก็อยู่ภายใต้การควบคุมของพระชายาหยาง!” ชิวเย่หลันลုပ်ผมแล้วยิ้มเอ่ย “แต่พอได้ยินว่าชีวหงจื่อตกน้ำในทะเลสาบถึงรู้ว่าเราประเมินลู่ซือต่ำไป...มิน่านางถึงดันคนหยาบกระด้างอย่างท่านป้าคังออกมา เพื่อชมพระชายาหยางจนพูดอะไรไม่ออกอยู่หลายปี!”

ชูเหอเบิ่งตากว้าง “คุณชายใหญ่ตกน้ำ หรือว่าลู่ซือจัดฉากเจ้าคะ!”

“ไม่ได้ยินคนที่แจ้งข่าวบอกหรือ ไม่ใช่ว่าเขาตกน้ำ แต่โดนผลักลงไป!” ชิวเย่หลันยิ้มแล้วพูดว่า “คุณชายใหญ่ไม่ใช่

ลูกแท้ๆ ของพระชายาหยาง พระชายาหยางเองก็มีบุตรชาย... ในเวลานี้เหลือบุตรชายเพียงสองคน แต่ยังไม่มีการแต่งตั้งทายาท...เจ้าว่าท่านฮ่องจะไม่ระแวงพระชายาหยางหรือ!”

นางพูดต่อ “ที่สำคัญคือ เวลานี้ท่านฮ่องหลบหน้าลู่อื้อก่อนไปยังวังไว้ว่าให้พระชายาหยางดูแลจนฮ่อง ลู่อื้อไม่มีบุตรชายหนุนหลัง ไม่รู้จะจัดการอย่างไรกับลูกสะใภ้! แต่เรื่องที่ชีวหงจื่อตกน้ำ ท่านฮ่องมีบุตรชายแค่สองคน และรักบุตรชายคนโตที่สุด เช่นนี้แล้วเขาจะไม่กลับมาหรือ!”

ซูเหอเข้าใจทันที “ท่านหญิงฉลาดจริงๆ แผนการของฮูหยิน ท่านหญิงดูออกหมด!”

“เรื่องนี้ไม่มีอะไร รู้แผนการของนางแล้ว ยังต้องรู้ว่าควรทำอะไรต่อ...” พอพูดถึงตอนนี้ จู่ๆ โจ้วมามากก็เดินเข้ามาด้วยสีหน้าประหลาดใจ ก่อนเอ่ยเสียงเบาว่า “ท่านหญิง คุณหนูสี่มาไม่ใส่เสื้อคลุม รองเท้าก็ไม่ได้เปลี่ยน...นางจะขอพบท่านหญิง ท่านหญิงว่าอย่างไรเจ้าคะ”

ซูเหอเอียงหน้าถามอย่างไม่เข้าใจ “นางมาทำอะไรหรือ”

ชีวะเย่หลั่นกลับเข้าใจ “ดูแล้ว คนที่ผลักชีวะหงจื่อตกน้ำ
เมื่อครู ถ้าไม่ใช่ผีสี่ ก็ต้องเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับนางอย่าง
ใกล้ชิด!” นางบอกโจวมามา “ไหนๆ ก็มาแล้ว ป้าเชิญนางเข้ามา
เถิด!”

บทที่ 11 คำขู่ของชีวหิมจุ

ครูหนึ่งชีวหิมจุเดินหน้าชิดเขียวเข้ามาพร้อมความหนาวเย็นทั่วตัว แต่รองเท้าที่นางสวมเป็นรองเท้าผ้าไหมสำหรับใส่นอน ตลอดเส้นทางที่นางเดินมาเต็มไปด้วยหิมะจนตัวเปียกโชก ก่อนจะประทับรอยเหยียบไว้บนพรมหนาสีเขียวอ่อนในห้อง

นางอายุมากกว่าชีวเย่หลันสองปี มารดาคือน้ำเถียน เพราะเป็นลูกอนุจึงไม่ได้เป็นท่านหญิง เลยได้แต่เรียกว่าคุณหนูสี่

น้ำเถียนไม่เป็นที่โปรดปรานแล้ว แต่น้ำเปี่ยนซึ่งเป็นญาติพี่น้องที่นางแนะนำเมื่อหลายปีก่อนได้เข้าจวน ปีนี้น้ำเปี่ยนเพิ่งอายุสิบแปดปีอยู่ในวัยงามสะพรั่ง ร้องเก่งรำเป็น ด้วยอาศัยน้ำเปี่ยน สองแม่ลูกจึงอยู่ในจวนอย่างสุขสบาย

ว่ากันว่าชีวเหมิงหมิ่นเคยสัญญาว่า ถ้าน้ำเปี่ยนให้กำเนิดบุตรชาย จะตั้งนางเป็นพระชายารอง จึงเห็นได้ว่านางเป็นที่โปรดปรานมากเพียงใด

...ดูแล้วผู้ซื้ออาจจะไม่ได้ใส่ร้ายพระชายาหยาง หรือไม่ก็เป็นพระชายาหยางเองที่ตอบโต้เร็วจนน่าสงสัย ทันทีที่รู้ว่าเกิดเหตุร้ายกับชีวหงจื่อ ก็รีบดันหน้าเปี่ยนออกมา ชิวเย่หลันครุ่นคิดมองดูชีวหิงจุเดินเข้ามาด้วยอาการหนาวจนหน้าซีด ตัวสั่น

ชิวเย่หลันคิดในใจ เวลานี้ข้าก็ได้แต่รักษาตัวรอด เหตุใดชีวหิงจุถึงมาหาข้า

พอคิดถึงตรงนี้ นางก็พูดอย่างอ่อนโยน “พี่สี่ เหตุใดมาถึงที่นี่ได้”

ชีวหิงจุพูดอย่างร้อนใจ “น้องห้า! ข้าขอหลบอยู่กับเจ้าได้หรือไม่ หลบจนกว่าฟ้าจะสว่าง”

“เอ๊ะ” ชิวเย่หลันขมวดคิ้ว “พี่สี่หมายความว่าอย่างไร”

“พระชายาใส่ร้ายหน้าเปี่ยนว่าเป็นคนผลักพี่ใหญ่ตกน้ำ!” ชิวหิงจุพูดยังไม่ทันจบน้ำตากก็ไหลพราก “แต่ท่านยายกลับบอกว่าพระชายาสั่งให้น้าเปี่ยนผลักพี่ใหญ่ลงไป...แม่ข้า... น้าเถียนถูกจับไปสอบสวน หรือสาวใช้ใกล้ซิดน้าเปี่ยนแอบวิ่งมาบอกข้า ข้าจึงหลบมาได้!”

ชีวเย่หลันขมวดคิ้ว “ถ้าอย่างนั้นพี่สีกะดิ่งข้าเข้าไป พัวพันด้วย ข้าอยู่ในจวนต้องมีฐานะเช่นไรพี่ก็รู้! พี่วิ่งมาเสื่อผ้า ไม่เรียบร้อย ข้าเกรงว่าพี่จะหนาวจนไม่สบายจึงเปิดประตูให้ แต่ถ้ามีคนตามมาเจอพี่อยู่ในห้องข้า จะให้ข้าบอกอย่างไร ข้าก็จะถูกดิ่งไปพัวพันกับเรื่องที่พี่ใหญ่ตกน้ำ!”

“ข้าจะหลบจนกว่าฟ้าจะสาग! เรือนนี้ห่างไกลผู้คน เมื่อครู่คนของพระชายามาส่งเจ้ากลับ คงไม่มีใครมาหาอีก!” ชิวหมิงจู อ่อนวอนขอร้อง “น้ำเปี่ยนถูกใส่ร้ายจริงๆ! เชื่อข้าเถิด! พอสว่างข้าจะไปหาท่านพ่อ...ท่านพ่อคงกลับมาให้ความเป็นธรรมกับน้ำเปี่ยน” นางให้สัญญา “พอถึงเวลานั้นน้ำเปี่ยนจะไม่มีวันลืมบุญคุณเจ้า!”

“ไม่ได้!” ชิวหมิงจูร้องห่มร้องไห้ แม้แต่ซู่เหอกี้ทนดูไม่ไหว แต่ชีวเย่หลันปฏิเสธเด็ดขาด “เวลานี้ชีวิตข้าเองยังเอาตัวไม่รอด! พี่รีบไปเถิด!”

นางพูดพลางเรียกโจวมามา “หยิบเสื้อขนสัตว์ที่ข้าตัดเมื่อปีที่แล้วมาคลุมให้พี่สี แล้วพาออกไป!”

โจวมามาไม่เหมือนชูเหอ นางเห็นด้วยที่ไม่ควรพัวพันกับเรื่องนี้ จึงรีบรับคำทันที ก่อนหยิบเสื้อขนสัตว์แล้วจะผลักชีวหิงจูออกนอกบ้าน

พอเห็นอย่างนี้ ชิวหิงจูก็ฉายแววโกรธแค้นบนใบหน้า “เจ้ายังมีโนธรรมอยู่หรือไม่! ตัวเจ้าเองก็เป็นคนน่าสงสารแล้วเหตุใดไม่ช่วยข้า”

“เพราะข้าน่าสงสารเกินไป!” ชิวเย่หลันตอบอย่างราบเรียบ “จะเอาเวลาที่ไหนมาสงสารคนอื่น”

พอเห็นนางไม่มีท่าทางรู้สึกผิด ชิวหิงจูก็สะบัดตัวออกจากมือโจวมามา แล้วพูดอย่างไม่พอใจ “เออละ! ในเมื่อเจ้าไม่ช่วยข้า เช่นนั้นข้า...ข้า...”

ชูเหอพอได้ยิน ก็รีบเข้ามาขวางหน้าชิวเย่หลัน มองนางอย่างระแวง เกรงว่านางจะพูดออกมาว่า “เช่นนั้นข้าจะจัดการกับเจ้า!” โจวมามาเองก็จับชีวหิงจูไว้ไม่ยอมปล่อย

ปรากฏว่าชีวหิงจูพูด “ข้า” อยู่นาน แล้วพูดต่อ “...ข้า... ข้าจะตายให้เจ้าดู!”

“อ่าอ่า” ชิวเย่หลันกับซู่เหอหัวเราะลั่น ชิวเย่หลันยังรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ที่นอกหน้าต่างด้วย แต่เสียงนั้นถูกเสียงหัวเราะของนางกับซู่เหอกลบ นางจุกคิดขึ้นได้ นึกดีใจที่ตนไม่ได้รับปากชิวหมิงจู่

พอถึงตอนนี้จึงให้ซู่เหอเข้าไปดิ่งชิวหมิงจู่ไว้ “เช่นนี้ข้ายังไม่กล้าให้พี่อยู่ที่นี้ใหญ่ เรือนนี้ข้าอยู่จนคุ้นเคยไม่อยากเปลี่ยนที่ พี่สื้อยุ่งกับข้าเลย เราต่างก็มีเรือนของตัวเอง พบหน้ากันไม่กี่ครั้ง จวนต้องกว้างขวางไม่มีที่ให้พี่หลบซ่อนเซียวหรือ ต้องมาทำให้ข้าลำบากใจ พี่ว่าพี่มีเหตุผลหรือ”

“เรือนพวกนั้นไม่ได้จุเตา...”

“ข้ายกเสื้อขนสัตว์ให้พี่แทนไม่ได้หรือ” ชิวเย่หลันรีบพูดตัดบท “รองเท้าข้าเลิกเกินไปพี่คงใส่ไม่ได้ ถ้าพี่ยังไม่พอใจจะเอาฟูกเอาผ้าห่มไปด้วยก็ได้ แต่พี่จะอยู่ที่นี้ไม่ได้!”

ดวงตาชิวหมิงจู่ฉายแววเคียดแค้น นางเดินมาที่ประตูแล้วหันหน้ามาพูดอย่างแค้นใจทันที “ถ้าข้าถูกจับ จะบอกว่าเจ้าขอให้ข้าอยู่ที่นี่ พอฟ้าสว่างจึงค่อยออกจากจวนไปตามหา

ท่านพ่อ! เจ้าไม่ช่วยข้า แล้วยังคิดจะวางตัวเป็นคนนอกอีกหรือ
ฉันไปเถิด!”

ชูเหอกับโจวมามาหน้าถอดสี่พร้อมกัน!

โจวมามาซึ่งไม่เก่งเรื่องโต้เถียงรู้สึกโกรธขึ้นมาทันที
“คุณหนูสี่ ท่านหญิงของข้าความสามารถไม่พอ การพยายาม
ช่วยคุณหนูก็เต็มที่แล้ว...แต่คุณหนู คุณหนูทำอย่างนี้ได้
อย่างไร!”

“หือ! ข้าก็เป็นอย่างนี้แหละ ‘เจ้ายอมให้ข้าหลบอยู่ที่นี้จน
ฟ้าสว่าง’ หรือไม่ก็ ‘ช่วยข้าหลบออกจากจวนไปตามหาท่านพ่อ’ ”
ชีวหิมจุยยิ้มหยันปลางพูด “ไม่เช่นนั้น ข้าจะไปหาพระชายา
หยาง แล้วบอกว่าพวกเจ้าบอกข้าเช่นนั้น!”

“มีคำกล่าวว่าคนที่น่าสงสารมักจะมีอะไรที่น่ารังเกียจ”
ชีวเย่หลันยิ้มปลางปรามชูเหอซึ่งกำลังจะพูด แล้วบอกนางอย่าง
อ่อนโยน “เจ้ารู้ไหมว่าเมื่อครู่เหตุใดข้าไม่สงสารนาง”

ชูเหอพูดด้วยความไม่พอใจ “รู้แบบนี้ข้าไม่ให้นางเข้ามา
แน่!”

“ท่านหญิง ตอนนี้จะทำอย่างไรดีเจ้าคะ” โจวมามามอง
ชีวหิมิจูอย่างไม่พอใจ แล้วเอ่ยถาม

ชีวเย่หลันมองหน้าชีวหิมิจูซึ่งไม่นึกกลัวเพราะมีคน
หนุนหลัง พร้อมพูดอย่างมีความหมายว่า “จะอย่างไรได้
ดูพี่ใหญ่เป็นตัวอย่างสิ ถอดเสื้อบนสัตว์นางออก แล้วจับนางโยน
ลงทะเลสาบ พอหนาวตาย...ก็เป็นการตายหนึ่งความผิด!”

ชีวหิมิจูตกใจจนหน้าซีดทันที “เจ้า...!”

ชูเหอถามทันที “ถ้าไม่หนาวตายล่ะเจ้าคะ”

“ก็ตกลงไป ให้จมน้ำตาย!” ชิวเย่หลันยิ้ม “ถึงอย่างไร
ก็ตายเหมือนกัน ข้าว่าพี่สี่คงไม่ถือสาใช่หรือไม่ ถือโอกาส
ตอนดึกไม่มีคน มีเรื่องพี่ใหญ่จมน้ำคอยหันเหความสนใจ
เจ้ากับโจวมามาออกไปจัดการเรื่องนี้เถิด...จำไว้นะคืนนี้ไม่มีใคร
เข้ามาที่นี่สักคน!”

“เดี๋ยวก่อน!” เมื่อเห็นโจวมามากับชูเหอกำลังจะตกปาก
รับคำ ชิวหิมิจูก็ตกใจจนหน้าซีด รีบตะโกนขึ้น “เจ้าไม่กลัวหรือ
ว่าท่านพ่อจะสืบรู้แล้วเอาชีวิตเจ้าชดใช้แทนชีวิตข้า”

“ข้าเป็นท่านหญิง พี่เป็นลูกอนุ ชีวิตของพี่ไม่มีค่าเท่าชีวิตข้า!” ชิวเย่หลันพูดเสียงเรียบ “อีกอย่างเวลานี้ไม่รู้ว่พี่ใหญ่เป็นเช่นไร และยังพัวพันไปถึงน้ำเปี่ยนด้วย พี่คิดว่าท่านลุงจะมีเวลาใส่ใจพี่หรือ!”

แหวตาชิวหึงจุนายแหวสินหวัง เมื่อเห็นชูเหอยื่นมือไปหยิบโคมไฟทองแดงหนักอึ้งที่อยู่ใกล้ ก็นึกว่าจะเอามาฟาดตนนางร้อนใจมาก รีบกล่าว “ข้าล้อเล่น ข้าจะใส่ร้ายเจ้าได้อย่างไร เจ้าช่วยข้า ข้าต้องขอบใจ...รอเดี๋ยว! ข้ารู้ความลับเรื่องหนึ่ง!”

บทที่ 12 หมู่มรปูงามกลางหิมะ

“ท่านหญิง เหตุใดไม่ฟังความลับของคุณหนูสี่ละเจ้าคะ”

โจวมามัดชีวหิมิงจูไปหาพระชายาหยางแล้ว ส่วนชูเหอกี้ริน น้ำสกัดกุหลาบใส่จอกยื่นให้ชีวเย่หลัน แล้วถามด้วยความประหลาดใจ “ป่าวรู้สิกว่านางคงจะรู้ความลับบางอย่างจริงๆ ...”

“แล้วเกี่ยวข้องกับเราจริงหรือ” ชิวเย่หลันยัมพลางจิบน้ำสกัดกุหลาบแล้วกล่าวว่า “เวลานี้เรื่องแรกที่ต้องทำคือป้องกันตัวเอง ไม่ต้องคอยดูสีหน้าผู้อื่น ต่อไปยังต้องจัดการปัญหาอื่นอีก...รู้ความลับมากเกินไปเร็วเกินไปย่อมมิใช่เรื่องดี!”

นางคิดในใจ เมื่อครุ่นนอกหน้าต่างมีเสียงหัวเราะเบาๆ ผู้ใดจะรู้ว่าเป็นคนของพระชายาหยางหรือคนของลู่ซือ ที่ตามหลังชีวหิมิงจูมาตลอดทาง ไม่แน่วเวลานี้อาจจะแอบฟังอยู่หลังหน้าต่างก็เป็นได้

ชูเหอพยักหน้าอย่างงุนงง “เช่นนั้นเรื่องที่คุณหนูสี่จะบอกท่านหญิง คงมีเจตนาไม่ดีเป็นแน่! นางเลวจริงๆ!”

“มีป้าสะใภ้กับลูกพี่จัดการกับนาง เราไม่ต้องใส่ใจ” ชิวเย่-
หลันมองไปทางหน้าต่างด้านหลังอย่างมีความหมาย ตบไหล่
ชูเหอเบาๆ แล้วกล่าวว่า “ตีกแล้ว นอนเถิด!”

เวลานี้มีพายุแรงหิมะตกหนัก แม้เป็นเวลาที่ตึงเครียด แต่ชิวเย่-
หลันไม่แน่ใจว่าคนที่แอบฟังจากไปแล้วหรือยัง เรื่องที่ชิวหงจื่อ
จมน้ำคงไม่ยุติง่าย ๆ ชิวเย่หลันรู้สึกว่าจะต้องระวังตัว รอพรงุ่นนี้เข้า
ค่อยพูดเรื่องนี้

เมื่อชูเหอปุเตียงเสร็จ ก็ให้ออกไปรอโจวมากลับมา

เดิมทีย่าหลานคู่นี้ต้องมีคนหนึ่งนอนเฝ้านางที่ปลายเตียง
ตลอดคืน แต่ภพก่อนหน้านี้นางได้ฝึกตนหากมีคนอยู่ใกล้
จะนอนไม่หลับ พอกลับจากเขาตี่จื่อก็หาข้ออ้างเพื่อเปลี่ยน
ระเบียบนี้

เมื่อชูเหอไปแล้ว ชิวเย่หลันกำลังจะนอน หน้าต่างหลัง
ก็มีเสียงเคาะเป็นจังหวะ

“เฮ้!” ชิวเย่หลันมุ่นคิ้วพลาจครุ่นคิด แล้วตวาดเบาๆ
“ใคร!”

“ผู้น้อยชื่อเจียงหยาชวง” มีเสียงเด็กหนุ่มพยายามพูดเสียงเบาดังมาจากหน้าต่างด้านหลัง น้ำเสียงอ่อนโยนมีมารยาท “มาขอโทษท่านหญิงเป็นการเฉพาะ ท่านหญิงสะดวกมาพูดที่หน้าต่างด้านหลังหรือไม่”

แม่ทัพน้อยเจียงผู้ที่ท่านหญิงหนึ่งไท่คิดถึงแต่เอื้อมไม่ถึงใช่หรือไม่ เป็นหลานรักของฉินกั้วกง บุตรของแม่ทัพปราบอูตรหลานของเจียงฮองเฮา ญาติผู้พี่ขององค์หญิงหย่งฝู...

ซิวเย่หลันหรีตา มีแต่คนโง่ที่จะบอกว่าไม่สะดวก!

นางไม่ลังเลแม้แต่น้อย “โปรดรอสักครู่ ข้าจะไปเดี๋ยวนี้!”

นางหยิบเสื้อขนสัตว์มาคลุม แล้วรีบไปที่หลังฉากนั้น เปิดหน้าต่างด้านหลัง ไม่มีพายุหิมะพัดกรูเข้ามาอย่างที่คาด มีแต่ลมหนาวพัดเข้ามาเป็นระลอก เด็กหนุ่มสวมเสื้อคลุมหมาจิ้งจอกสีขาว พอเห็นนางปรากฏที่ช่องหน้าต่าง ก็ยกมือขึ้นถอดหมวกกันลมออก เผยให้เห็นใบหน้าอันหล่อเหลา ยิ้มให้นางอย่างมีไมตรี

เด็กหนุ่มมีปิ่นหยกติดผมดำยาว ที่เสื้อขนสัตว์มีหิมะเกาะ
หนาเป็นนิ้ว ยืนตัวตรงที่หน้าต่างด้านหลัง กันพายุหิมะส่วนใหญ่
จากนาง

“แม่ทัพน้อย...เจียงไช่หรือไม่” ชิวเย่หลันมองแวบเดียว
ก็รู้ว่าเสียงหัวเราะเบาๆ เมื่อครู่เป็นเสียงของเขา สีหน้าแสดง
ความประหลาดใจ “เรื่องครั้งก่อนแม่ทัพน้อยกับน้องสาวไม่ได้
เจตนา ข้าคิดว่าเหตุการณ์ผ่านไปแล้วก็แล้วไป ไม่ต้องเอามา
ใส่ใจ”

เจียงหยาชวงประสานมือคารวะอยู่นอกหน้าต่าง หัวเราะ
เบาๆ “หยิ่งผู้ก่อความวุ่นวาย คืบนั้นข้าก็ล่วงเกินท่านหญิง
จะปล่อยให้ผ่านไปเฉยๆ ได้อย่างไร” แล้วหยิบกล่องเล็กขนาด
ครึ่งศอกจากแขนเสื้อ ยื่นผ่านหน้าต่างเข้ามา “นี่เป็นยาน้ำค้าง
หยกตำรับลับในวัง ทำให้ผิวพรรณนุ่มนวลขาวผ่อง ขจัดรอย
แผลเป็น หวังว่าท่านหญิงจะรับไว้!”

“ของนี้ข้ากำลังต้องการ ย่อมไม่ปฏิเสธ!” ชิวเย่หลันคิด
ครู่หนึ่ง แล้วรับไว้

“เดิมทีข้าคิดว่าจะมาเยี่ยมพร้อมกับหย่งฝู แต่ตามที่จวนซีเหออ้างว่า เรื่องคนที่เอาเจ้าเหียนเสวไปคืนยังมีปัญหาเล็กน้อย อีกทั้งวันสิ้นปีท่านหญิงไม่สะดวกไปร่วมงานเลี้ยงในวัง” เจียงหยาชวงยังไม่บอกลา แต่พูดต่อเบาๆ “ข้าจึงต้องเสียมารยาทมาคืบนี้ หวังว่าท่านหญิงจะให้ภัย” พูดจบก็ถอยไปอีกครั้ง

ชีวเย่หลันนึกชื่นชมการอบรมในตระกูลเจียง...ถ้าเป็นบุตรชายสองคนของชีวเมิ่งหมิ่น พออยู่บนเตียงกับหญิงอื่น คงถือโอกาสลวนลาม หลังจากนั้นก็มีหรือจะขอโทษ ตรงกันข้ามกลับกล่าวหาว่าตนเป็นคนให้ทำเสียอีก!

นางยืมพลางพูด “ลำบากแม่ทัพน้อยต้องมาที่นี่ ที่จริงข้าลืมเรื่องนั้นไปแล้ว”

เจียงหยาชวงยิ้มแล้วพูด “ท่านหญิงน้ำใจกว้างขวาง ข้าซาบซึ้งจริง ๆ!” เขาพึมพำครู่หนึ่ง แล้วพูดขึ้น “สองวันมานี้แอบสืบเรื่องราวของท่านหญิง น้องสาวข้าคิดจะทูลอาสี่เรื่อง ท่านหญิงในงานเลี้ยงวันสิ้นปี ไม่รู้ว่าคุณหญิงยินดีหรือไม่”

“องค์หญิงมีน้ำใจ ทว่า...ข้ารู้สึกเกรงใจ!” ชิวเย่หลันได้ยืนชะงักครู่หนึ่ง แล้วรีบสั่นหัว “ข้าหมายถึงว่า เรื่องก็ผ่านไปแล้ว ข้าเองก็ลืมไปแล้ว คืบนี้รับยาน้ำค้างหยก ข้าก็รู้สึกไม่สบายใจแล้ว ไม่บังอาจรบกวนอีก”

ไม่รอให้เจียงหยาชวงพูดอีก นางพูดต่อ “แม่ทัพน้อย ออกมานาน เชิญกลับไปก่อน กลางดึกหิมะตกหนัก เตี่ยวจะไม่สบาย!” พูดพลางพยักหน้า แล้วปิดหน้าต่างลงกลอนดั่งบังต่อหน้าเจียงหยาชวง!

เจียงหยาชวงมองหน้าต่างครู่หนึ่ง มีรอยยิ้มอย่างเข้าใจ ยกมือขึ้นปิดหิมะบนไหล่ แล้วจากไปอย่างรวดเร็ว

ครู่หนึ่ง ในจวนตระกูลเจียงติดจวนซีเหออ๋อง เด็กสาวอายุประมาณสิบสองปี หน้าตาสะสวยเหมือนภาพวาดแม่ปากพูดวิเคราะห์ว่า “มีนาท่านหญิงหนึ่งอีจิงถูกคนในจวนซีเหออ๋องรังแก! ข้าลาดขนาดนี้! ข้าเสนอตัวช่วยเหลือนาง นางยังไม่กล้ารับ! ทำให้ความหวังดีขององค์หญิงอย่างข้าสูญเปล่า! ต่อไปจะไม่สนใจนางแล้ว!”

เจียงหยาชวงเพิ่งกลับมาถึง เขาก็ถือกาต้มน้ำ เทน้ำชาร้อนใส่ชามให้ตนเอง พุดสีหน้าเหมือนยิ้ม “เจ้าเข้าใจผิดแล้ว ถ้าข้าเป็นนาง ก็ปฏิเสธเหมือนกัน!”

องค์หญิงหย่งฝูถามด้วยความประหลาดใจ “เหตุใดหรือ”

“เพราะเจ้าอยากให้อาสีตรัสถึงนางต่อหน้าธารกำนัล ไม่ใช่เจ้าเป็นคนพูดเอง...” เจียงหยาชวงพุดเสียงราบเรียบ “อาสีเป็นของเฮาองค์ปัจจุบัน! แค่อาสีเป็นการส่วนพระองค์ก็ทำให้ผู้คนพากันคาดเดา ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการตรัสถึงคนคนหนึ่งต่อหน้าธารกำนัล ทั้งยังตรัสถึงคนที่ไม่เคยได้รับเชิญมาร่วมงานเลี้ยงวันสิ้นปีมาก่อน”

“เจ้ารู้แต่ถ้าอาสีทรงเอยถึงนาง จะทำให้ทุกคนในจวนซีเหออ๋องไม่กล้ามองข้ามนาง แต่ไม่คำนึงถึงเรื่องอื่น” เจียงหยาชวงส่ายหน้า “เจ้าลืมตั้งอีกุ๋หมั้นของท่านหญิงหนึ่งอี้ไปแล้วหรือ เขาเป็นหลานของไทเฮา! ถ้าอาสีตรัสถึงท่านหญิงหนึ่งอี้ ไทเฮาจะคิดอย่างไร เวลานั้นนางมีความสามารถเข้ามาเกี่ยวข้องกับภารกิจอันยากของไทเฮากับฮ่องเฮาหรือ สภาพอย่างนี้ ควรทิ้งโอกาสไป! ดีกว่าถูกไทเฮาระแวงว่ามายุ่งกับอาสีจะตายโดยไม่มีที่ฝัง!”

องค์หญิงหย่งฝูครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง แล้วว่า “ข้าเข้าใจแล้ว
เช่นนั้นจะกลับไปทูลเสด็จแม่ ถึงตอนนั้นอย่าให้เสด็จแม่ตรัสถึง
ท่านหญิงหนึ่งอี”

“ถูกแล้ว!” เจียงหยาชวงยิ้มอย่างมีนัย แต่กลับพูดว่า
“ถ้าเจ้าอยากช่วยนาง ยังมีอีกทางหนึ่ง...”

บทที่ 13 ได้โอกาสหลบหนี

เวลาเที่ยงวันต่อมา หงเย่าสาวใช้ใกล้ชีวิตชีวมิ่งหมิ่นมาเชิญตัว
ชีวเย่หลันไปพบ “เรื่องคุณชายใหญ่ตกน้ำที่ทะเลสาบเมื่อคืน
กับเรื่องน้ำเปี่ยน ไต่ยีนมาว่าท่านหญิงรู้เรื่อง วันนี้ท่านต้องอยาก
ไต่สวนด้วยตนเอง จึงเชิญท่านหญิงไปช่วยท่านต้องสืบหาความ
จริงเจ้าค่ะ”

เรื่องอย่างนี้ไม่อาจเลี่ยงได้ ชิวเย่หลันเองก็ไม่อยากเลี่ยง
จึงพาซุเหอขึ้นเกี้ยวไปด้วยความเต็มใจ

เมื่อไปถึงห้องโถงหลังของจวนอ๋อง เห็นลู่ซื่อหนึ่งใน
ตำแหน่งประธาน ชิวเมิ่งหมิ่นหนึ่งในลำดับรองด้วยสีหน้าสำนึก-
ผิด

คนอื่นไม่ได้นั่ง แม้แต่พระชายาหยางและชีวอวีจิง
ก็คุกเข่าอยู่หน้าสุด เวลานั้นนอกจากสองแม่ลูกคู่ชื่อกับบุตรชาย
แล้ว ไม่มีใครกล้ายืน

แต่ชีวะเย่หลันไม่คิดจะร่วมวงด้วย ทันทีที่เห็นสภาพเช่นนี้
หลังจากเข้าประตู นางจึงยกแขนเสื้อปิดปาก ไออย่างรุนแรง
ตัวโงเงงเหมือนจะล้มลง!

ชีวะเมิ่งหมิ่นเห็นเช่นนี้ก็ขมวดคิ้ว ได้แต่บอกว่า “เจ้านั่ง
พูดเถิด”

“ขอบพระคุณท่านล่ง” พอได้ยินว่าให้นั่ง ชีวะเย่หลันก็
หยุดไอทันทีแล้วเดินอย่างมั่นคง ทำทางไม่คิดจะปิดบังของนาง
ทำให้ดวงตาลู่ออกกับบุตรชายฉวยแววชุ่นเคื่องออกมาพร้อมกัน

“เจ้ามาพอดี เมื่อคืนหงจื่อตกน้ำ เขาเห็นไม่ถนัดว่าใคร
เป็นคนผลัก มีคนเห็นนางเปี่ยน บ้างก็เห็นนางหลิว เจ้ามาพูด
หน่อยว่าเป็นใครกันแน่” ชีวะเมิ่งหมิ่นพูดกำชับด้วยสีหน้า
เคร่งเครียด

ชีวะเย่หลันตอบอย่างไม่รู้เรื่องไม่รู้ราว “หลานไม่รู้จะพูด
อย่างไร เมื่อคืนตอนที่พี่ใหญ่ตกน้ำ หลานกำลังคุยกับลู่อู่อ้อ
ตอนที่สาวใช้วิ่งมารายงานลู่อู่อ้อ หลานจึงรู้เรื่องพี่ใหญ่ตกน้ำ
อย่างอื่นหลานไม่รู้อะไรเลย”

ชีวเมิ่งหมิ่นขมวดคิ้ว “ดึกตื่นเจ้าไม่อยู่ในห้องของตัวเอง ออกมาหาท่านแม่เพื่อทำอะไร”

“เพราะใบหน้าพี่คังเป็นแผล” คำตอบของชีวเย่หลันทำให้คนในห้องตะลึง แม้แต่พระชายาหยางซึ่งก้มหน้าคุกเข่าอยู่ ยังเงยหน้ามองนางอย่างสงสัย

ชีวเมิ่งหมิ่นเองก็งุนงง จึงหันมาถามลู่อื่อ “ท่านแม่”

ลู่อื่อตอบอย่างเย็นชา “รู้อยู่แล้วเมื่อตอนกลางวันมีคนอยากให้เจ้ายั่วโมโหซ้ำให้ตาย อยากให้เจ้าถือโอกาสเข้ามาทำร้ายข้าตอนกลางคืน...เจ้าคิดว่าจะหลบพ้นหรือ” พูดถึงตรงนี้ก็ถลึงตาไปทางพระชายาหยาง พระชายาหยางก้มหน้าทำเป็นมองไม่เห็น

“ฮูหยินพูดอย่างนี้ไม่ถูก เป็นเพราะฮูหยินนี่ก็ขึ้นได้ว่า สมบัติติดตัวของย่าข้ามีयरักษาแผลเป็น กลางคืนจึงเรียกข้าไปสอบถาม เหตุใดไม่ยอมรับ” ชิวเย่หลันขมวดคิ้ว

พอได้ยินเช่นนี้ พระชายาหยางกำหมัดแน่น สีหน้าฉายแววโกรธแค้น!

“อะไรวะ เจ้ามีيارรักษาแผลเป็นหรือ!” ชิววี่จึงตะโกน
ไปทางชิวเย่หลั่นทันที “รีบเอามาให้ข้า! ได้ยินไหม”

ชิววี่จึงมีบุตรชายคนหนึ่งบุตรสาวคนหนึ่ง ในเมื่อ
บุตรชายตายไปแล้ว บุตรสาวเลยเป็นความหวังเดียวของนาง

คงลี้จางเป็นคนสวย สองวันก่อนยังได้รับเชิญจากองค์หญิง
ไปงานเลี้ยงในวัง สำหรับชิววี่จึงซึ่งถูกขับออกจากจวนฮ่อง
ต้องไปอาศัยอยู่ในตลาดเพื่อแต่งงานกับใครคนหนึ่ง เรื่องนี้
ทำให้นางรู้สึกเหมือนเห็นหนทางสู่ความรุ่งโรจน์!

เดิมทีนี่ก็จะอาศัยบุตรสาวเพื่อให้มีอำนาจวาสนาในวัน
ข้างหน้า นี่ก็ไม่ถึงว่าเพิ่งดีใจได้วันเดียว ก็ถูกหลานสาวเล่นงาน
จนเสียโฉม

เวลานี้พอได้ยินว่ามีความหวังที่คงลี้จางจะกลับมาสวย
เหมือนเดิม นางย่อมระงับไม่อยู่

ซู่เหอเห็นนางปราดเข้ามาอย่างรวดเร็ว ก็ตกใจจนรีบ
เข้าไปปกป้องชิวเย่หลั่น แล้วพูดเตือน “ท่านป้า ใจเย็นๆ
ท่านหญิงยังไม่แข็งแรง”

“ไม่แข็งแรงอย่างไร นางจัญไรเมื่อสองวันก่อนโดน
ข้าฟาดเจียนตาย เวลานี้เดินได้แล้ว! เสสสร้างดีนัก!” ชิวอวีฉิง
โกรธจัด “ไปให้พ้น! ยังไม่รีบเอายามาอีก ข้าจะตบให้ตายเลย!”

“อวีฉิง!” ลู่ซือตะคอก “ถอยไป!”

“ท่านแม่!” ชิวอวีฉิงนึกไม่ถึงว่าแม่ที่เคยตามใจตัวเองมา
ตลอดจะพูดเช่นนี้ จึงอดตะลึงไม่ได้

“เจ้าหรือจะมียาอย่างนี้จริง” ลู่ซือเลิกคิ้วถามราบเรียบ
นางไม่ได้พูดถึงสมบัติติดตัวตอนออกเรือนของไท่เพย บอกแต่ว่า
ที่ชิวเย่หลันมี เห็นชัดว่านางไม่ยอมรับเรื่องที่คุยกันเมื่อคืน

ชิวเย่หลันยิ้ม “ความจำของฮูหยินแย่มากจริงๆ เมื่อคืนข้า
บอกแล้วไม่ใช่หรือ ยาขวดนั้นท่านยาใช้ไปนานแล้ว”

“เจ้า!!!” สีหน้าของชิวอวีฉิงกับลู่ซือสลดทันที! พระชายา
หยางกลับโล่งอก แต่แวตาดำความสงสัย...ชิวเย่หลันคิดจะ
ล้อสองแม่ลูกเล่นหรือ มีใครหนุนหลังนางกัน

ชิวเย่หลันพูดต่อ “แต่ยานี้ไม่ได้มีที่ท่านยาเท่านั้น”

อุทัยนส่งสายตาให้บุตรสาวอีกครั้ง ปรามไม่ให้นาง
ป่มป๋าม แล้วถาม “เซ่นนั้นมีที่ไหนอีก”

“ยาน้ำค้ำงหยกสูตรลับในวัง ก็ใช้ลบรอยแผลเป็นได้”
ชีวเย่หลันพูดอย่างผ่องคลาย “แต่ยาน้ำค้ำงหยกราคาแพงมาก
สรรพคุณที่สำคัญก็ไม่ใช้ลบรอยแผลเป็นแต่คือบำรุงผิว ในวัง
ถวายให้เฉพาะไท่เฮากับฮองเฮาเท่านั้น! แม้แต่กุ้ยเฟยหรือ
องค์หญิงก็แทบไม่ได้เห็น”

“ยาน้ำค้ำงหยกหรือ” ลู่ซือพืมพำ แล้วตกอยู่ในภวังค์

ชีววีฉิงถามอย่างร้อใจ “ท่านแม่ ที่นางสารเลวพูดเป็น
ความจริงหรือ”

“เคยได้ยินหนหนึ่ง” ลู่ซือมองชีวเย่หลันอย่างขุ่นเคือง
แวบหนึ่ง นางไม่ได้เกิดในตระกูลสูง ความรู้ส่วนใหญ่ได้ตอนที่
รับใช้ไท่เฟยด้วยการลักจำ ตอนที่ถูกขับออกจากจวนอ๋องนั้น
ชีววีฉิงอายุยังน้อย แม้เป็นบุตรสาวของซีเหออ๋อง แต่ไม่มี
ความรู้และอุปนิสัยอย่างที่คุณหนูจวนอ๋องควรมี

“เรื่องที่ลีเออร์เสียโฉม เกี่ยวข้องกับเจ้า” ลูซีสี่หน้า
เคียดตันที พุดเสียงเจียบขาด “เพื่อชดเชยให้นาง เจ้าต้องคิด
หาทาง...พยายามให้ลีเออร์ให้ได้”

“ข้าบอกแล้ว ของอย่างนี้มีแต่ไทเฮากับสองเฮาเท่านั้น
ที่ได้ใช้” ชิวเย่หลันพุดราบเรียบ “คิดว่าพี่คงเป็นใคร”

ชิววี่ฉิงพุดอย่างดิ่งตัน “ข้าไม่ใส่ใจว่าเจ้าจะพุดอย่างไร
ถ้าเจ้าไม่เอายาน้ำค้างหยกมารักษาบุตรสาวข้า ข้าจะกรีดหน้า
เจ้าให้ละ...”

“พุดอย่างนี้ไม่มีเหตุผลเลย!” ชิวเย่หลันหันไปมองนาง
แล้วคว้าขามขาใกล้มือ เขวี้ยงไปตรงหน้านางอย่างแรง ก่อนพุด
เสียงดัง “เพราะขัดขึ้นเจ้าใช่หรือไม่! เจ้ามั่นไร่คุณสมบัติไร้ระดับ
ถูกท่านย่าของข้าขับออกจากเรือน ข้าเรียกเจ้าเป็นบ้าถือว่า
ให้เกียรติแล้ว! เจ้ากลับเรียกข้าว่านางจัญไรไม่ขาดปาก ไม่รู้จัก
ที่ต่ำที่สูง! เห็นฐานะท่านหญิงของข้าเป็นอะไร! ไม่เห็นกฎหมาย
อยู่ในสายตา! ไม่รู้จักแบบแผน ขึ้นเจ้าไว้วางยอีก เชื่อหรือไม่ว่า
ข้าจะฆ่าตัวตายในนี้ ดูซิว่าพวกเจ้าจะตอบราชสำนักอย่างไร...
พี่ห่วนของข้าเป็นบัณฑิต! เขียนหนังสือถวายเป็นกวีได้! คิดหรือว่า
ถ้าข้าตายจะไม่มีใครถามถึง!”

พอมีคนช่วยทุกอย่างก็ง่าย จวนซีเหอต้องย่าเกรงเจียง-
ฮองเฮากับหรวนซิงเหยียน จึงไม่กล้าทำอะไรนาง ชิวเย่หลัน
ยอมไม่พลาดโอกาสที่จะระบายความไม่พอใจ นางคว้าถ้วยชา
จานผลไม้ แม้แต่กระถางต้นไม้เขวี้ยงใส่ตัวชิววี่ฉิง!

ชิววี่ฉิงตะลึง จากนั้นก็พุ่งเข้าไปฟาดชิวเย่หลันเหมือน
นางสิงโตที่โกรธจัด ปากก็ร้องด่า “แกกล้ามาเถียงหรือ...”

“จับตัวนางไว้!” ชิวเมิ่งหมิ่นกับลู่ซื่อตวาดขึ้นพร้อมกัน

รอกะทั่งชิววี่ฉิงถูกลากตัวออกไป สองแม่ลูกก็มอง
หน้าชิวเย่หลันด้วยแววตาเคร่งเครียด “อย่าคิดว่าหรวนซิง-
เหยียนเด็กยังไม่สิ้นกลิ่นน่านมจะปกป้องเจ้าได้...เจ้ารู้ว่าที่
พวกข้ายังไม่ทำอะไรเจ้าเพราะใคร! เจ้าต้องการอะไรออกมาเลย!
อย่าให้เกินไป อย่าลืมนะว่าหรวนซิงเหยียนยังไม่ได้สอบ
เข้ารับราชการ! ถึงสอบได้ จวนซีเหอต้องก็ยังเป็นจวนฮอง!”

“ข้าต้องการกลับไปอยู่กับครอบครัวหรวนสักสองสามวัน”
พอถึงตอนนี้ชิวเย่หลันก็กลับมาเป็นคนป่วยอีกครั้ง นางพูดอย่าง
เฉื่อยเฉื่อย “พอกลับข้าจะเอามาให้พวกท่าน...อย่าคิดว่าข้า
มีของนั้นอยู่ในมือ ถ้ามีจริงข้าคงเอามาใช้นานแล้ว! ต้องอาศัย

ฐานะของท่านตา ค้นหาจากคนที่เคยรู้จัก...ขอรับรองแน่ๆคงไม่
เกินไปใช่ไหม”

บทที่ 14 พบศัตรหวัใจ

บนถนนที่ปกคลุมไปด้วยหิมะขาวโพลน ผู้คนที่เดินทางไปมาต่างรวบเสื้อให้ห่อตัวแน่น แล้วเดินอย่างรีบเร่ง

รถม้าไม่สะดุดตาคันหนึ่ง แล่นไปตามทางที่มีหิมะทับถมด้านหลังรถมีองครักษ์ชุดเขียวสองคน พร้อมกับผู้หญิงร่างกำยำสามสี่คนเดินตามหลัง ดูแล้วคล้ายกับหญิงสาวครอบครัวฐานะดีทั่วไปกำลังเดินทางออกนอกบ้าน

คนที่ผ่านมามองรถม้าแวบหนึ่ง แล้วเบนสายตาอย่างไม่ใส่ใจ

ภายในรถม้า ชูเห่พุดด้วยความตื่นเต้น “ท่านหญิงช่างรู้วิธีจริง ๆ ทำให้จวนอ๋องยอมปล่อยท่านหญิงไปจวนแม่ทัพ! เวลานี้เราออกมาแล้ว วันหลังคงไม่กลับไปอีก!”

“จะเป็นไปได้อย่างไร” โจวมามากำลังจะพุด พอเห็นชิวเย่หันท่าทางผ่อนคลายกว่าตอนอยู่ที่จวนอ๋อง จึงไม่พุดออกมา

แต่ชีวิตเข้หลันเองกลับพุดขึ้น “เป็นไปไม่ได้แน่ ข้ามีคู่หมั้นแล้ว จะอยู่กับครอบครัวตระกูลหร่วนไปตลอดชาติได้อย่างไร” อีกทั้งแม่ทัพเผ่าผู้เป็นตา ถ้ายังอยู่ได้อีกสักปีสองปีก็นับว่าดีมากแล้ว

เวลานี้ครอบครัวตระกูลหร่วนไม่มีผู้หญิง ถ้าท่านตาตายก็เหลือแต่พี่หร่วนซึ่งเป็นทายาท เว้นแต่ว่าเขาจะแต่งงาน เช่นนี้แล้วนางซึ่งเป็นน้องสาวคงไปอยู่ด้วยไม่ได้อีก

เมื่อได้ยินชีวิตเข้หลันพุดถึงเรื่องการแต่งงาน ดวงตาโจวมามาก็ยิ่งฉายแวววิตก แต่เกรงว่าจะกระทบความรู้สึกของนาง จึงเบือนหน้าหนีโดยไม่พุดอะไร

“เต็งอีเป็นคนอย่างไรหนอ” กลับเป็นชีวิตเข้หลันที่ถามเรื่องนี้

โจวมาमाอึดอัดใจ ก่อนบอกว่า “เขาเป็นหลานของ กวางหยางอ่อง ไทเฮาท่านสงสารที่กำพร้าพ่อตั้งแต่เล็ก จึงตั้งให้เขาเป็นกัว่ออู้ตูเว่ยนายทหารขุนนางชั้นหก แต่เมื่อสองปีก่อน เขาสอบชิงไฉ่ได้ลำดับต้นๆ ต่อไปถ้าสอบได้เป็นจิ้นซือ ไทเฮา คงรับไว้ถวายงาน”

พูดถึงตอนนี้ ก็นึกถึงว่าคนผู้นี้ถ้าไม่ใช่เพราะชอบผู้ชาย
ทนผู้หญิงไม่ได้ ก็นับว่าเป็นท่านชายที่ใช้ได้

แต่ถ้าเป็นเช่นนี้ ทางจวนต้องจะหมั้นหมายให้ชีเย่หลัน
หรือ

ชีเย่หลันพูดด้วยความประหลาดใจ “เหตุใดไทเฮาทรง
เมตตาเขามาก”

“แม่ของเขาเป็นหลานของไทเฮา และเป็นน้องสาวต่าง
มารดาของกวางหยางอ่อง” โจ้วมามาถอนหายใจ แล้วพูด
พลบใจ “บางทีเขาอาจจะไม่ได้เป็น...อย่างที่เราคิดกัน มิเช่นนั้น
เหตุใดจึงยอมหมั้นหมาย จริงหรือไม่”

กวางหยางอ่องเป็นญาติฝั่งมารดาของไทเฮา...ชีเย่หลัน
พยักหน้าครุ่นคิด เรื่องนี้เจ้าของร่างเดิมไม่รู้เลย นางต้อง
สอบถามเอง

หวังว่าไปบ้านตระกูลห้วนครานี้คงหาวิธีถอนหมั้นได้
ชีเย่หลันคิดในใจ “แม้จะพูดกันว่ารักเพศเดียวกันเป็นความรัก
ที่แท้จริง แต่การเป็นภรรยาคนรักร่วมเพศถือเป็นเรื่องน่าเศร้า
ซ้ำไม่ยากให้ชีวิตสูญเปล่า!”

ทันใดนั้นก็มียเสียงดังโครม จู่ๆ รถม้าก็พลิกเอียงไป
ด้านข้าง!

“เกิดอะไรขึ้น!” สามคนในรถม้าเกือบกระเด็นออกนอกกรด
ทุกคนรีบจับรถไว้แน่นแล้วถามขึ้น

“ท่านหญิง ผู้น้อยสมควรตาย หิมะตกหนักเกินไปจน
กลบร่องข้างทาง ผู้น้อยไม่ได้ดูให้ดี ทำให้รถม้าพลิกคว่ำ”
เสียงคนขับรถม้างัดเข้ามา เขาพูดขอโทษแต่น้ำเสียงไร้ซึ่งความ
วิตก “เชิญท่านหญิงลงจากรถก่อน ให้ผู้น้อยกับองครักษ์ลากรถ
ออกมาสักครู่!”

ชูเหอพูดด้วยความหงุดหงิด “เจ้านะเจ้า เหตุใดไม่ระวัง!
พวกข้าไม่ได้เอาหมวกคลุมหน้ามาด้วย!”

“ท่านหญิงรีบออกมาเถิด ไม่เช่นนั้นรถจะเอียงยิ่งกว่านี้
เกรงว่าจะบาดเจ็บ ผู้น้อยไม่อาจรับผิดชอบได้” คนขับรถม้า
เป็นคนของลู่ซือ ย่อมไม่กลัวชูเหอ ทั้งยังแสดงความรู้สึก
สมน้ำหน้าออกมาอย่างชัดเจน “อีกอย่างเวลานี้คนบนถนน
มีไม่กี่คน ใครๆ ต่างก็อยากรีบกลับไปฉลองปีใหม่ ใครจะมา
คอยดูท่านหญิงได้”

ชีวะเย่หลันปรัมซุเหอซึ่งตั้งท่าจะทะเลาะกับคนขับรถม้า นางร้องหีเบาๆ “ก่อนออกจากบ้านก็ตรวจดูแล้ว ยังไม่วางใจ หรือ” รู้อยู่แล้วว่าคนในจวนต้องเป็นอย่างไร ตลอดทางมานี้ ถ้าไม่เกิดเรื่องก็แปลกแล้ว!

สามนายบ่าวสวมเสื้อคลุมขนสัตว์ออกจากรถม้า ก่อนเห็นคนขับรถม้าสะละยมปลางเอ่ย “ท่านหญิงคิดมากไปแล้ว”

ชีวะเย่หลันไม่อยากใส่ใจเขา อย่างไรเสียบนรถม้าก็ไม่มี ยาน้ำค้างหยก นางจึงนำซุเหอกับโจวมามาเดินออกมา หญิงร่างกำยำที่ตามหลังเข้าไปช่วยพลิกรถม้า

แต่ไม่รู้ว่าคุณพวกล่ะอยากสร้างความชอบหรือไม่วางใจ แค่อัศจรรย์เดียวตกลงไปในร่อง คนทั้งกลุ่มช่วยกันอยู่นานก็ยังไม่ยกขึ้นมาไม่ได้ ซุเหอเกรงว่าชีวะเย่หลันจะหนาว จึงเข้าไปเร่งอยู่หลายครา แต่คุณพวกล่ะกลับหาข้ออ้างต่างๆ นานา ท่าทางเหมือนจะค้นหาหาน้ำค้างหยกให้เจอให้ได้!

“อย่าไปใส่ใจเลย มาปั้นมนุษย์หิมะเล่นดีกว่า” ชีวะเย่หลันยิ้มหยัน “หรือว่าพวกเขาจะไม่พาเราไปส่งถึงที่”

ชูเหอเดิมเบ้ปากอยู่ พอเห็นชีวเย่หลันเอาหิมะมาปั้น
ความเป็นเด็กก็กลับมาอีกครั้ง ลืมเรื่องที่ไม่พอใจ บั้นหิมะกัน
อย่างสนุกสนาน

เพ็งปั่นขึ้นรูปได้ไม่ทันไร จู่ๆ รถม้าคันหนึ่งก็มาหยุดอยู่
ข้างๆ ก่อนมีเสียงกังวานดังออกมาจากรถ “คุณหนู มีอะไร
ให้ช่วยไหม”

ชีวเย่หลันตะลึง นางมองไปทางรถม้าแวบหนึ่งก็เห็นม่าน
บังตาแน่นหนา แต่รถม้านั้นใหญ่โตหรูหรามาก ล้อรถมีภาพสลัก
งดงาม มีองครักษ์สวมชุดเกราะดูเฝ้าตามหลังมากลุ่มหนึ่ง
มองออกในทันทีว่าไม่ใช่คนธรรมดา จึงตอบ “ขอบใจ แต่ไม่ใช่
เรื่องใหญ่ แ่รถม้าพลิกคว่ำ ระหว่างรอให้คนงานตั้งขึ้นมาเลย
บั้นหิมะเล่นฆ่าเวลา”

คนบนรถเหมือนพูดปรึกษากันสองสามคำ เสียงกังวาน
ก่อนหน้านั้นพูดขึ้นอีก “สวี่หู่ เจ้าพาคนไปที่ข้างหลัง ดึงรถม้า
คันนั้นขึ้นมา”

องครักษ์ที่ตามหลังรถม้าขานรับ แล้วพาคนกลุ่มหนึ่ง
ขี่ม้าย้อนกลับไป

ชีวะเย่หลันรีบตอบขอบใจ

เสียงกังวานนั้นหวั่นระกอนพูด “เรื่องเล็ก อากาศหนาว
เช่นนี้ เจ้าอายุยังน้อย ระวังอย่าให้โดนลมหนาว” พูดจบก็ถาม
ฐานะของนาง

อีกฝ่ายหนึ่งเพิ่งช่วยเหลือนั่น การบอกฐานะให้คนนอก
รู้มิใช่เรื่องต้องห้าม ชีวะเย่หลันบอกแต่ว่าตนเป็นท่านหญิงหนึ่ง
อู่แห่งจวนซีเหออ๋อง

นึกไม่ถึงว่าทันทีที่นางพูดจบ ในรถก็มีเสียงผู้ชายดังขึ้น
“ใกล้ปีใหม่นี้แล้ว ท่านหญิงหนึ่งอู่สวมเสื้อผ้าธรรมดาเดินทาง
จะไปจวนแม่ทัพหรือ”

ชีวะเย่หลันไม่เข้าใจเจตนาเขา จึงตอบรับ

ม้ารถเปิดออก เผยให้เห็นบุรุษในชุดแบบชาวฮั่นมือถือ
ม้วนหนังสือ ผิวขาวผ่อง จมูกโด่ง ริมฝีปากบาง ดวงตาเรียวยาว
มองนางอย่างมีความหมายเหมือนจะพูดอะไร แต่ครู่หนึ่งกลับ
ได้แต่ยิ้ม “รถม้าของเจ้าคงจะถึงขึ้นมาแล้ว รีบไปเถิด ระวังอย่าให้
โดนลมหนาวระหว่างทาง”

ชีวะเย่หลันบอกขอบใจ แล้วพาโจวมามากับชูเหอเดินไป
ที่รถม้า เมื่อคาดว่าเขาผู้นั้นไม่ได้ยินแล้ว จึงถามโจวมามา
ที่สีหน้าไม่ปกติ “ป้ารู้จักเขาคอนั้นหรือ”

“เออ...เขา...เป็น...บุตรชายของกวางหยางอ๋องเจ้าค่ะ!”
โจวมามาหน้าซีด

เมื่อเห็นชีวะเย่หลันงุนงง โจวมามากก็เกรงว่านางจะเข้าใจผิด
จึงถอนหายใจแล้วพูดเสียงเบา “ว่ากันว่าคุณชายเต็งกับญาติผู้พี่
คนนี้...แต่คุณชายคนนี้ชอบทั้งผู้ชายผู้หญิง...”

...ที่แท้เขาก็คือศัตรูหัวใจนี้เอง!

บทที่ 15 นางศนิกาผู้อ่อนไหว

จวนแม่ทัพหรวนตั้งอยู่ทางเหนือของเมืองหลวง เป็นที่พำนักแห่งเดียวของตระกูลหรวนยามนี้

ทั่วทั้งจวนอยู่ท่ามกลางต้นสนสูงเสียดฟ้าที่ปลูกไว้มากมายจนทำให้บรรยากาศดูเร็นลับ จวนตั้งอยู่ในกำแพงสูงแต่มีลม จึงรู้สึกหนาวเย็นยิ่งกว่าด้านนอก

ชีวเย่หลันเดินออกจากเรือนที่แม่ทัพเฝ้าอยู่ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

วันนี้หรวนชิงเหยียนไม่อยู่ที่จวน หลังจากสืบทอดตำแหน่งแม่ทัพแล้วแม้เขาจะเอาคนงานกลุ่มหนึ่งเข้ามาในจวนแม่ทัพ แต่พ่อบ้านยังคงเป็นหรวนอันคนเดิม ชิวเย่หลันจึงเข้ามาในนี้ได้อย่างราบรื่น ดูแล้ว หรวนชิงเหยียนเอาใจใส่ชีวิตความเป็นอยู่ของแม่ทัพเฝ้าอย่างดี

เรือนที่อยู่ด้านหลังนางนี้ บรรยากาศอบอุ่น ห้องสว่างสะอาดและกว้างขวาง เกือบกวาดเรียบร้อย พื้นห้องอุ่นสบาย

การตกแต่งเรียบง่าย ข้าวของผ่านการเลือกสรรอย่างดี ที่ชั้นวาง
ชั้นบนมีต้นเหมยบอนไซตั้งอยู่ ชั้นล่างลงมามีต้นสusyเขียนฮวา
ส่งกลิ่นหอมทั่วห้อง

ถึงแม้ชีวิตจะเดินออกมาแล้ว แต่ชายเสื้อยังคงมี
กลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกไม้ติดอยู่

แม่ทัพเผ่าแม่ได้รับการดูแลอย่างดีแต่ร่างกายที่ผอมนั้น
ชubb ผอม สดใสและอ่อน...เพราะอายุมากและเจ็บป่วย แต่ชีวิต
หลังรู้ดี สาเหตุสำคัญที่สุดเพราะผองสะกดวิญญาณ ในความ-
ทรงจำตอนฤดูใบไม้ร่วง ผู้เผ่าท่านนี้ยังฝึกวิทยายุทธให้ร่างเดิม
ของนาง เหตุใดจึงอ่อนแอเร็วปานนี้!

ลู่อ่อนไม่ตาย ใจข้าไม่สงบแน่! ชีวิตหลังกัตรีมผีปาก
พลางคิดด้วยความโกรธแค้น...นางพูดคุยกับแม่ทัพเผ่าในห้อง
ช่วงเวลาดื่มชาหมดถ้วย เฉพาะแต่ผ้าที่เช็ดน้ำลาย ต้องใช้ถึง
สามผืน!

หรววนอันซึ่งเฝ้าอยู่ด้านนอกเข้ามาหา “ท่านหญิง
คุณชายใกล้จะกลับมาแล้ว”

“เหตุใดเร็วจริง! เมื่อครู่บอกว่าจะกลับตอนเย็นมิใช่หรือ”
ชีวเย่หลันตึงสติกลับมา ถามด้วยความประหลาดใจ

หรวนอันตอบ “บ่าวให้คนไปหา พ่อคุณชายได้ยืนยันว่า
ท่านหญิงมา เลยกลับก่อนขอรับ”

“ลุงหรวน ทำอย่างนี้เห็นข้าเป็นคนนอกไปเสียแล้ว
ถ้าพี่ชายมีงานต้องทำล่ะ” ชิวเย่หลันส่ายหัว “เอาละ เช่นนั้นข้า
จะไปต้อนรับที่หน้าประตู!”

มิใช่เพราะความเกรงใจเท่านั้น แต่เพราะจวนแม่ทัพ
ตกต่ำมาหลายปี เวลานี้เรือนที่เก็บกวาดไว้ก็มีเรือนที่แม่ทัพเผ่า
กับบ่าวรับใช้อาศัย และเรือนของหรวนชิงเหยียน ส่วนเรือน
ด้านหน้าอย่างห้องรับแขก ยังไม่ได้เก็บกวาด เมื่อนางออกจาก
เรือนของแม่ทัพเผ่าก็ไม่มีที่พักแล้ว

หรวนอันเองก็รู้เหตุผลข้อนี้ จึงได้แต่พูดตามมารยาท
สองคำแล้วตามนางไปที่ประตูหน้า

นายกับบ่าวคุยกันอยู่หลังประตูไม่นาน ก็มีเสียงเคาะ
ประตู หรวนชิงเหยียนกลับมาแล้ว

ชีวะเย่หลันได้ยินก๊ยกชายกระโปรงเล็กน้อย ก้าวข้ามธรณี
ประตูปรางร้องเรียก “พี่ชาย!” ขณะที่กำลังจะพูดต่อก็ได้ยินเสียง
ออกอ้อนดังขึ้นที่ได้บันได “พี่หรวน บ้านพี่มีคนสวยเช่นนี้
ด้วยหรือ เหตุใดไม่บอกเฉินเฉินเลย หรือกลัวเฉินเฉินจะหึง”

เมื่อสิ้นเสียงแว่วอน บนรถม้าทาน้ำมันที่จอดหลังม้า
ของหรวนซิงเหยียน มีเด็กสาวชุดเขียวก้าวลงมาอย่าง
คล่องแคล่วพร้อมกับสาวใช้!

เด็กสาวชุดเขียวอายุประมาณสิบหกปี ใบหน้ารูปไข่
ผิวขาวอมชมพู คิ้วโก่ง ดวงตาเรียวยาว หน้าตาสะสวยน่ารัก

ชุดของนางมีสีสันสดใส ทั้งยังทำผมแฉกกลาง มีปิ่นหยก
รูปดอกฝูหรงปักเฉียงสองข้าง ใส่ตุ้มหูไข่มุก สวมกำไล
ลายเกลียว ทำทางเหมือนคุณหนูครอบครัวร่ำรวย ชีวะเย่หลัน
เห็นนางลงจากรถเอง แล้ววิ่งไปหาหรวนซิงเหยียนที่เพิ่งลงจาก
หลังม้า ก่อนกอดแขนเขาแน่น ทำทางจงใจมองมาอย่างไม่
ปิดบัง...

ชีวะเย่หลันขมวดคิ้วซ้ำๆ มองหรวนซิงเหยียนอย่างงุนงง
และไม่พอใจ พระชายาหรวนจากไป หรวนซิงเหยียนในฐานะ

หลาน ต้องไว้ทุกข์ห้าเดือน เวลานี้เพิ่งผ่านไปไม่นาน ก็ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงอย่างเปิดเผยแล้วหรือ

หรวนซิงเหยียนเพิ่งขานรับคำทักทายของชีวเย่หลัน กำลังจะเดินขึ้นบันได ก็ถูกเด็กสาวชุดเขียวคล่องแขน เขาสีหน้าเคร่งเครียดทันที แล้วเอียงหน้ามาพูดกับนาง “นี่บุตรสาวอาหญิง วันนี้มาเยี่ยมปู่ข้า เจ้าพูดอะไรระวังปากด้วย!”

เด็กสาวชุดเขียวพอถูกเขาดุต่อหน้าคนอื่น สีหน้าก็เกร็งขึ้นทันที นางทำอะไรไม่ถูก จึงสะบัดมือเขาออกด้วยความโกรธ แต่พอหรวนซิงเหยียนเดินออกมาสองก้าว นางก็ส่งสายตาอาวรณ์ แล้วยิ้มอีกครั้งก่อนจะตามไป “โธ่ ข้าไม่รู้นี่นา! ผู้ไม่รู้ย่อมไม่ผิด...”

พอเห็นหรวนซิงเหยียนหยุดเดิน มองตนอย่างเป็นชา ทำท่าไม่ต้อนรับ เด็กสาวชุดเขียวก็กลองตา รีบคารวะชีวเย่หลัน ยิ้มให้แล้วพูดขึ้น “ข้าฮวาเชินเชิน อยู่ที่หอหยินซุนทางใต้ของเมืองหลวง เมื่อครู่ไม่รู้ว่าเป็นคุณหนู ขออภัยด้วย!”

ชีวเย่หลันฟังออกว่านางจงใจยกตนเป็นคนของจวนแม่ทัพ เรียกตนเป็นคุณหนู ชิวเย่หลันยิ้มในใจแล้วพูดขึ้น “ไม่เป็นไรหรอก”

“พี่หรวน...” ฮวาเฉินเฉินทำตาโต มองหรวนชิงเหยียนด้วยท่าทางน่าเอ็นดู “เห็นไหม คุณหนูไม่ถือสาเฉินเฉิน...”

“เจ้ากลับไปเถิด” หรวนชิงเหยียนสีหน้าสงบ ในใจรู้สึกกลัดกลุ้มเมื่อน้องสาวคนนี้เห็นตนใกล้ชิดกับผู้หญิงในหอนางคณิกา จึงไม่มีใจจะปลอบนาง “บอกแต่แรกแล้วว่าไม่ต้องมาส่งก็ได้”

ฮวาเฉินเฉินตามมาถึงหน้าประตู ก็เห็นหรวนชิงเหยียนชวนชีวเย่หลันเข้าไปคนเดียว ทั้งยังกำชับอย่างห่วงใยว่า “วันหลังอย่ายื่นตากลม...เหตุใดมารอข้าที่นี้ รอในห้องก็พอ...ไม่ต้องเกรงใจข้าหรอก”

“คนใจดำ! ใจร้ายจริง ๆ!” ฮวาเฉินเฉินมองประตูใหญ่ปิดต่อหน้า เลยต่อว่า แต่ไม่รู้จะทำอย่างไรจึงได้แต่หันหลังจากไป

สาวใช้ในชุดสีน้ำเงินพูดอย่างไม่พอใจ “คนสูงศักดิ์ตั้งมากมาย อยากพบหน้าแม่นางสักครั้งก็ยังไม่ยอม แต่คุณชาย

หรวนผู้นี้เป็นเพียงหลานแม่ทัพที่ตกต่ำ เป็นแค่จวี่เหริน แม่นาง ยกย่องไกล่ซิดเช่นนี้ นับว่าเป็นบุญของบรรพชนแล้ว! ยังบังอาจ เมินเฉยแม่นาง! ไม่รู้จักอะไรดีอะไรเลย! เดี่ยวกลับไป บอกให้ คนของเรา รู้ ว่าเขาจะอยู่รอดถึงวันพรุ่งนี้หรือไม่!”

“หุบปาก!” นึกไม่ถึงว่าพอฮวาเซินเซินได้ยิน สีหน้าก็ เครียดขึ้นทันที เลยดูเสียงดัง “กลับไปแล้วเจ้าปิดปากให้ดี! ขึ้นพูดจาเหลวไหลให้คนมาทำร้ายพี่หรวน ข้าจะถลกหนังเจ้า”

สาวใช้สะดุ้งเฮือก รีบพูดว่า “แม่นาง บ่าวนี่กัณฑ์แทน แม่นาง...”

“เด็กอายุสิบสองสิบสาม ยังมีต้องพูดถึงว่านางจะมีอะไร กับพี่หรวน ต่อให้มี เจ้าคิดหรือว่าข้าจะแย่งไม่สำเร็จ!” ฮวาเซิน-เซินพูดอย่างดูแคลน “กลับไป เจ้ารีบไปสืบดูว่าเด็กคนนี้มาจาก ที่ใด...อย่าทำอะไรเกินเลย!”

สาวใช้รับคำอย่างนอบน้อม “เจ้าค่ะ!”

บทที่ 16 ความเป็นมาของพี่ชาย

“ข้าเพิ่งเข้าเมืองหลวง ปีน้าจะเข้าร่วมการสอบ จึงอยากรู้จักผู้ร่วมงานในอนาคต นางฮวารู้ลู่ทางดี จึงคบไว้” พอประตูใหญ่ปิด ห้วนซิงเหยียนก็กระแอมขึ้น แล้วรีบอธิบาย “สองวันก่อนนางพาไปพบโหวน้อยหลังบุตรชายคนเล็กของจิงชวนโหวนัดไว้ว่าวันนี้เชิญโหวน้อยหลังมากินอาหาร นี่ไม่ถึงว่าโหวน้อยจะเรียกแม่นางฮวามาด้วย เมื่อครูพ่ได้ข่าวว่าเจ้ามาถึงข้ารีบกลับมา แม่นางฮวาจะตามมาให้ได้ ข้าไม่มีเวลาบอกปัดเลยรีบขึ้นม้ามา นี่ไม่ถึงว่า...”

ชีวเย่หลันมองเขาแวบหนึ่ง คิดในใจ พี่ชายผู้นี้ฉลาดจริงๆ เวลาที่จวนแม่ทัพกำลังตกต่ำ เขาอาศัยฐานะที่เป็นหลานของแม่ทัพห้วนไปเยี่ยมคารวะ ส่วนใหญ่คงไม่มีใครใส่ใจ และถูกดูแล แต่พออาศัยนางคณิกาช่วยพาไป อย่างน้อยก็มีคนกลาง

อีกทั้งนางคณิกายังช่วยบอกล่วงหน้าให้รู้ว่าอีกฝ่ายชอบอะไร ทำให้รู้เป้าหมายก่อน...พอเป็นเช่นนี้ห้วนซิงเหยียนจึงเข้าหา

คนชั้นสูงในเมืองหลวงอย่างรวดเร็ว...แน่นอนว่าวิธีนี้ไม่ใช่ใครๆ ก็ทำได้ ถ้าหน้าตาและความสามารถไม่ถึง นางศนิกา ไม่ประทับใจ ย่อมทำไม่สำเร็จ

ชีวเย่หลันแม่ไม่รู้จักฮวาเฉินเฉิน แต่พอเห็นหน้าตา เห็นความสามารถในการครองใจชาย แม่ไม่ถึงขั้นสุดยอด แต่คงได้รับการยกย่องมาตลอด ย่อมไม่ใช่นางศนิกาธรรมดาเป็นแน่

มิน่าเพิ่งอายุสิบเจ็ดก็กล้ารับประกันว่าต้องสอบรับราชการได้ ชิวเย่หลันคิด ก่อนพูดขึ้น “พื่อเข้าใจผิด ข้าเกรงว่าเวลานี้พี่ไว้ทุกข์อยู่ แต่คบกับแม่นางฮวาอย่างเปิดเผย...” พูดถึงตรงนี้ก็นึกถึงความเป็นมาช่วงหนึ่งของตนในภพก่อน นางเซงักครูหนึ่ง แล้วพูดต่อ “ไปมาหาสู่กัน...เกรงว่าจะมีคนจับผิด”

หรวนชิงเหยียนลอบสังเกตสีหน้าของนางอย่างเจี๊ยบๆ ไม่เห็นกิริยาตุ่แคลน จึงโล่งอก ก่อนยิ้มเอ่ย “วางใจเถิด ข้าเชิญโหวน้อยหลิงมากินเลี้ยง เป็นร้านขายสุราและเวลานี้คนที่รู้จักข้ามีไม่มาก รถม้าที่แม่นางฮวานั่งมาก็ไม่ใช่ของนาง ถ้าเมื่อครู่นางไม่ลงจากรถ ก็ไม่มีใครรู้ว่าคนในนั้นคือนาง”

แม้ชีวะเย่หลันไม่ใส่ใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู แต่หรวนซิงเหยียนกลับรู้สึกเสียหน้ามาก เขารีบเปลี่ยนเรื่องพูด “ทางจวนอ๋องยอมให้เจ้ามาหรือ เจ้ามาแล้วก็อยู่เสียเลยไม่ต้องกลับไปอีก...เวลานี้ในจวนซีเหออ๋องไม่มีคนดีสักคน! เจ้าอยู่ที่นั่นคนเดียว ข้าไม่วางใจ!”

ชีวะเย่หลันฟังออกว่าเขาเคยพูดกับพระชายาหยางและคนอื่นเรื่องที่จะให้ตนกลับมาอยู่จวนแม่ทัพหลายครั้ง แต่ถูกปฏิเสธ

ก็ไม่แปลก ยังไม่พูดถึงเรื่องที่ทางจวนอ๋องอยากได้สมบัติติดตัวสองชุด...ตนอยู่ในจวนอ๋อง หรวนซิงเหยียนยอมไม่วางใจจึงไปเยี่ยมบ่อยๆ แต่ไปแล้วก็ไม่อาจไปมือเปล่า ถ้าตนอยู่ที่จวนแม่ทัพ หรวนซิงเหยียนยังจะใส่ใจทางโน้นหรือ

นางนึกถึงเรื่องที่จะจัดการในโอกาสที่มาอยู่กับครอบครัวตระกูลหรวน จึงเล่าความเป็นมาที่ทำให้ตนมาที่นี่ยังคร่ำๆ

หรวนซิงเหยียนขมวดคิ้ว “ยาน้ำค้างหยกหรือ ยานี้หายากนัก ข้าจะคิดหาทาง...”

“คุณชาย ท่านหญิงของข้าไม่อยากแต่งงานกับเต็งอ้อ!”
ชีวเย่หลันยังไม่ทันพูด ชูเหอซึ่งอยู่ด้านหลังกลับโผล่ออกมา!

“ชูเหอ พูดอะไรนี่!” ชิวเย่หลันสีหน้าเครียด หันมาดุ!

หรวนซิงเหยียนมองชูเหอแวบหนึ่งด้วยท่าทางตำหนิ แต่กลับพูดกับชีวเย่หลัน “เจ้ามีเรื่องในใจ เหตุใดไม่บอกข้า ถึงต้องให้สาวใช้ที่ทนไม่ไหวพูดแทน”

ชีวเย่หลันมองชูเหออย่างไม่พอใจจนชูเหอหน้าซีดแล้ว ก้มหน้าลง ชิวเย่หลันจึงพูดขึ้น “ไม่ถือว่าเป็นเรื่องในใจ เวลานี้ ใกล้ปีใหม่แล้ว ข้าคิดว่าพ้นปีใหม่จึงค่อยปรึกษาพี่”

“เออละ เจ้าทำใจให้สบายพักนี้ก่อน” พอหรวนซิง-เหยียนได้ยินนางพูดเช่นนั้น สีหน้าจึงดีขึ้น เขาคิดครุ่นหนึ่งแล้ว กล่าวว่า “วันมะรืนก็เป็นวันสิ้นปี สองวันนี้ไม่สะดวกที่จะนัดใคร ปีใหม่ข้าจะไปหาเต็งอ้อ ดูว่าเขาจะยอมถอนหมั้นหรือไม่”

ชีวเย่หลันนึกไม่ถึงว่าเขาจะรวดเร็วปานนี้ นางตะลึงครุ่นหนึ่ง แล้วเอ่ยขึ้น “เต็งอ้ออยู่ในजनกว้างหยางอ๋อง จะพบได้หรือ”

“โหวน้อยหลังเป็นเพื่อนกับญาติพี่น้องของลูกหลวงของ
กว้างหยางอ๋อง นับเป็นญาติกับเติ้งอี้ เพียงแต่ขอให้โหวน้อย
หลังนัดเขาออกมาพบ คงไม่มีปัญหา” หรวนชิงเหียนบอก

ซิวเย่หลันรู้ว่าเขาเพิ่งรู้จักโหวน้อยหลัง ก็ขอร้อง
ให้ช่วย ถึงจะให้ของขวัญมากมายแต่อาจจะถูกดูหมิ่น มิตรภาพ
ก็ถูกทำลาย ปีหน้าหรวนชิงเหียนก็จะเข้าสอบช่วงฤดูใบไม้ผลิ
แล้ว เวลานี้กำลังคบหากับคนที่มีสายสัมพันธ์เพื่อเป็นประโยชน์
ในวงราชการวันข้างหน้า ถ้าเอามาใช้เพื่อตน ก็เท่ากับว่าต้นไม้
ที่ทะนุถนอม เพิ่งแตกหน่อก็เด็ดเสียก่อน!

แต่หรวนชิงเหียนไม่ลังเลแม้แต่หน่อย!

ซิวเย่หลันมองหรวนชิงเหียนด้วยแววตาครุ่นคิด
“พี่ชายดีต่อข้ามาก”

“แม่ข้าจากไปเร็ว พ่อข้าก่อนจากไป ได้มอบทรัพย์สิน
ก้อนใหญ่ให้ข้า มากกว่าบรรดาพี่ชายมาก” หรวนชิงเหียน
เหมือนเข้าใจความสงสัยของนาง เขาริบดีขึ้นหน้าก้นลม
ให้นาง พลังพูด “พี่ๆ จึงไม่ชอบข้า พ่อออกทุกขี้ให้ท่านพ่อ
ก็คิดจะขายข้าไปนอกประเทศ หวังจะยึดสมบัติของข้า เเคราะห์ดี

ที่คนใช้ชื่อสัตย์ในบ้านสงสารข้า จึงแอบมาบอก แต่ข้าตัวคนเดียวในบ้านอยู่ต่อไปไม่ได้ จึงรีบจัดการทรัพย์สินแล้วหนีออกมา”

เขามองชีวเย่หลันแวบหนึ่ง “ข้าไม่รู้จะฟังใคร นึกขึ้นได้ว่าท่านพ่อเคยบอกว่าท่านเป็นลูกน้องของแม่ทัพหรวน จึงคิดจะมาขอความคุ้มครองจากแม่ทัพ แต่พอมาก็พบว่าแม่ทัพเผ่าไม่มีลูกหลานดูแล จึงขอเป็นหลานของตระกูลหรวน”

“เวลานี้ญาติที่ข้ามีนอกจากแม่ทัพแล้วก็มีแต่เจ้าเท่านั้น” หรวนชิงเหยียนถอนหายใจ “ข้าถือเจ้าเป็นน้องสาวแท้ๆ”

“พี่ชายแท้ๆ ของข้าด่วนจากไปเสียก่อน พี่ก็เป็นพี่ชายแท้ๆ ของข้าเช่นกัน” ชิวเย่หลันพูดเสียงอ่อนหวานทันที แต่ในใจยังไม่เชื่ออย่างสนิท เป็นเพราะภาพก่อนหน้าพบเห็นคนเจ้าเล่ห์มากมาย จึงรู้สึกว้าว้าวสงสัยหรวนมา...เฮ้อ ก็คงไม่ต่างจากที่ว่าจะไรที่หล่นจากฟ้า ไม่น่าเชื่อถือทั้งนั้น

หรวนชิงเหยียนรีบหันมา แล้วหันกลับไปทันที “ไม่รู้ว่าจะมาที่นี่ จึงยังไม่ได้เก็บกวาดเรือน เอาอย่างนี้ เจ้านอนที่เรือนข้า เรือนอื่นไม่มีคนอยู่หลายปีแล้ว ไม่เหมาะที่จะอยู่”

“แล้วพี่ล่ะ” ชิวเย่หลันถามด้วยความประหลาดใจ

“ข้าจะดูแลท่านปู่ เอาพุกมาปูนอนนอกห้องท่านปู่ก็ได้”
หรวนชิงเหยียนพูดอย่างไม่ใส่ใจ “ให้โจ้วมามากับชูเหอดูแลเจ้า
คนน้อยเกินไป ข้าให้ซุนหร่านกับเซี่ยหร่านสาวใช้สองคนไปดูแล
เจ้าด้วย สองคนนี้จะติดตามข้ามาหลายปี ไว้ใจได้”

ผ่านไปครู่หนึ่งสองพี่น้องก็ไปหาแม่ทัพเผ่า ชิวเย่หลันถูก
หรวนชิงเหยียนกะเกณฑ์ให้เฝ้าสัณนิบาตไปไว้ที่ “เรือนสวน
กุหลาบ” ที่เขาอยู่

“ขาดอะไรก็บอกซุนหร่านกับเซี่ยหร่านได้” หรวนชิง-
เหยียนมองสัณนิบาตของนางแล้วหันไปสั่งหรวนอันให้จดรายการ
ยาวเหยียด บอกว่าวันพรุ่งต้องไปซื้อให้ครบ นอกจากนั้นเขายัง
กำชับชิวเย่หลันว่า “อย่าทำให้ตัวเองลำบากเด็ดขาด!”

แล้วบอกนางให้ใช้ข้าวของในห้องทุกอย่างได้ตามสบาย
ทำเสียก็ไม่ใช่ไร

นานมากกว่าจะให้พี่ชายซึ่งจู่ๆ ก็พำพุดไม่หยุดกลับไป
แล้วขีวเย่หลันก็หางานให้ซุนหร่านกับเซียหร่านออกไปจัดการ
จากนั้นก็ตบโต๊ะ ถามซุเหอเสียงดู “เมื่อครูเจ้าพุดแทรกขึ้นมา
ใครสอน! หรือเจ้าคิดเอง!”

บทที่ 17 นัดพบกลางดึก (1)

ชูเหอพูดอย่างหวาดกลัว “ป่าวคิดเองเจ้าคะ!”

“เหตุใด” ชิวเย่หลันขมวดคิ้ว

“...เพราะเวลานี้คุณชายห่วงแต่เรื่องการทำงานในอนาคต”
ชูเหอกัดริมฝีปาก พูดอย่างขลาดๆ “ป่าวเกรงว่าคุณชายทำดีกับ
ท่านหญิง เพราะเรื่องการหมั้นหมาย ป่าวก็เลย...อยากทดสอบ
คุณชาย”

“เรื่องอย่างนี้ ควรให้ข้าพูดมิใช่หรือ” ชิวเย่หลันคิดในใจ
ลู่ซื่อบอกว่าหรวนชิงเหยียนอาจมีเจตนาไม่บริสุทธิ์ และนี่
แม้แต่ชูเหอก็กังสยัเขาหรือ

ชูเหอน้ำตาคลอ “เช่นนั้นจะให้ทำอย่างไร ป่าวพูดผิดไป
แล้ว ท่านหญิงจะดุตำเียนตีก็ได้ อย่างน้อยคุณชายก็จะได้เห็น
แต่ถ้าเกิดท่านหญิงกับคุณชายมองหน้ากันไม่ติด อย่างไรเรา
ก็อยู่กับเขาที่นี่แล้ว!”

“เรื่องนี้วันหลังเจ้าไม่ต้องห่วง!” ชิวเย่หลันมองหน้าเด็กสาวที่ยังสูงไม่เท่าตนแล้วถอนหายใจ “ข้ารู้ว่าจะจัดการอย่างไร!” พอเห็นชูเหอยังอยากพูดต่อ นางจึงตบโต๊ะอีกครั้ง “เจ้าไม่เชื่อฟังข้าใช่หรือไม่”

ชูเหอจึงพูดว่า “บ่าวไม่บังอาจ วันหลังบ่าวจะเชื่อฟัง!”

“ไปตักน้ำ” ชิวเย่หลันให้นางออกไป สิ้นหน้าเครียด

สภาพเบื้องหน้านางเวลานี้ คือภัยคุกคามจากคนในจวนซีเหออ๋อง หลังจากเห็นสภาพของแม่ทัพเผ่าแล้ว นางก็ตัดสินใจว่าถ้ากลับไปต้องสังหารลู่อื่อเพื่อตนจะได้สงบใจ ไม่เช่นนั้นคงนอนไม่หลับ...อีกเรื่องหนึ่งคือการหมั้นหมายซึ่งยังมีเวลาอีกสองถึงสามปี

แต่เรื่องหลังกลับทำหายกว่าเรื่องแรก

จากภาพในความทรงจำ การหมั้นหมายระหว่างนางกับเต็งอี กว้างหยางอ๋องเป็นคนจัดการแทนเต็งอี ส่วนคนที่ตอบตกลงคือซีเหออ๋องชีวเมิ่งหมิ่น

กว่าพระชายาหรวนจะรู้ สองตระกูลก็แลกเวลาตกฟาก
ของแต่ละฝ่ายแล้ว

ผู้ที่อยู่เบื้องหลังจวนกว้างหยางอ๋องคือกุไทเฮา การจะ
ยกเลิกการแต่งงานจึงแทบเป็นไปไม่ได้ มีความหวังอยู่ทางเดียว
คือตั้งอิ้วไม่ยอมแต่ง แล้วรบเจ้าครอบครัวฝ่ายแม่ของเขา...แต่
การหมั้นหมายกำหนดไว้ตั้งแต่สองปีก่อนแล้ว ถ้าตั้งอิ้วรบเจ้า
คงไม่ยื้อมาถึงตอนนี้

เดิมทีคิดว่าจะรักษาความสัมพันธ์ไว้เพื่อเป็นประโยชน์
ต่อไป แต่ตอนนี้ดูแล้ว คงต้องยกเลิกงานหมั้นก่อน ถ้ายื้อเวลาไป
เรื่อย ๆ คนเขาคงลืมหูลืม ชิวเย่หลันคิดตรอง

แม้หรวนชิงเหยียนจะเต็มใจช่วยตน แต่พี่ชายผู้นี้เพิ่งเข้า
เมืองหลวง ยังไม่คุ้นเคยกับผู้คน สถานที่ และเพิ่งตั้งตัว

ถึงเขาจะสอบรับราชการและได้เป็นจอหงวน ก็ยังห่างชั้น
กับจวนกว้างหยางอ๋องมาก

ในราชสำนักใคร ๆ ก็รู้ ผู้ที่ทัดทานกุไทเฮาได้ มีเพียง
เจียงฮองเฮาเท่านั้น!

แม่ทัพน้อยเจียงผู้นี้เป็นหลานคนหนึ่งของฮ่องเฮา แม้เป็นที่โปรดปราน แต่ก็ไม่ถึงขั้นทำให้ฮ่องเฮารับฟังได้ หรือถ้า รับฟัง ก็ไม่แน่ว่าจะถึงขั้นยอมช่วยเรื่องการถอนหมั้น ชิวเย่หลัน คิดหาทางให้เจียงหยาชวงมาช่วยจัดการเรื่องนี้ “คราก่อนเขา ชักนำข้าเข้าไปอยู่ท่ามกลางความขัดแย้งระหว่างไท่เฮากับ ฮ่องเฮา...บางทีอาจจะเริ่มจากเรื่องนี้ก็เป็นได้”

รุ่งขึ้นหรวนซิงเหยียนเข้ามาหานาง นางจึงเอ่ยถาม “ช่วงนี้ เกิดอะไรขึ้นระหว่างไท่เฮากับฮ่องเฮาหรือ”

หรวนซิงเหยียนไม่รู้สาเหตุใดๆ นางก็ใส่ใจเรื่องนี้ เขาตอบว่า “ไม่มีอะไร ทำไมหรือ”

“คราก่อนพี่บอกเองมิใช่หรือว่าไท่เฮามีรับสั่งให้ประหาร นางกำนัลคนสนิทสี่คน เรื่องราวเป็นอย่างไร” ชิวเย่หลันคิด แล้วถาม

หรวนซิงเหยียนมองนางแวบหนึ่งด้วยความประหลาดใจ แต่ยังตอบ “เรื่องนี้มิอะไรแปลกๆ นางกำนัลสี่คนนั้นรับใช้ไท่เฮา มาหลายปี ปกติก็เป็นทีโปรดปรานของไท่เฮา ข้าได้ยิน

เซ็นเซ็น... ข้าได้ยินแม่นางฮวาบอกว่า แม้แต่องค์ชายองค์หญิง ถ้าพบนางกำนัลทั้งสี่แล้วก็ยังไม่กล้าเมิ่นเฉย แต่พอไทเฮา จะประหารก็ประหารข้อหาขโมยทรัพย์สินของไทเฮาในวัง เสียอย่างนั้น!”

“แม้แต่คนหน้าห้องมหาเสนาบดียังต้องเป็นขุนนางชั้น เจ็ด นับประสาอะไรกับคนของไทเฮา พวกนางจะขัดสนเงินทอง จริงหรือ” ชิวเย่หลันส่ายหน้าพลาญพูดขึ้น “ถึงเป็นคนไม่รู้จักคิด แต่รับใช้ไทเฮามาหลายปี ก็คงรู้จักผิดชอบชั่วดี เหตุผลนี้คงถูกขึ้น แน่”

“เหตุใดจู่ๆ เจ้าก็ถามเรื่องนี้” หรวนชิงเหียนถาม

“เมื่อคืนข้านึกถึงเรื่องที่พี่ค้างเข้าวังไปงานเลี้ยง” ชิวเย่-หลันตอบเสียง “นางเป็นเพียงหญิงชาวบ้าน แค่ออแมวไปคืน ถึงกับได้รับเชิญไปงานเลี้ยงวันสิ้นปีเขียวหรือ มีแต่ขุนนาง ชั้นห้าขึ้นไปเท่านั้นจึงจะเข้าได้ ไทเฮากับฮ่องเฮาไม่ถูกกัน ฮ่องเฮาทำอย่างนี้ ไม่กลัวไทเฮาจะตำหนิว่าไม่เข้าใจแบบแผน หรือ”

หรวนชิงเหยียนพืมพำ “น่าสงสัยจริง ๆ ...แต่ต้องค์หญิงหย่งฝูเป็นคนออกเทียบเชิญ ได้ยินว่าองค์หญิงผู้นี้อายุน้อยและไร้เดียงสา อาจจะนึกสนุก”

ชีวเย่หลันเดิมทีแค่อยากหันเหความสนใจของเขาเมื่อเห็นว่าได้ผลจึงพูดต่อ “พี่พูดถูก แต่ข้าลืมนิว่าองค์หญิงหย่งฝูอายุน้อย”

จากนั้นก็พูดกับหรวนชิงเหยียนเรื่องทั่วไปอีกไม่กี่คำ... เนื่องจากใกล้ปีใหม่แล้ว มีงานที่ต้องทำอีกมาก หรวนชิงเหยียนไม่อาจอยู่ที่เรือนสวนกุหลาบได้นาน หรวนอันจึงเชิญเขาออกไป

เมื่อเขาออกไปชีวเย่หลันจึงเรียกซู่เหอเข้ามาหาตามลำพัง แล้วพูดกระซิบกับนาง

ซู่เหอฟังได้ไม่กี่คำก็พูดอย่างดีใจ “ไปบอกความจริงให้แม่ทัพน้อยเจียงรู้หรือเจ้าคะ” แล้วนึกสงสัย “เหตุใดต้องให้ข้าแอบไปนัดเขา ถ้าเขาไม่เชื่อ ก็ให้มาหาที่จวนตอนกลางวันก็ได้ นี่เจ้าคะ ให้คุณชายอยู่ช่วยอธิบายด้วย!”

“ข้าได้ยินว่าเมื่อก่อนท่านดาไม่ถูกกับฉินกั๋วกง ถ้าแม่ทัพน้อยเจียงมาอย่างเปิดเผย ฉินกั๋วกงอาจไม่พอใจ” ชิวเย่หลัน

ขมวดคิ้ว “แต่คุยกันไม่กี่คำในจวนแม่ทัพ ยังกลัวว่าข้าจะ
เสียหายหรือ แม่ทัพน้อยผู้นั้นขึ้นชื่อว่าเป็นคนดี อีกอย่างถ้าแค่
แมวตัวเดียวทำให้คนในครอบครัวเขาตอบแทนफीดอย่างดี
เช่นนี้เขาจะทำไม่ดีกับข้าได้หรือ”

ชูเหอพูดอย่างเป็นห่วง “ถ้าเกิดว่าเขาผิดคติดกับจวนฮ่อง
อยู่ก่อน คิดว่าท่านหญิงจะ...หลอกเขาละ”

“ไม่มีทาง เจ้าจะปล่อยให้फीดอ้างเอาความชอบหรือ”
ชีวเย่หันเร่่งนาง “อย่ารำไร! เชื่อข้าเถิด!”

บทที่ 18 นัดพบกลางดึก (2)

ท้องฟ้ายามราตรีในฤดูหนาว แม้ไม่สว่างเจิดจ้าด้วยดวงดาวอย่างฤดูร้อน แต่ให้ความรู้สึกสงบเยือกเย็นเป็นพิเศษ

ยามไฮ² ชิวเย่หลันออกจากเรือนสวนกุหลาบตามลำพัง เพราะเกรงว่าจะมีคนเห็น จึงไม่ได้ใช้โคมไฟ เดินไปตามเส้นทางที่จำได้ตอนกลางวัน คลำทางไปถึงประตูหลังของจวนแม่ทัพ

ประตูหลังปิดนานแล้ว ยังดีที่ประตูใส่กลอนด้านในและไม่มีกุญแจ

ชิวเย่หลันถอดกลอนประตูอย่างระวัง ด้านนอกมีเสียงกระแอมเบาๆ “ท่านหญิงหรือ”

นึกไม่ถึงว่าเจียงหยาชวงจะมาก่อนเวลา นางรีบเปิดประตู ก็เห็นเจียงหยาชวงสวมเสื้อขนสัตว์ไม่รู้ว่ามีสีม่วงหรือดำ ถือหมวกคลุมหน้า ยืนยิ้มอยู่

² เวลา 21:00-23:00 น.

เหนือศีรษะมีโคมไฟแสงสลัวสองดวงแขวนอยู่ส่องให้เห็นร่างที่เหมือนหยกงามใต้แสงจันทร์ เขายกมุมปากขึ้นเล็กน้อย เป็นรอยยิ้มที่อบอุ่นราวสายลมฤดูใบไม้ผลิ บริสุทธิ์ อ่อนโยน

ชายหนุ่มกับหญิงสาว ดึกดื่นค่อนคืนไม่ควรคุยกันนาน เจียงหยางซวงจึงพยักหน้าให้นางเล็กน้อย แล้วถามตรงๆ “ท่านหญิงให้คนมาขอความช่วยเหลือ ไม่ทราบว่ามีเรื่องเดือดร้อนอันใดหรือ”

“ข้าอยากถอนหมั้นกับเต็งอี่ ไม่รู้ว่าแม่ทัพน้อยพอจะช่วยหาทางได้หรือไม่” ชิวเย่หลันลองถาม

ตามธรรมเนียมเวลานี้ ผู้หญิงโดยเฉพาะสาวโสดหากมีใครขึ้นไปนอนร่วมเตียง ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นหรือไม่ ก็เป็นเรื่องเสียหายใหญ่โต ในกรณีนี้ฝ่ายชายต้องแต่งงานกับฝ่ายหญิง ต้องไม่หย่าง่ายๆ ...เพราะเขาเป็นฝ่ายล่วงเกินก่อน

แต่มีเงื่อนไขว่าทั้งสองต้องไม่มีคู่หมั้น สองครอบครัวมีฐานะไม่ต่างกันนัก และยินดีแต่งงานกัน...

ชีวเย่หลันคิดว่าเวลานี้ตนไม่มีอำนาจบังคับให้เจียง-
หยาชวงแต่งงานกับตน และนางยังไม่นึกถึงเรื่องใหญ่ชั่วชีวิต
จึงได้แต่พูดเชิงขอร้อง เจียงหยาชวงจะได้ไม่ปฏิเสธตน

เมื่อเจียงหยาชวงได้ยินดังนั้น สีหน้าก็เครียดทันที

ชีวเย่หลันเห็นเขานิ่งเงียบอยู่นาน ก็เริ่มรู้สึกผิดหวัง

“เต็งอี่มีรสนิยมไม่เหมือนคนทั่วไป ถ้าเฉพาะแต่ตัวเขา
เอง คงไม่มีปัญหามาก” จู่ๆ เจียงหยาชวงก็พูดขึ้น “แต่เกรงว่า
ญาติผู้ใหญ่ของเขาจะไม่ยอมให้ถอนหมั้น”

ชีวเย่หลันคิดในใจ แค่ว่า ถ้าเช่นนั้นคงมีหนทาง
จึงถามขึ้น “แม่ทัพน้อยมีความเห็นอย่างไร”

“ฮูหยินกู่แม่ของเต็งอี่ ความจริงแล้วนางชอบหญิงสูงศักดิ์
ที่พ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่ และชอบหญิงที่ดูร้ายใจกล้า” เจียงหยาชวง
ยิ้มพลาญพูดต่อ “ข้าพูดความจริง ฮูหยินกู่ไม่ค่อยพอใจ
ครอบครัวของท่านหญิง ถ้านิสัยท่านหญิงไม่ถูกใจนางละก็...”

ชีวเย่หลันมองหน้าเขาเหมือนไม่อยากจะเชื่อ พลังคิด
ในใจ แม่สามีแต่โบราณมีมาตรฐานเดียวคือลูกสะใภ้ต้องสุภาพ
อ่อนโยน สุภาพอ่อนโยน และสุภาพอ่อนโยนมิใช่หรือ

“ถ้าท่านหญิงไม่เชื่อ ข้าจะจัดการให้ไปคุยกับฮูหยินกู่
ถ้าแผนการนี้ไม่สำเร็จ ข้าจะไปขอร้องให้สองเฮาช่วย ดีหรือไม่”
เจียงหยาชวงนึกสนุก แล้วพูดอย่างมั่นใจ

ถ้าเรื่องไปถึงสองเฮา คงถูกดึงเข้าร่วมการต่อสู้ระหว่าง
ไท่เฮากับสองเฮาเป็นแน่ เพราะความสัมพันธ์ระหว่างเจิ้งอี้กับ
ไท่เฮา การถอนหมั้นก็เหมือนกับการตบพระพักตร์ไท่เฮา
เจียงสองเฮาหรือจะละโอกาสนี้

ชีวเย่หลันครุ่นคิดครู่หนึ่ง รู้สึกว่าควรเสี่ยงไปหาฮูหยินกู่
จึงพยักหน้า “ถ้าเช่นนั้น...”

พูดไปได้ครึ่งเดียว จู่ๆ ก็มีเสียงพูดอย่างไม่พอใจดังขึ้น
ด้านหลัง “ไม่ได้!”

“...พี่!” ชิวเย่หลันหันหน้าชิดทันที ก่อนหันกลับไปมอง
ห่างไปไม่กี่กล หรวนชิงเหยียนในเสื้อขนสัตว์สีขาว ก้าวเข้ามา
ด้วยสีหน้าขุ่นเคือง!

ในมือเขามีเสื้อคลุมกันลม พอเดินมาถึงข้างชีวเย่หลัน ก็โยนให้แต่ไม่ได้ใส่ใจนาง แล้วเดินผ่านไป พอเอาตัวบังนางได้ จึงประสานมือคารวะเจียงหยาชวงที่ยืนตลอดเวลา ก่อนพูดด้วย สีหน้าเคร่งเครียด “แม้ข้าไม่รู้ว่าน้องสาวเชิณแม่ทัพน้อยเจียง มาที่นี่ได้อย่างไร แต่ขอให้แม่ทัพน้อยเจียงเถื่อนว่าน้องสาวข้าอายุ ยังน้อย ไม่ประสีประสา โปรดอย่าถือสากับการกระทำที่ผิด แบบแผนของนาง!”

จากนั้นจึงพูดต่อ “ความขัดแย้งระหว่างไท่เฮากับฮองเฮา ถือเป็นเรื่องใหญ่ น้องสาวข้าไม่มีคุณสมบัติที่จะยุ่งเกี่ยว แม่ทัพ น้อยเจียงโปรดไปหาสาวงามท่านอื่นเถิด...เวลานี้ดีแล้ว ขอภัยที่ไม่อาจไปส่ง!”

จากนั้นไม่รอให้เจียงหยาชวงตอบ ก็ปิดประตูใส่หน้าเขา ทันที!

“นี่...” ชิวเย่หลันถูกเขาจับได้ ตนเป็นฝ่ายผิดจึงต้องยอม แต่พอเห็นเขาก็ดกกันความหวังของตนออกไปนอกประตูอย่าง เด็ดเดี่ยว ก็ร้อนใจ รีบเข้าไปจับแขนเสื้อเขาไว้ “พี่...”

“กลับไป!” ตั้งแต่ทั้งสองพบหน้ากัน หรวนชิงเหยียนที่อ่อนโยน รักใคร่ดูแลนางมาตลอด เวลานี้สีหน้าโกรธซึ่งน้ำเสียงเย็นชา มองนางอย่างเข้มงวด แววตาที่แข็งกร้าว ทำให้ชีวเย่หลันหยุดพูดทันที

หรวนชิงเหยียนสาวเท้าก้าวออกไปอย่างรวดเร็ว แต่จู่ๆ ก็หยุด แล้วหันหลังเดินกลับมาไม่พูดไม่จา หยิบเสื้อคลุมที่ชีวเย่หลันกอดไว้มาคลุมให้นาง ชิวเย่หลันเห็นสีหน้าเขาอ่อนโยนลง จึงอยากอธิบาย “แม่ทัพน้อยเจียงเขา...”

“ข้าขอบอกเจ้าไว้!” หรวนชิงเหยียนผูกเสื้อคลุมให้นางอย่างคล่องแคล่ว แล้วจัดขนهماจึงจอบบริเวณคอให้เรียบร้อยพลาญพูดเสียงเบา “ถ้าในห้องไม่มีปูนอนอยู่ คืนนี้ที่เจ้านัดคนมา ถ้าพบร่องรอยละก็ ข้ารับรอง...ข้าต้องถลกหนังหัวเจ้าคนที่อยู่นอกประตูเป็นแน่!!”

...พ่อแท้ๆ ของข้าในภพก่อนสังหารศัตรูเหมือนผักปลา ยังไม่ดูเท่าเจ้าเลย แค่อุยกัณสองคำเท่านั้น ไม่ได้ให้คำมั่นสัญญาอะไร...ขอบอกไว้เลยนะ ข้าเคยร่วมเรียงเคียงหมอนกับเจียงหยาชวงมาแล้วกว่าหนึ่งชั่วยาม เหตุใดไม่กำจัดตระกูลเจียงให้สิ้นซากไปเสียล่ะ

ชีวะเย่หลันปากพูดอย่างหนึ่งในใจคิดอีกอย่างหนึ่ง แต่พอเห็นสีหน้าของหรวนชิงเหียน นางก็ปิดปากเงียบต่อไป

“เจ้ามีความสัมพันธ์อย่างไรกับคนแซ่เจียง!” พอกลับถึงเรือนสวนกุหลาบ หรวนชิงเหียนก็บอกให้บ่าวรับใช้ทุกคนออกไปด้วยสีหน้าขุ่นเคือง เมื่ออยู่กันสองคนพี่น้อง เขาจึงซักถามเสียงกร้าว!

“...แมวตัวที่คลังจ้างเอาไปคืน ความจริงข้าเป็นคนจับได้” ชีวะเย่หลันพูดอย่างนอบน้อม

หรวนชิงเหียนถามอย่างเย็นชา “จวนซีเหอต้องปล่อยให้คลังจ้างแอบอ้าง คนแซ่เจียงรู้ได้อย่างไรว่าคนที่จับได้เป็นเจ้า”

“เออ...เพราะ...เพราะวันนี้ซีเหอออกไปข้างนอกแล้ว บังเอิญเจอเขา ก็เลยคุยกับเขา” ชีวะเย่หลันตะลึงเล็กน้อยแล้วพูด

หรวนชิงเหียนโกรธจนหัวเราะออกมา “เขาก็เลยเชื่อใช่ไหม จากนั้นเพื่อตอบแทนน้ำใจเจ้า กลางดึกไกล้วนปีใหม่ ก็เลยออกมาตามนัด! เขาไม่กลัวว่าเจ้าจะร่วมมือกับไทเฮาหรือคนอื่นทำร้ายเขาหรือ!”

“พี่บอกมิใช่หรือว่าเรื่องที่ข้านัดเขามีร่องรอยอยู่ที่บ้าน
ตระกูลเจียง...” ชิวเย่หลันพูดเสียงเบา พอเห็นหรวนชิงเหยียน
โกรธจัดอีกครั้ง จึงอยากตอบโต้ นางทำใจกล้ำ ตบโตะดังปัง
แล้วตวาดขึ้น “ใช่ มีความลับ แต่ข้าไม่บอก! ดีให้ตายก็ไม่บอก!”

“เจ้า!” หรวนชิงเหยียนเส้นเอ็นบนหน้าผากกระตุก โมโห
จนคว่ำกาน้ำชาขึ้นมา...ชิวเย่หลันนึกว่าเขาจะเขวี้ยงให้นางดู
แต่เขากลับรินชาใส่ถ้วยตรงหน้านาง น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นเหนื่อย
หน่าย “เจ้าไม่บอกก็ไม่บอก แต่วันหลังอย่าไปพบใครสองต่อ
สองอีก...เรื่องถอนหมั้น ข้ามีแผนการของข้า เชื่อข้าได้หรือไม่”

บทที่ 19 ข้าควรแต่งตัวอย่างไร

ชีวะเย่หลันยี่นกรานไม่ยอมรับผิดชอบรดตัวไปได้

วันรุ่งขึ้นเป็นวันสิ้นปี เมื่อตื่นเช้ามานางก็ไปคารวะแม่ทัพ
เผ่าตามปกติ อยู่พูดคุยกับเขา...หรวนชิงเหยียนยกเรือนให้นาง
อยู่ ตัวเขาเองนอนนอกห้องแม่ทัพเผ่า เมื่อนางเข้าไปจึงพบ
หน้ากัน

เวลานี้หรวนชิงเหยียนเช็ดตัว เปลี่ยนเสื้อผ้า หวีผมและ
ล้างหน้าให้แม่ทัพเผ่าแล้ว ขณะนี้กำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่นอก
ห้อง ชีวะเย่หลันทักทายเขาเบาๆ แล้วเข้าไปทำหน้าที่หลานสาว
อย่างเต็มที่

แต่วันนี้แม่ทัพเผ่าทำทางอ่อนเพลีย ชีวะเย่หลันยังไม่ทัน
บอกลา จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงตงหฺร่านสาวใช้เข้ามาบอก “คุณชาย
เมื่อครู่ด้านนอกมีคนในวังมา เมื่อถ่ายทอดพระบัญชาแล้วก็ไป”

หรวนชิงเหยียนร้อง “อืม” ขานรับ ทำท่าเหมือนให้
ตงหฺร่านหยุดพูด จากนั้นก็ได้ยินเสียงลากโต๊ะเก้าอี้และเสียงก้าว
เท้า ดูท่าเขาคงพาตงหฺร่านออกไปคุยข้างนอก

ชีวเย่หลันกลอกตา แล้วพูดกับซู่เหอเบาๆ “เจ้าอยู่ในนี้
กับท่านตาแทนข้า!” แล้วรีบบอกแม่ทัพเผ่า “ท่านตา ข้าออกไป
เดี๋ยวก็มา รอสักครู่นะเจ้าคะ!”

นางยกชายกระบี่โปรงวิ่งออกไปข้างนอก เห็นหรวนชิง-
เหยียนเดินนำตงหฺร่านไปตามทางมุ่งหน้าไปด้านข้าง เดินไป
ระยะหนึ่งแล้ว ดูเหมือนทั้งสองยังไม่ได้เริ่มคุยกัน

ชีวเย่หลันวิ่งไปพลาจตะโกนบอก “พี่ คนในวังมาพูด
อะไรบ้าง ข้าอยากฟังด้วย!”

หรวนชิงเหยียนพอได้ยินนางตามมาก็ขมวดคิ้ว เมื่อเห็น
ว่าเขาจะปฏิเสธ ชิวเย่หลันก็ตัดสินใจละเมียดแบบแผน เข้าไป
กอดแขนเขา แล้วเขย่า “พี่ชาย พี่ชาย! ข้าอยากฟัง ข้าอยากฟัง!
พี่พูดไว้ว่ามีข้าเป็นน้องสาวเพียงคนเดียว ยังไม่ถือข้าเป็นคน
ในครอบครัวอีกหรือ”

“ปล่อย! ปล่อย! ทำอย่างนี้ได้ยังไง” หรวนชิงเหยียน
อยากสะบัดออกแต่ก็ทำใจไม่ได้ อยากผลักออกแต่ชีวเย่หลัน
ดึงดันไม่ยอมปล่อย ยิ่งกอดแขนเขาแน่นขึ้น เขาจึงได้แต่ถอน
หายใจ หลังตะโกนอยู่นาน สุดท้ายจึงพูดขึ้น “ถ้าจะฟังก็เข้าไป
ด้านใน มาไวยวายอะไรที่นี่!”

เมื่อเข้าไปในศาลาเล็กริมทาง ตงหฺร่านมองชีวเย่หลัน
ด้วยความรู้สึกขำแต่ไม่กล้าหัวเราะ ได้แต่พูดขึ้น “ความจริงแล้ว
เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับท่านหญิงเจ้าค่ะ”

สองพี่น้องตะลึงแล้วมองหน้ากัน หรวนชิงเหยียนจึงถาม
เสียงเครียดย “ว่าอย่างไร”

“ไท่เฮามีรับสั่ง ให้ท่านหญิงไปร่วมงานเลี้ยงในวังคืนนี้
เจ้าค่ะ!” ตงหฺร่านบอก

หรวนชิงเหยียนสีหน้าไม่พอใจ หันมามองชีวเย่หลัน
“คนแซ่เจียงจัดให้ใช่หรือไม่!”

“ไม่น่าจะใช่” ชิวเย่หลันตะลึงอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูด “เขาแค่
บอกว่าจะช่วยให้เข้าไปพบฮูหยินกู่ การพบกันไม่จำเป็นต้อง
เข้าวังไปงานเลี้ยง...งานเลี้ยงในวังมีสายตาผู้คนมากมาย

ไม่เหมาะสม อีกอย่างเวลานี้คนที่ให้ข้าเข้าวังเป็นไทเอาไม่ใช่
สองเฮา เจียงหยาชวงหรือจะสั่งไทเอาได้”

“แต่เจ้าไว้ทุกข์อยู่ จะเข้าวังได้อย่างไร” หรวนชิงเหยียน
ขมวดคิ้ว สายตาคุ่นคิด “...ข้ารู้แล้ว เพราะคงลีจาง!”

ชีวเย่หลันสับสนอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็นึกขึ้นได้...ไทเอากับ
สองเฮาไม่ถูกกัน ก่อนหน้านั้นไทเอาประหารนางกำนัล
ใกล้ชิด สองเฮาอยากตีฆ้องร้องปาวประกาศความโหดร้ายของ
ไทเอา เวลาที่สองเฮาจะยกย่องคงลีจางขึ้นมา ไทเอาหรือจะไม่
ทำลาย

แน่นอนไทเอาคงรู้ว่าแม่วัดนั้นชีวเย่หลันเป็นคนจับได้
ส่วนเรื่องที่ตนถูกรังแกตอนอยู่ที่จวนซีเหออ่อง ไทเอาคงสืบถาม
ได้! เรื่องที่คนในจวนซีเหออ่องรังแกชีวเย่หลันหลังจาก
พระชายาหรวนเสียชีวิตนั้นเป็นที่รู้กันทั่วไป

“เป็นโชคชะตา!” ชิวเย่หลันอดถอนใจไม่ได้ ก่อนหน้านี้นาง
ปฎิเสธคำแนะนำของเจียงหยาชวง ทั้งยังคิดว่าสามารถ
เลี่ยงความขัดแย้งระหว่างไทเอกับสองเฮาได้ นึกไม่ถึงว่าพอ

องค์หญิงหย่งฝูเชิญคลังจ้างไปร่วมงานเลี้ยง ตนก็ไม่อาจวางตัว
อยู่นอกความขัดแย้งได้!

เมื่อถึงตอนนี้นางคิดออกทันที หรือว่าองค์หญิงหย่งฝู
จงใจทำเช่นนี้ เพื่อลงโทษคลังจ้างที่แอบอ้างผลงาน หรือเพราะ
ข้ามีฐานะเป็นคู่หมั้นของเต็งอี่

นางคิดกลับไปกลับมาด้วยความสับสน แล้วจู่ๆ ก็ได้
ยินหร่วนชิงเหยียนพุด “ความขัดแย้งระหว่างไท่เฮากับฮองเฮา
มิใช่เรื่องเล็ก เจ้าเพิ่งอายุเท่าไร อย่าเข้าไปเกี่ยวข้อง...ข้าจะไป
เชิญหมอมา บอกว่าเจ้าป่วยหนัก เข้าวังไม่ได้!”

“ไท่เฮามีรับสั่ง จะมีให้เราเข้าไปเกี่ยวข้องได้อย่างไร”
ชิงเย่หลันส่ายหน้า “ไม่ว่าไท่เฮาหรือฮองเฮา ถ้าจะเอาชีวิต
น้อยๆ ของข้าก็แค่ตรัสออกมาคำเดียว! การเข้าวังครั้งนี้ข้าว่าคง
ไม่มีอันตรายอะไร ถึงจะทำให้ฮองเฮาไม่พอพระทัย ก็ยังมี
ไท่เฮาเป็นที่พึ่งมิใช่หรือ”

หร่วนชิงเหยียนร้อนใจ “เจียงฮองเฮาเป็นคนเจ็บขาด
พระนิสสัยเหมือนฉินกั้วกง! เจ้าอย่าทำให้พระนางไม่พอ-
พระทัย...”

“จะทำการให้ราบรื่นต้องมีต้นทุน ข้ามิใช่ได้เท่าเขวียที่พี่พูดถึง” ชิวเย่หลันกัดริมฝีปาก “อีกอย่าง หากข้าบอกความจริงว่าพี่คงมีบุญคุณต่อข้ามาก จะมิทำให้ไทเฮากริวหรือ เวลานี้เราต้องเลือกข้างใดข้างหนึ่งแล้ว!”

หรวนชิงเหยียนมองนางด้วยสีหน้าสับสน ครู่ใหญ่จึงพูดขึ้น “ข้าจะพยายามสอบเข้ารับราชการให้ได้ พอถึงเวลานั้นจะไปขอพึ่งจวนกว้างหยางอ๋อง เจ้าจะได้มีหน้ามีตาบ้าง...แต่ถ้าทำเช่นนั้น ก็ไม่รู้จะจัดการการหมั้นหมายของเจ้าอย่างไร”

ชิวเย่หลันถอนหายใจ “เรื่องนั้นค่อยว่าทีหลัง...พี่บอกว่าคตินี้จะให้ข้าไปร่วมงานเลี้ยงในวังแล้ว ใส่ชุดไว้ทุกซอกไม่ได้แน่ เช่นนั้นข้าควรแต่งตัวอย่างไร”

“...” คำถามล้าลึกเช่นนี้ ต่อให้หรวนชิงเหยียนมั่นใจว่าปีหน้าจะสอบเข้ารับราชการได้ ก็ยังไม่รู้จะตอบอย่างไร...

โชคดียี่ตอนบាយทางวังส่งรถม้ามารับ นางกำนัลสองคนที่มากับรถ เมื่อรับตัวเงินที่หรวนชิงเหยียนยื่นให้ ก็แนะนำชัดเจน “ไทเฮาทรงได้ยินมาว่าท่านหญิงหนึ่งอีได้รับความ

ลำบากตอนอยู่จวนซีเหออ๋อง ปีใหม่แล้ว เป็นถึงท่านหญิง
แต่กลับไม่มีชุดใหม่!”

จากนั้น ชิวเย่หลันก็รู้ว่าเมื่อตนเข้าวังคืบนี้ต้องทำอะไร...
ทำตัวเป็นเด็กน้อยผู้น่าสงสารที่ต้องทุกข์ทรมาน!

บทที่ 20 เดียรจฉาน!

รถม้าที่ไทเฮาส่งไปรับเป็นรถในวัง จึงเข้าวังได้อย่างราบรื่น

มาถึงหน้าตำหนักไท่สือซึ่งเป็นตำหนักกลางของวังกานเฉวียนที่ประทับของไท่เฮา ขณะที่ฮ่องเต้และฮ่องเฮาทรงสนทนากับไท่เฮาพอดี นางกำนัลจัดให้ชิวเย่หลันไปรอที่หอหลิวซุนซึ่งอยู่ไม่ไกลจากตำหนักไท่สือ

ชิวเย่หลันกับซูเหอรออยู่ครู่หนึ่ง ก็มีเสียงก๊วเข้ามาพร้อมกับเสียงพูดกลั้วเสียงหัวเราะของผู้ชายที่คั่นหูดังขึ้น “น้องชาย เรารอที่หอหลิวซุนกันก่อนเถิด”

พูดจบ ชายในชุดหุรราสีหน้ายิ้มแย้มก็ก๊วเข้าประตูมา เมื่อทั้งสองเห็นชิวเย่หลันก็ตะลึง

ชิวเย่หลันจำได้ว่าเขาคือกุ่เหยียนบุตรชายของกว่างหยางอ่องที่เคยเจอระหว่างทางไปจวนแม่ทัพ จึงรีบลุกขึ้นคารวะ

กู่เหยียนมองนางแวบหนึ่ง แล้วทำสีหน้าเหมือนจะยิ้ม
ท่าทางมีความนัย จึงหันไปมองคนที่ตามหลังมาแล้วพูดขึ้น
“น้องชาย บังเอิญจริงๆ!”

เด็กหนุ่มผู้นั้นอายุประมาณสิบเจ็ดปี พอก้าวเข้ามา
ก็ทำให้ห้องสว่างเจิดจ้า!

เวลานี้แม้ซิ่วเย่หลันยังไม่เป็นสาวเต็มตัว ก็ยังจัดว่าเป็น
คนสวย มิเช่นนั้นคงไม่ทำให้คังจิ้นจางลุ่มหลง แต่ตั้งอ้อไม่ได้
ด้อยไปกว่านางที่เป็นหญิงเลย

ผิวพรรณของเขาขาวใสแลดูนุ่มนวล หน้าตาคิ้วคาง
ได้สัดส่วนจนน่าอัศจรรย์ เขาสวมเสื้อคลุมทรงเรียบง่ายลายเมฆ
รูปหรือสีที่แจ่มใสแต่ ฝอยยาวสีดำสนิท มีปิ่นหยกทรงข้อไข่ปักผม
กลางกระหม่อม

ถ้ามิใช่เพราะลูกกระต๊อที่นูนออกมา ใครเห็นก็คง
บอกว่าเป็นโฉมสะคราญแต่งตัวเป็นชาย

“สวยจริงๆ ...” ซิ่วเย่หลันชำเลื่องมองกู่เหยียนแวบหนึ่ง
อย่างมีความนัย

เด็กหนุ่มผู้นี้สีหน้าเย็นชา พอเข้าประตูมาก็ไม่ใส่ใจแม้แต่คำพูดของกุ๋เหยี่ยน เขาเลือกเก้าอี้ที่ไกลตัวที่สุด ยกชายเสื้อขึ้นแล้วนั่ง จากนั้นก็หลับตาเข้าฌาน

กุ๋เหยี่ยนพอเห็นเช่นนี้ก็ได้แต่ยิ้ม แล้วกุมมือการวะชีวเย่หลัน “น้องเต็งเป็นคนเย็นชาเช่นนี้เอง มิใช่เฉพาะกับท่านหญิง ท่านหญิงหนึ่งอ้อโปรดอภัย!”

เมื่อเขาพูดเช่นนี้ ทั้งชีวเย่หลันกับเต็งอ้อต่างก็รู้ได้ทันทีว่าอีกฝ่ายหนึ่งเป็นคู่หมั้นของตน เต็งอ้อแม้เย็นชาแค่ไหน แต่ก็อดลืมหูลืมตามองชีวเย่หลันไม่ได้ ทั้งสองสบตากันแวบหนึ่ง ชิวเย่หลันยังไม่ทันนึกคำพูด ก็เห็นแววตาเกลียดชังและดูแคลนของเต็งอ้อ เขาเบือนหน้าหนี ทำท่าทางไม่ยากใส่ใจ

เฮอะ! คิดว่าข้าอยากแต่งงานกับเจ้าหรือ

เดิมทีชีวเย่หลันไม่ได้คิดอะไรกับเขา...ส่วนการหมั้นหมายก็ไม่ใช่ความต้องการของเต็งอ้อ เมื่อเห็นเขาดูแคลนโดยที่ตนไม่รู้เรื่องราว นางก็โมโหขึ้นมาทันที

เมื่อเห็นคู่หมั้นทั้งสองไม่ลงรอยกันและไม่ทักทายกัน
สักคำ กุเหียนยิ่งอึดอัด “ท่านหญิงเข้าวังมาร่วมงานเลี้ยง
ใช่หรือไม่ เหตุใดมาอยู่ที่นี่”

“ไทเฮามีรับสั่งให้เข้าวัง แต่ฝ่าพระบาทกับฮองเฮา
ประทับอยู่ จึงหลบมารอที่นี่” ชิวเย่หันมองเขาแวบหนึ่ง
พลาจตอบอย่างราบเรียบ

กุเหียนเห็นการแต่งตัวของนางไม่ใช่ชุดใหม่
ส่วนกระโปรงก็สั้นเต๋อ จึงนึกขึ้นได้ แล้วหันไปพูดกับเต็งอี้
“น้องเต็ง พบท่านหญิงหนึ่งอี้เหตุใดไม่ทักทายสักคำ”

เต็งอี้กำลังหลับตา เมื่อได้ยินก็ตอบโดยไม่ลืมตา
“ชายหญิงไม่ควรใกล้ชิดกัน เชิญท่านหญิงหนึ่งอี้ไปรอที่อื่นเถิด!”

ในใจชิวเย่หลั่นอยากกระหน้าพันเขาให้หน้าใจ
แต่ใบหน้ายังอึดอัดๆ “คุณชายเต็ง คนของไทเฮาพาเข้ามาส่ง
ที่นี่ ถ้าเข้าไปที่อื่น หากไทเฮามีรับสั่งให้เข้าเฝ้าแล้วตามหาเข้า
ไม่พบ คงไม่ดีแน่ ถ้าคุณชายเต็งถือสา เหตุใดไม่ออกไปเอง”

“เอาแต่ใจตัวเอง หยาบคายไร้มารยาท ไม่ใช่เมียที่ดี
เป็นแน่!” เต็งอี้หลับตาพลาจพูดอย่างเย็นชา

“...” ถ้าเจ้าไม่ใช่หลานของไทเฮา ถ้าที่นี้ไม่ใช่วังหลวง ข้ารับรองว่าเจ้าได้รู้ความหมายที่แท้จริงของคำว่าเอาแต่ใจตัวเอง หยาบคายไร้มารยาทแน่!

ชีวเย่หลันยิ้มค้างครู่หนึ่ง แล้วพูดอย่างเย็นชา “ในเมื่อคุณชายเต็มใจพอใจข้า เหตุใดไม่ให้คนไปถอนหมั้น!”

เต็งอี้ยังคงหลับตา “ญาติผู้ใหญ่จัดการให้ไม่ว่าจะทำอะไรได้ เจ้าไม่เห็นหรือว่าข้าไม่ยอมมองเจ้า”

“พูดอย่างนี้แสดงว่าคุณชายเต็มใจพอใจญาติผู้ใหญ่ของครอบครัวใช่หรือไม่” ชิวเย่หลันยิ้มหยัน “พวกที่ไม่ซื่อสัตย์อกตัญญู ข้าไม่ต้องการร่วมหอลงโรงด้วย!”

“ปากคอเราะร้าย ขาดคุณสมบัติกุลสตรี!” สีหน้าเต็งอี้ยิ่งไม่เปลี่ยนแปลง เขาพูดอย่างราบเรียบ “จวนซีเหอต้องสั่งสอนลูกหลานเยอะมาก!”

“อย่างไรก็เป็นพ่อตาแม่ยายที่ญาติผู้ใหญ่เลือกให้เจ้า!” ชิวเย่หลันพูดอย่างเยือกเย็น “เจ้าไม่พอใจแก่นักก็กลับไปบอกญาติผู้ใหญ่เจ้าเถิด! อย่ามาอวดเก่งต่อหน้าเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างข้า ได้ยินว่าเจ้าเรียนหนังสือได้ไม่เลว จริยธรรมมารยาท

แบบแผนที่ปรมาจารย์สั่งสอนไว้ เจ้าอ่านแล้วเอาไปให้สุนัข
แล้วหรือ!”

เต็งอี่ลืมตาขึ้นมาทันที แล้วถลึงตาใส่นางแวบหนึ่งอย่าง
เย็นชาสุดขีด “เจ้าพูดอีกครั้งหนึ่งซิ!”

“เจ้าไม่พอใจ เก่งนักก็...” ชิวเย่หลันอ้าปากจะพูดซ้ำ
พอถึงตอนนี้กู่เหยียนก็กระแอมขึ้น มองหน้าเต็งอี่ลืมตาแวบหนึ่ง
ทำให้อีกฝ่ายรีบหลับตา นิ่งเงียบเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

กู่เหยียนหันไปหาชิวเย่หลัน แล้วยิ้มเอ่ย “ท่านหญิงหนึ่งอี่
ออกไปคุยกันข้างนอกได้หรือไม่”

ชิวเย่หลันถลึงตาใส่เต็งอี่อย่างขุ่นเคือง นึกว่ากู่เหยียน
บริสุทธิ์ใจที่จะอยากแยกนางกับเต็งอี่ เมื่อเขาพูดยืนยัน นางจึง
ให้ซู่เหออยู่ในห้อง ก่อนหยิบเสื้อขนสัตว์มาคลุม แล้วตามเขา
ออกไป

“จุดอ่อนของน้องเต็ง ท่านหญิงคงเคยได้ยินมาแล้ว
ใช่หรือไม่” พอเดินออกห่างจากประตูระยะหนึ่งทั้งสองก็หยุด
กู่เหยียนหันมาถาม

ชีวะเย่หลันไม่รู้อาหมายของเขานางพักหน้าอย่าง
ระมัดระวัง

ดวงตาคู่เหี้ยมฉายแววเสียดาย “ท่านหญิงแม้อายุ
ไม่มาก แต่ดูออกว่ามีอนาคตรุ่งโรจน์...ยอมลดตัวมาแต่งงานกับ
น้องเต็งหรือ พุดตามตรง เรื่องผู้หญิง น้องเต็งไม่สนใจแม้แต่น้อย”

เจ้าจะช่วยข้าถอนหมั้นใช่หรือไม่ ชีวะเย่หลันนึกบางสิ่ง
ขึ้นได้ จึงพุดในใจว่า หรือว่าคู่เหี้ยมกับเต็งอีรักกันอย่างจริงใจ
ไม่ยากให้ข้ารบกวน วันนี้จึงถือโอกาสมหาเหวี่ยงทะเลาะ
จะได้มีเหตุผลถอนหมั้น...เราโชคดียังไงเชียวหรือ

แน่นอนว่าไม่ได้โชคดีอย่างนี้!

เพราะหลังจากนั้นจู่ๆ คู่เหี้ยมก็จับมือนางแน่น แล้วส่ง
สายตาแปลกๆ พร้อมพุดเสียงสั้นเครือ “ท่านพ่อของน้องเต็ง
เสียชีวิตเร็ว ตั้งแต่เล็กเขาก็อยู่ที่จวนกว้างหยางอ่องกับอาหญิง
เล็กของข้า วันหลังพอท่านหญิงแต่งงาน คงอยู่ที่จวนอ่อง...
น้องเต็งมีจุดอ่อน ข้า...เป็นห่วงท่านหญิงคนสวยจริงๆ ที่ฝาก
ความหวังผิดคน!”

ข้านี้กว่าเจ้าจะทำความดี ที่แท้ก็คิดจะดีท้ายคร้ว
น้องชาย...วางแผนเอาเราสองคนเป็นเครื่องเล่น!

ชีวเย่หลั่นขนลุก ตะเข้าที่หว่างขาเขาโดยไม่ต้องคิด
ก่อนตวาดด้วยความโกรธ “เจ้ามันเดียรรักฉาน!”

แม้กูเหียนคิดไว้แล้วว่าชีวเย่หลั่นคงขัดขึ้นและปฏิเสธ
แต่นึกไม่ถึงว่าท่านหญิงตัวเล็ก ๆ จะมีพิษสงปานนี้ ไม่ทัน
ป้องกันตัวก็ถูกตะเข้าหว่างขา...ทั้งเจ็บทั้งโกรธ ไหนจะไม่ใส่ใจ
เรื่องที่ตนเพิ่งพูดว่าเป็นห่วงอีก เขาเงื้อมือขึ้นจะตบหน้า
“นางสารเลว! ให้เกียรติแล้วยังไม่รับ!”

เมื่อเห็นชีวเย่หลั่นกำลังจะถูกตบ จู่ ๆ ด้านหลังกูเหียน
ก็มีมือขาวราวกับหยกข้างหนึ่งยื่นออกมาจับแขนเขาไว้ ทำให้
เขาขยับเขยื้อนไม่ได้

เจียงหยาชวงสีหน้ายิ้มแย้ม แต่ดวงตาดุดัน ยิ้มเอ่ย
“บังเอิญจริง ๆ ท่านชายกูก็อยากหาคนมาประลองกำลังหรือ”

พูดยังไม่ทันจบ กูเหียนก็รู้สึกเหมือนโลกกำลังหมุน
มีเสียงดังโครม แล้วร่างก็จมลงไปในหิมะหนาเป็นศอกที่นอกรั้ว

เจียงหยาชวงหันหน้ามา ถ้ามชีวิตเหลืออย่างห่วงใย
“ท่านหญิง”

“ขอบคุณแม่ทัพน้อยที่ช่วย!” ชีวิตที่เหลือยกแขนเสื้อขึ้น
ปิดปาก ได้ขนตาวาวที่กะพริบอยู่มีน้ำตาสองสายไหลลงมา
อย่างไร้สัมผัสเสียง “นึกไม่ถึงจริงๆ ว่าในรั้วในวังทายาทต้อง
ยังจะ...” เวลาที่ความซาบซึ้งใจที่นางมีต่อเจียงหยาชวงไม่อาจ
บรรยายออกมาได้ ฐานะของนางกับกู่เหยียนห่างไกลกันมาก
หากเจียงหยาชวงไม่มา จุดจบของนางจะเป็นอย่างไรคงพอเดา
ได้!

“ไม่ต้องกลัว!” เจียงหยาชวงปลอบใจเบาๆ ก่อนก้าวลงสู่
ทางเดินเพื่อเข้าไปหา กู่เหยียนที่กำลังตะเกียกตะกายออกจาก
หิมะ “ทายาทต้องลุกขึ้นแล้ว เรามาต่อกันดีหรือไม่”

กู่เหยียนสายตาโกรธแค้นขณะลูบหิมะบนใบหน้า “คนเช่น
เจียง แค่ว่าท่านหญิงตกอับผู้หนึ่ง เจ้าถึงกับจะเป็นศัตรูกับข้าจน
กว้างขวางอ่องหรือ!”

“เกิดอะไรขึ้น” เสียงดังด้านนอกทำให้เต็งอีซึ่งอยู่ในหอ
หลิวซุนตกใจ เขาออกมาเห็นกู่เหยียนกำลังทุลักทุเลอยู่ก็ตกใจ

ตวาดใส่นางกำนัลที่อยู่นอกประตู “ยังไม่รีบไปทูลไทเฮาอีกหรือ!”

นางกำนัลสองคนเห็นเหตุการณ์ก็ตกใจจนตะลึงงัน พอตั้งสติเตือนจึงได้นึกขึ้นได้ รีบยกชายกระบองวิ่งไปยังตำหนักไท่สือ!

“แม่ทัพน้อยเจียง ทำอย่างนี้หมายความว่าอย่างไร!” เต็งอ๊วหมดคิวพร้อมกับเดินเข้าไป...แต่ยังไม่ทันถึง เจียงหยาชวงก็ยกชายเสื้อคลุมขึ้น ถีบเข้าที่กลางอกของกู่เหยียน ทำให้ทนายห้องผู้สูงศักดิ์กระเด็นลงไปในหิมะอีกครั้ง!

เต็งอ๊วซึ่งคิดจะสอบถามเรื่องราวโกรธขึ้นทันที “เจ้า!!!”

“คนแซ่เจียงรันทาที่ตาย!!” กู่เหยียนตะเกียกตะกายขึ้นมาเป็นครั้งที่สอง หมวกเอียงเสื้อเปิด ไม่ใส่ใจเช็ดโคลนหิมะที่หน้า ใบหน้าหล่อเหลาบิดเบี้ยวด้วยความโกรธ ก่อนตวาดเสียงดังลั่น “เจ้าอยากตาย ข้าจะให้เจ้าตายสมใจ!”

ซิวเย่หลันที่อยู่ตรงทางเดินตกใจ พอเหลือบไปเห็นแสงเย็นวาบในแขนเสื้อของเขา ก็ร้องออกมาทันที “แม่ทัพน้อยระวัง...!!!”

บทที่ 21 ข้าจะสั่งสอนเจ้า

เจียงหยาชวงเดินเข้ามาหากุ่เหยียน ขณะที่กำลังจะเตะข้า ก็ได้ยินเสียงชิวเย่หลั่นร้องเตือน รู้ว่าไม่ดีแน่ จึงรีบถอยหลังอย่างหวดหวิด ชั่ววินาทีนั่นเอง มีดสั้นในมือของกุ่เหยียนก็กรีดถูกแขนเสื้อ รอยขาดเป็นสีน้ำเงิน มีดอาบยาพิษ!

“เจ้าบังอาจซ่อนมีดเข้ามาในวัง!” สีหน้าสงบของเจียงหยาชวงเครียดขึ้นมาทันที เขาก็มองมองรอยขาดที่แขนเสื้อ แล้วพูดขึ้น “จะก่อกบฏหรือ!”

“คิดจะจับผิดข้าหรือ” ถึงตอนนี้รัตเกล้าทองคำบนหัวของกุ่เหยียนเอียงลงไปถึงหลังหู เขาปลดสายออกปล่อยให้รัตเกล้าตกไปที่ปลายเท้า หัวเราะว่าสีหน้าดูร้าย “มีดเล่มนี้เป็นของเก่า ตั้งแต่รัชกาลก่อน เป็นอาวุธที่ไทเฮาโปรด วันนีวันสิ้นปี ข้าตั้งใจนำมาถวายไทเฮา...ได้รับอนุญาตจากไทเฮาก่อนเข้าวังแล้ว! นึกไม่ถึงว่าจะได้ใช้สังวิญญาณคนรนาหที่ตายอย่างเจ้า!”

ตั้งอิหรีตา เข้าไปยืนขวางคนทั้งสอง “ในที่ประทับของ
ไทเฮา มาต่อสู้เช่นฆ่ากันเช่นนี้ ถูกแบบแผนแล้วหรือ พี่ชาย
แม่ทัพน้อยเจียง...”

เขายากพูดไกล่เกลี่ย แต่ถูกเหียนซึ่งเป็นฝ่าย
เสียเปรียบมีหรือจะยอม

“ถ้าเจ้าเป็นน้องข้าก็ถอยไป!” เขามองซิ่วเย่หลันอย่าง
แข็งกร้าว “ไปสั่งสอนคู่นั้นที่ไม่รู้จักละอายใจของเจ้า กลางวัน
แสดๆ ยังมาจับมือถือแขนคนแซ่เจียง คอยยั่วยวน มิน่าเมื่อครู
ถึงได้บอกว่าไม่ยอมมอบกายให้เจ้า ใครจะรู้ว่ามอบกายให้ใคร
ไปแล้ว...”

ซิ่วเย่หลันตวาดทันที “กลางวันแสดๆ! กูเหียนเจ้าคู่ควร
กับคำนี้หรือ! เมื่อครูถ้ามิใช่เพราะแม่ทัพน้อยช่วย นึกไม่ถึงว่า
ทายาท้องแท้ๆ จะกล้าวอนลามท่านหญิงระดับเดียวกันในวัง
ไทเฮา! มิใช่แค่เรื่องไร้คุณธรรม แต่ยังไม่ใส่ใจการแต่งตั้งของ
ราชสำนักอีก แล้วเจ้ายังมีหน้ามาว่าข้า! จวนกว่างหยางต้องเป็น
ครอบครัวเดิมของไทเฮา เหตุใดถึงให้กำเนิดคนเลวทรามต่ำช้า
ไร้ยางอายอย่างเจ้า!”

ถ้านางมีอำนาจ คงสับเจ้าเตี้ยรจนาโนโสโครกตัวนี้
ให้ละเอียดย!

เต็งอ้อมองนางอย่างขุ่นเคือง “เจ้าเป็นคนก่อเรื่องเอง!”
เขาสะบัดแขนเสื้อ พุดเสียงกร้าว “ยังกล้าพุดมาก! ไม่รีบขอโทษ
พี่ชายข้าอีก!”

“ข้าเป็นท่านหญิงที่ได้รับการแต่งตั้ง เจ้าเป็นอะไรถึงพุด
กับข้าเช่นนี้!” ภาพจำของชีวิตเย่หลันต่อเขาไม่ได้อยู่แล้ว ตอนนี้อยู่
กำลังโกรธจัด คู่หมั้นในนามยังช่วยกู่เหยียนหม่เหงตนอีก
นางจึงไม่ให้เกียรติเขา ยิ้มหยันแล้วพุดขึ้น “คิดว่าหมั้นหมาย
แล้วจะวางท่าเป็นเจ้าข้าวเจ้าของข้าได้หรือ เจ้าคู่ควรหรือ”

เต็งอ้อมันเป็นเพียงขุนนางตำแหน่งลอยชั้นหกและเป็น
จวีเหริน แต่ความเป็นหลานของกวางหยางอ๋องและเป็นหลาน
คนโปรดของไทเฮา ปกติกับองค์ชายองค์หญิงก็ไม่ค่อยให้เกียรติ
อยู่แล้ว เมื่อได้ยินคำพุดนี้จึงโกรธจัด ไม่ใส่ใจห้ามกู่เหยียนไม่ให้
ทำร้ายเจียงหยาชวง เขาถลกแขนเสื้อเดินออกไป “เจ้ามาอวด
บารมีท่านหญิงกับข้าหรือ คิดว่าข้าสั่งสอนเจ้าไม่ได้ใช่หรือไม่!”

“ท่านหญิง!” ชูเห่อซึ่งถูกปล่อยให้อยู่ในหอหลิวซุนรู้สึกถึงความผิดปกติที่ด้านนอก นางอยากออกมา แต่พอตะโกนขึ้น ก็ถูกคนดิ่งตัวไว้ มิให้นางช่วยชีวิเย่หลัน

“เจ้ามารนหาที่ตายพอดี! พอเจ้าตาย เรื่องการหมั้นหมายที่กวนใจข้าก็จบสิ้น!” ชิวเย่หลันทอดสายตาเย็นชามองดูเต็งอี้ซึ่งสีหน้าแค้นเคืองก้าวพรวดเข้ามาหาตน นิ้วมือเรียวยาวทั้งสิบในแขนเสื้อกางออกเต็มทีพร้อมขยับข้อนิ้วอย่างรวดเร็ว “หากเจ้าไม่ตายคาที่...คงไม่มีใครสงสัยข้า!”

ทว่า...

เต็งอี้ก้าวเข้ามาครึ่งทาง จู่ๆ ด้านหลังก็มีเสียงกรีดร้อง “ทายาทกู่บังอาจนัก! กล้าฆ่าคุณชายข้าหรือ!”

“อะไรนี่” เต็งอี้ใจหาย เมื่อหันกลับไปดู ก็เห็นกู่เหยียนใช้มีดคมอาบยาพิษ รุกเข้าไปใส่เจียงหยาชวงซึ่งมือเปล่าจนถอยทีละก้าว พุดถึงความสามารถจริงๆ เจียงหยาชวงอายุเพิ่งสิบห้า ผละกำลังยังไม่มาก เมื่อเทียบกับกู่เหยียนซึ่งอายุเกือบสามสิบ แต่ลุ่มหลงในสุรานารีมาตลอด ก็นับว่าใกล้เคียงกัน

ก่อนหน้านี้กู่เหียนถูกเจียงหยาชวงต่อยจนสะบัก-สะบอม ถูกขวเย่หลันเตะอย่างแรง ยังไม่ทันตั้งสติ ได้แต่พูดทำท่าย ไม่สามารถป้องกันตัวได้

เวลานี้กู่เหียนมีมิด เจียงหยาชวงเข้าวังไม่ได้พกอาวุธ ต้องคอยระวังมิดอาบยาพิษ จึงตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบทันที!

เมื่อเห็นเช่นนี้ เจียงถานได้กรับใช้ที่ติดตามเจียงหยาชวงเข้าวังก็ร้อนใจ ตะโกนขึ้น “ถ้าคุณชายข้าเป็นอะไรไป สองเฮาคงถลกหนังทุกคนในจวนกว้างหยางอ่องเป็นแน่!”

เจียงถานร้อนใจ เต็งอี่เห็นเจียงหยาชวงหลบหลีกมีด กู่เหียนที่แทงเข้าใส่ครั้งแล้วครั้งเล่า ก็นึกหวั่นใจ เจียงฮองเฮามีหลานหลายคน แต่โปรดปรานเจียงสิบเก้าคนนี้ที่สุด...

เท่าที่เขารู้จักเจียงฮองเฮา เจียงถานบอกว่าถ้าเกิดอะไรขึ้นกับเจียงหยาชวง สองเฮาคงถลกหนังทุกคนในจวนกว้าง-หยางอ่องคงไม่เกินจริง! ถ้าเจียงหยาชวงตายที่นี่ ด้วยพระนิสสัยของเจียงฮองเฮา คงจะคว่ำทวนของราชวงศ์จิ้นอยู่เว่ยออกจากตำหนักมาฆ่ากู่เหียนด้วยพระนางเองเพื่อแก้แค้นให้หลาน!

“พี่ชายหยุดเดี๋ยวนี้! เหตุการณ์วันนี้เป็นเพราะท่านหญิงหนึ่งอีก่อเรื่องขึ้น! แม่ทัพน้อยเจียงก็คงจะถูกนางล่อลวง!” เต็งอี่ไม่ใส่ใจลงมือสั่งสอนคู่มั่น รีบเข้าไปขวาง พร้อมกับดึงชีวเย่หลันมาเป็นทางออกให้สองฝ่ายยุติการต่อสู้

เสียดายที่กุ่เหยียนไม่สนใจฟัง เขากำลังเลือดเข้าตา เมื่อเห็นเต็งอี่เข้ามา ก็เงื้อมือผลักจนเซ แล้วร้องด่า “อย่ายุ่ง! คนอย่างข้าหรือจะยอมให้คนแซ่เจียงมารังแกตามใจชอบ!”

ส่วนเจียงหยาชวงหลบหลีกพลางยืมหยัน “เป็นคู่มั่นกัน แต่คู่มั่นถูกลวนลามกลับไม่ปกป้อง ยังดึงตัวเด็กผู้หญิงที่ไม่รู้เรื่องราวมาเป็นโล่กำบัง ไม่รู้ว่าเต็งอี่เป็นผู้ชายจริงหรือไม่!”

“เจ้า!” เต็งอี่พยายามยืให้มัน เมื่อได้ยินคำพูดนี้ ใบหน้าที่ขาวเผือกแดงกำขึ้นทันที อยากพูดอะไรบางอย่าง แต่หาคำโต้แย้งที่เหมาะสมไม่ได้ ขณะนั้นเองก็มีบอลลิมะสองลูกพุ่งมาจากด้านหลัง ไปถูกกุ่เหยียน!

กุ่เหยียนถอยโดยไม่รู้ตัว เจียงหยาชวงจึงได้โอกาสพ่ายใจ บอลลิมะพุ่งเข้าใส่กะทันหัน ทำให้ทั้งสามหันไปมอง

ต้นทางพร้อมกัน เห็นชีวเย่หลันอยู่ที่ทางเดินกำลังหัดมือกลับ
พลางจ้องกู่เหยียนด้วยแววตาดุดัน

“เหตุใดยังเฉยอยู่ รีบไปจัดการนาง!” กู่เหยียนตะโกนใส่
เติ้งอี้ด้วยความโกรธ

เจียงหยาชวงกลับพูดอย่างราบเรียบ “ท่านหญิงกลับไป
หอหลิวซุน ที่นี่ไม่มีอะไรให้เด็กผู้หญิงเข้ามายุ่งเกี่ยว!”

ชีวเย่หลันเข้าใจความหมายของเขา เจียงหยาชวง
มีสองเฮาซึ่งเป็นอาแท้ๆ หนูนหลัง ไม่กลัวทายาทห้องหลาน
ของไทเฮา แต่นางไม่ใช่อย่างนั้น และเวลานี้เติ้งอี้กำลังเป็นห่วง
ว่ากู่เหยียนจะทำร้ายเจียงหยาชวงบาดเจ็บ คงไม่กล้าผละไป
ถ้านางไปหอหลิวซุน อยู่ไกลตา เติ้งอี้คงไม่ตามไปก่อกวน

“เจ้าเจตนาดี แต่เจ้ากำลังเสียเปรียบอยู่ ข้าจะออกไปได้
อย่างไร” ชิวเย่หลันกำหมัดแน่น มองซ้ายมองขวา จู่ๆ ก็นึก
ขึ้นได้ ยกชายกระโปรงขึ้นกระโดดข้ามรั้ว

ชั่วประเดี๋ยวเจียงหยาชวงก็ได้ยินเสียงดังกังวานของ
ชีวเย่หลันจากด้านข้างก่อนไปทางด้านหลัง “แม่ทัพน้อย รับไว้!”

เสียงนั้นดังขึ้นพร้อมกับเสียงลมพัด!

เจียงหยาชวงเอามือคว่ำไว้ทันที เมื่อสัมผัสก็คาดไม่ถึง เขาก็มอง แล้วอดหัวเราะไม่ได้ “ท่านหญิงช่างบริสุทธิ์จริงๆ!”

ชีวเย่หลันเคาะน้ำแข็งยาวสามนิ้วที่ย้อยลงมาจากหohlizun ใช้ผ้าห่อปลายที่ทุกว่า เอามาให้เขาใช้เป็นกระบี่น้ำแข็งชั่วคราว หรือเรียกว่า ‘หอกน้ำแข็ง’

ไม่ว่าเป็นกระบี่หรือหอก เวลานี้เจียงหยาชวงไม่ได้มือเปล่าแล้ว!

มีดสั้นยาวเพียงนิ้วเดียว แต่แทงน้ำแข็งยาวถึงสามนิ้ว มีคำกล่าวว่ายิงยาวยิ่งแรง คมมีดของอีกฝ่ายหนึ่งยังยื่นมาไม่ถึง เจียงหยาชวงก็แทงถูกตัวคู่เหียนแล้ว! การรุกรับของสองฝ่ายจึงเปลี่ยนไปทันที!

“แม่ทัพน้อยเจียงโปรตอมมือ!” เต็งอีลังเลไม่กล้าออกไป เมื่อถึงตอนนี้เขาไม่มีใจจะไปก่อกวนชีวเย่หลันแล้ว เขาร้อนใจอยากเข้าไปขวางระหว่างคนทั้งสอง “พี่ เมื่อครูพี่เลอะเลือนไป...”

เมื่อเห็นแท่งน้ำแข็งคนน้ำกลั้ว เกือบจะเฉือนถูกลำคอ ของกู่เหยียนหลายต่อหลายครั้งเข้า ลำคอของกู่เหยียนก็มี รอยแดงเห็นชัดเจน เต็งอี้ไม่มีวรัยฤทธิ์ เขากลับจนวนขวัญผวา ได้แต่คอยบอกให้เจียงหยาชวงยังมีมือ!

แต่กู่เหยียนไม่ใส่ใจน้องชายผู้นี้ เจียงหยาชวงยังไม่ไว้ หน้า พอเห็นเต็งอี้จะเข้ามาแย่งแท่งน้ำแข็งในมือตน แหวตา เจียงหยาชวงฉายแววอำมหิตแวบหนึ่ง พุดเสียงกร้าว “เจ้าอยาก ตายหรือ!”

ไม่รอให้เต็งอี้รู้ตัว เจียงหยาชวงตวัดแท่งน้ำแข็งเข้าใส่อก ของเต็งอี้ แท่งน้ำแข็งนี้ปลายแหลม แท่งแรงเกินไปไม่ได้ อาจจะ หัก แต่เพียงแค่นี้ก็ทำให้เต็งอี้ซึ่งตัวบอบบางเชลลา ทรุดลงไป นั่งบนพื้นหิมะ!

“คุณชาย!” เด็กรับใช้คนหนึ่งซึ่งละล้าละลังอยู่ที่ทางเดิน รีบเข้ามาประคอง

เต็งอี้ไม่รอให้เด็กรับใช้มาถึง ลุกขึ้นมาเอง แล้วพุ่งเข้าไป ขว้าง “ที่นี่เป็นวังงานเจียน เจ้าสองคนบ้าไปแล้วหรือ!”

“หลีกไป!” คนที่ตอบคือเจียงหยาชวงที่แทงใส่กู่เหยียน แล้วดึงแขนกลับเพื่อเปลี่ยนท่า ถือโอกาสกระแทกศอกเข้าใส่อก เต็งอี้พอดี! จนเต็งอี้เลือดลมพลุ่งพล่าน! ถ้าได้กรับใช้ไม่รีบ เข้ามาช่วยประคอง คงทรุดลงไปเ็นกองหิมะ

“คุณชายเป็นอย่างไรบ้าง” ได้กรับใช้ถามด้วยความห่วงใย

ได้กรับใช้พูดยังไม่ทันจบ ก็มีเงาคนถลาล้มลงบนพื้นหิมะ ไม่ไกลนัก หิมะที่กระจายออกตกใส่หัวและหน้าของนายกับป่าวคู่นี้

“พี่ชาย!” กู่เหยียนล้มกระแทกครั้งนี้รุนแรงมาก ความบ้าคลั่งที่มีอยู่ทำให้เขาพยายามตะเกียกตะกายขึ้นมาแต่ไม่สำเร็จ! เต็งอี้ตกใจ ตวาดใส่เจียงหยาชวง “เจ้าบังอาจทำรุนแรงอย่างนี้ เชียวหรือ!”

“ยอมให้พี่ชายเจ้าฆ่าคนได้ แต่ไม่ยอมให้แม่ทัพน้อยเจียงทำรุนแรงหรือ” มีเสียงกังวานเย้ยหยันดังขึ้นด้านหลังของเขา เต็งอี้หันไปมองด้วยความขุ่นเคือง เห็นชิวเย่หลันยืนอย่างสงบ

อยู่ไม่ไกล มุมปากนางผุดรอยยิ้ม “ถ้าแม่ทัพน้อยไม่ยอมมี
เขาคงตายไปแล้ว!”

ตั้งใจทำอะไรเจียงหยางชวงไม่ได้ แต่ไม่กลัวนาง เขาจึง
ยิ้มหยัน “ถ้าพี่ชายเป็นอะไรไป พวกเจ้าทุกคนในจวนซีเหอ
ต้อง...”

“ข้าจะฆ่าเจ้า!!!!” เสียงกู่เหียนคำรามขึ้น ทุกคนต่างหัน
ไปมอง เห็นกู่เหียนไม่เหลือความเป็นทนายทอ้งแม้แต่หน่อย
ผมเป็นกระเชิง จมูกมีเลือดออก ใบหน้าบิดเบี้ยวแทบไม่เหลือ
เค้าเดิม กวัดแกว่งมีดพุ่งเข้าไปใส่เจียงหยางชวงอย่างบ้าคลั่ง
“แกตายแน่ ตายซะ ตายซะ!!!”

คมมีดตวัดเป็นลำแสงสีน้ำเงินสายหนึ่ง ขว้างใส่อก
เจียงหยางชวง!

ครั้งนี้กู่เหียนทุ่มอย่างสุดแรง ด้วยความแค้นหมายเอา
ชีวิต แต่เจียงหยางชวงแค่ยกแท่งน้ำแข็งขึ้นรับ ก็สกัดมีดตกลงไป
จมในหิมะ!

พอเสียอาวุธ กู่เหียนยอมไม่ใช่คู่ต่อกรของเจียงหยางชวง
ถูกเจียงหยางชวงใช้แท่งน้ำแข็งกระแทกสองครั้งก็ลงไปนอนบน

พื้นหิมะลุกไม่ขึ้น เมื่อรู้สถานการณ์เขาก็ไม่ตอบโต้ ได้แต่นอนหงาย มองเจียงหยาชวงด้วยแววตากราดเกรี้ยว “วันนี้เจ้าหยามข้า ข้าจะจำไว้!”

“เกรงแต่ว่าความจำเจ้าจะไม่ดี จะช่วยเตือนอีกหน่อย!” เจียงหยาชวงเหยียบบอกเขาพร้อมกับยิ้มกริ่ม “เจ้าเก่งแต่รังแกคนอ่อนแอ จำข้าไว้ แล้วจะอย่างไรต่อ!”

“เจียงสิบเก้า!” กูเหยียนไม่เหลือความเป็นผู้ดี ตะโกนด่า “แกมันเดรัจฉาน สักวันหนึ่งถ้าตกมาอยู่ในกำมือข้าละก็...”

ชีวเย่หลันเตือนเขาด้วยความหวังดี “เวลานี้เจ้ากำลังตกอยู่ใต้ฝ่าเท้าของแม่ทัพน้อย”

กูเหยียนตาแดงก่ำ ชี้นิ้วด่าชีวเย่หลัน “นางสารเลว! เจ้าคิดว่าหลอกใช้เจ้านี้แล้วจะคุ้มกันเจ้าได้หรือ! เดี่ยวข้าจะให้เจ้าถูกห้ามออกจากวังกานเฉวียน!”

“เจ้ากำลังเตือนข้าว่าควรกำจัดให้สิ้นซาก จะได้ไม่เกิดปัญหาที่หลัง ข้าไม่ตายจะย้อนกลับมาทำร้ายตนใช่หรือไม่” เจียงหยาชวงหัวเราะ แต่ดวงตานายแววอำมหิต!

ตั้งอึ้งซึ่งกระหืดกระหอบเข้ามาก็ดูออกว่าสีหน้าเจี๊ยง-
หย่าชวงไม่ปกติ เขาร้องตะโกนสุดเสียง “แม่ทัพน้อยยอมมือ...”

เจี๊ยงหย่าชวงตะโกนที่ขากรรไกรล่างของกู่เหยียนอย่างไม่
ลังเล จนกู่เหยียนเลือดตกปาก คอเอียงพับ ไม่ขยับเขยื้อน ไม่รู้
ว่าเป็นหรือตาย!

ทั่วบริเวณเจียบกริบ มีแต่เจี๊ยงหย่าชวงที่ก้มตัวลงจับ
ชายเสื้อของกู่เหยียนเช็ดคราบเลือดที่รองเท้า

ขณะนั้นเอง ในที่สุดก็มีคนกลุ่มหนึ่งวิ่งออกจาก
ตำหนักไต้สือ!

คนนำเป็นมหาดเล็กในชุดขุนนางสีแดง มือถือแส้ ดูจาก
การแต่งตัวเป็นคนตำแหน่งสูง แต่วิ่งกระหืดกระหอบจนหมวก
เอียงไม่ใส่ใจ ตะโกนบอกแต่ไกล “ไทเฮา ฝ่าพระบาท ฮองเฮา
มีพระบัญชา ประกาศให้ทนายทกว่างหยางอ๋อง แม่ทัพน้อยเจี๊ยง
ท่านหญิงหนึ่งอี และเต็งตูเว่ยเข้าตำหนัก หยุดต่อสู้กันเดี๋ยวนี้!!!”

บทที่ 22 คี๊แม่ผัวลูกสะใภ้

“นี่มันเรื่องอะไรกัน!” พอสิ้นเสียงตะคอก ชามลายครามรูป
เถาอ่อนก็ถูกเขวี้ยงจากลานหน้าตำหนัก ผาซามเจียดมวยผม
ของชีวเย่หลัน กระแทกแตกละเอียดที่ด้านหลังของนาง

บนลาน สายพระเนตรกุไทเฮาวาวโรจน์ สีพระพักตร์ขุ่น-
เคือง ช่อนแววอำมหิต!

ฮ่องเต้และฮองเฮาซึ่งประทับอยู่ข้าง ๆ ไทเฮา
ทอดพระเนตรความเกรี้ยวกราดของไทเฮาด้วยสีพระพักตร์
สงบนิ่ง คนทั้งสี่คุกเข่าอยู่บนลานสีหน้าแตกต่างกัน ชิวเย่หลัน
ไม่มีคนหนุนหลังก้มหน้าอย่างขลาดๆ กู้เหยียนกับเต็งอี้แย่งกัน
ทูลฟ้อง เจียงหยาชวงสีหนัาราบเรียบ พอเห็นชีวเย่หลันลอบ
มองตน เขายังมีใจยิ้มให้นาง แสดงความเชื่อมั่นในฮองเฮาผู้เป็น
อาหญิงอย่างชัดเจน

เขาเป็นหลานแท้ๆ ของฮองเฮา...และยังมีปู่แท้ๆ ที่ได้รับ
การยกย่องว่าเป็นเสาหลักของบ้านเมือง

ชีวเย่หลั่นกัตรีมผีปากอย่างกระวนกระวาย ข้าจะทำ
อย่างไรดี

นางลอบมองขึ้นไป เห็นไทเฮาพระชนม์น่าจะเกินครึ่ง
ร้อย แต่ดูเหมือนเพิ่งสามสิบพรรษา

พระโอรสแท้ๆ ของไทเฮาเป็นพระโอรสองค์เล็กสุดของ
ฮ่องเต้องค์ก่อน ตอนคลอดพระเชษฐาซึ่งเป็นพระโอรสต่าง
มารดาเป็นรัชทายาทมาสิบกว่าปีแล้ว เหมือนนกที่ปีกกล้า-
ขาแข็ง ในขณะที่พระอนุชาคนเล็กอายุไม่ถึงสามขวบ
พระเชษฐาผู้เป็นรัชทายาทก็ถูกตั้งข้อหาลอบปลงพระชนม์
ครอบครัวยกประหาร ยกเว้นคนเดียวคือพระนัดดาปัญญาหนุ่ม
ที่ถูกนำมายืนยันความเมตตาของราชตระกูล

แสดงให้เห็นถึงความงามและความร้ายกาจของกู่ไทเฮา

เวลานี้ไทเฮาบนบัลลังก์หงส์ในฉลองพระองค์ชุดพระ-
ราชพิธีสีแดงเตรียมพระราชทานงานเลี้ยง พระเศียรมีปิ่นประดับ
พระเกศาสิบสองพวง พระเนตรเรียวงามฉายพระบารมีโดยรอบ
สำแดงพลังความเป็นไทเฮาผู้สำเร็จราชการ

เจียงฮองเฮาซึ่งประทับในตำแหน่งรองลงมากลับทำให้
ชีวเย่หลันประหลาดใจ ฮองเฮาพระวรกายเล็กบอบบางน่ารัก
พระพักตร์รูปไข่อวบอิ่ม พระขนงเรียวเล็ก พระเนตรโต มุมพระ-
โอษฐ์มีรอยยิ้มพระสรวล แม้ฉลองพระองค์ในชุดพระราชพิธี
มีมงกุฎหงส์บนพระเศียร แต่พระพักตร์กลับดูไร้เดียงสา

พระวรกายแม้ไม่สูงใหญ่กลับฉายความเด็ดเดี่ยวน่ายำ-
เกรง ทำให้ชีวเย่หลันนึกถึงคำกล่าวในภพก่อน “รูปโฉมเด็ก
ไร้เดียงสา แต่ราศีนางพญา!”

ฮองเต๋ประทับอยู่ระหว่างไท่เฮากับฮองเฮา ฉลอง-
พระองค์ในชุดพระราชพิธี พระเศียรมีพระมาลาพู่หยกขาว
สีบสองสาย จัดว่าพระวรกายสูงใหญ่ พระพักตร์สง่างาม ใต้แวว
พระเนตรที่อ่อนโยนกลับมีความวิตก ไม่มีबारมื่ออย่างฮองเต๋
แต่เหมือนเป็นพระญาติที่ถูกข่มจากแรงริษยาของฮองเฮาต่อ
ไท่เฮา

“เจ้าสองคนใช้การไม่ได้จริงๆ” หลังจากทรงฟังคำฟ้อง
ของกู่เหยียนกับเต็งอี๋ สีพระพักตร์ที่สงบของเจียงฮองเฮา
ก็หงุดหงิด “สองคนต่อสู้กับซวงเอ๋อร์คนเดียว กลับถูกเล่นงาน
เช่นนี้! ขายหน้าเสียจริง!”

กู่ไทเฮากริ้ว “อะไรกัน หลานเจ้าทำร้ายคน เจ้ายังมีหน้ามาพูดอีก!”

“เป็นเพราะชวงเอ๋อร์ทนต์สองคนนี่รังแกท่านหญิงหนึ่งอี่ไม่ได้!” เจียงฮองเฮาตรัสอย่างไม่ใส่ใจ “เก่งมาก! ท่านหญิงหนึ่งอี่เพิ่งสิบสองปีไซ้ใหม่ ยังเป็นเด็กผู้หญิง พระมารดาโปรดพิจารณา ที่ชวงเอ๋อร์ก๊าล้าต่อสู้เพื่อความเป็นธรรมมีอะไรไม่ถูกต้องเพคะ หม่อมฉันว่ากว้างขวางอ่องเลอะเลือนจริงๆ! สอนลูกหลานอย่างไรกัน! อยู่ในวังยังพาลเกร แล้วอยู่ข้างนอกจะเป็นอย่างไร หรือถือว่าแผ่นดินต่ำร้ายเป็นของพวกเขา!”

คำตรัสของฮองเฮาทิ้งรวดเร็วรวบรัดและชัดเจน จนชิวเย่หลันซึ่งคุกเข่าอยู่ที่ใต้ชานบันไดอยากลุกขึ้นปรบมือชมเชย!

แต่กู่ไทเฮาได้ยินแล้วเหมือนถูกทิ่มแทง ตรัสด้วยความขุ่นเคือง “ข้าถามเจ้าหรือ หุบปากได้แล้ว!”

แต่เจียงฮองเฮาไม่หยุด “พระมารดาเป็นถึงไทเฮา จะปกป้องคนผิดอย่างออกนอกหน้าได้หรือ!”

“ลูกแม่!” กู่ไทเฮาทรงสุดหายใจเข้าลึก ทอดพระเนตรไปทางฮองเต้

ฮ่องเต้ทรงยกถ้วยชาเซี่ยงหิงขึ้นเสวย แหงนพระพักตร์ขึ้นอย่างจนพระทัย พอสบสายพระเนตรจุดันของกู่ไทเฮา พระพักตร์ก็หวาดวิตก ตรัสขึ้น “พระมารดาตรัสถูกต้อง...” ยังตรัสไม่ทันจบ หางตาของซิวเย่หลันก็เห็นเจียงฮองเฮายืนพระหัตถ์ออกมา หยิกฮ่องเต้อย่างแรง ในมุมที่ไทเฮาทอดพระเนตรไม่เห็น

ฮ่องเต้พระพักตร์กระตุกทันที ถ้วยชาในพระหัตถ์เกือบหล่น สูดหายใจสะกดความเจ็บปวดแล้วตรัสว่า “พระมารดา! ลูกรู้สึกไม่สบาย อยากทูลลาก่อน เรื่องนี้พระมารดากับฮองเฮาจัดการกันเองเถิด!”

ตรัสจบก็ลุกขึ้น ลืมกระทั้งวางถ้วยชาลง ทรงถือไว้ขณะถวายบังคม บัดช้ายแขนฉลองพระองค์แล้วเสด็จออกไป!

“เจ้า...” กู่ไทเฮาตะลึง สายพระเนตรคมกริบหันไปทางเจียงฮองเฮา “เจ้าทำดีมาก!” แม้ไทเฮาทอดพระเนตรไม่เห็น แต่ความขัดแย้งระหว่างฮองเฮากับไทเฮามีใช้เฟื่องเกิดขึ้น ทุกคนคาดเดาได้!

เจียงฮองเฮาทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “พระมารดาตรัสว่าอย่างไรเพคะ หม่อมฉันไม่เข้าใจ!”

ชีวเย่หลันกัตรีมิฝิปากไม่ให้หัวเราะออกมา ไทเฮาว่า ราชการมาสืบปีพระราชอำนาจเข้มแข็ง แต่ไม่รู้ว่าคุณไทเฮา ทรงทำกรรมอะไรไว้ จึงมาพบสะก๊อย่างเจียงฮองเฮา ถึงตอนนี้ การจะว่าราชการต่อไปโดยไม่ถูกสะก๊คนนี้ทำให้กริ้ว ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย!

คุณไทเฮาทรงกัตรีพธนต์ครู่หนึ่ง แล้วตอบโต้อย่างแรง พร้อมกับชี้หน้าชีวเย่หลันพลางตรัสบริภาษ “เจ้าพุดมา! เหยียน-เอ๋อร์ก๊กับอีเอ๋อร์รังแกเจ้าหรือไม่!”

“ทูลไทเฮา เป็นเพราะทายาทก๊ลวนลามหม่อมฉันก่อน...” ก่อนเข้าวังชีวเย่หลันเตรียมตัดขาดจากตระกูลเจียง เลือกข้างไทเฮา แต่เวลานี้ถ้านางอยู่ข้างไทเฮา เท่ากับรบนหาที่ตาย ควรรักษาความสัมพันธ์กับตระกูลเจียงดีกว่า

ชีวเย่หลันจึงไม่ลังเลที่จะทูลความจริง

“อะไรรนะ!” นึกไม่ถึงว่านางพุดยังไม่ทันจบ ไทเฮาก็อหรีพระเนตร ทอดพระเนตรดูกระโปรงเก่าที่ชีวเย่หลันสวม

“เจ้าเป็นท่านหญิงเหตุใดแต่งตัวอย่างนี้เข้าวัง! พระชายาซีเหอ
ต้องเลี้ยงดูหลานอย่างนี้หรือ เป็นท่านหญิงที่ได้รับการแต่งตั้ง
แท้ๆ!”

ชีวเย่หลันใจหายวาบ เจียงฮองเฮาซึ่งประทับอยู่ข้างบนก็
สีพระพักตร์เกร็ง ได้ยินเสียงนางกำนัลสูงอายุทูลขึ้นด้านหลัง
ไท่เฮา “ไท่เฮาอาจจะไม่ทรงทราบ มีคำรำลือกันว่า เวลานี้ใน
จวนซีเหอฮ่องคนี่ดูแลครอบครัว ไม่ใช่พระชายา แต่เป็นชีวอวี่-
ฉิงน้องสาวของซีเหอฮ่อง กับบุตรสาวชื่อคังลีจาง!”

“คังลีจางหรือ” ไท่เฮาทรงยิ้มหยัน ทอดพระเนตรมอง
ฮองเฮา “หญิงชาวบ้านที่หย่งฝูเรียกเข้าวังมางานเลี้ยง ก็ชื่อนี้
ใช่หรือไม่”

เจียงฮองเฮาแม้พระโอษฐ์ “หย่งฝูหรือ เด็กน้อยทำเอง
ได้หรือ หม่อมฉันให้เรียกมาเองเพคะ”

“เหลวไหล! งานเลี้ยงฉลองปีใหม่เป็นการตอบแทน
ขุนนางทั้งปู้และปุ่น มีแต่ขุนนางในเมืองหลวงระดับห้าขึ้นไป
จึงจะพาครอบครัวมาร่วมได้ ต่ำกว่าระดับห้า ถ้าไม่ได้เรียกตัว
เป็นพิเศษเข้ามาไม่ได้! แค่เรื่องเล็กน้อย เจ้าเรียกตัวหญิง

ชาวบ้านเข้าวังมาร่วมงานเลี้ยงทำลายแบบแผน ถ้าเป็นคนดีก็แล้วไป” ไทเฮาก็รีบฉีกฝืนไม่อยู่ ทรงตบโต๊ะชาข้างๆ พลังตรัสปรึกษา “ถึงกับเรียกตัวพวกที่แย่งอำนาจจากป้าสะไภ้ ช่มเหล่งน้องสาวเข้ามาในวังหรือ”

เจียงฮองเฮาทูลอย่างราบเรียบ “นางกำนัลหลุ่มบอก ที่ว่ากันว่าจวนซีเหอต้องอยู่ใต้การดูแลของสองแม่ลูกชีวอวีจึงไม่ใช่พระชายาเป็นคำรำลือ จะถือเป็นจริงได้หรือ ชาวบ้านพูดกันสนุกปาก อย่างพระมารดาก็ทรงเชื่อหรือ น่าขันจริง ๆ!”

“ไหนดเจ้าบอกมา เหตุใดใส่ชุดนี้เข้าวัง!” ภูไทเฮาเบื้อที่จะต่อปากต่อคำกับลูกสะไภ้ จึงทรงหันมาหาชีวเย่หลัน “เพราะเจ้าดูแลนราชสำนัก หรือเพราะเจ้าไม่ได้รับการเอาใจใส่! ไม่ต้องสนใจคำพูดเมื่อครู่ เราจะจัดการเอง!”

ชีวเย่หลันไม่ใส่ใจความรู้สึกตกใจที่ไทเฮาทรงย้าว่า ‘ดูแลนราชสำนัก’ ทูลตอบว่า “เนื่องจากการดาของหม่อมฉันเพิ่งเสียชีวิตไปไม่นาน ช่วงสองสามเดือนนี้จึงใส่ชุดไว้ทุกข์ ไม่ได้ตัดชุดใหม่...”

“เด็กผู้หญิงอายุแค่นี้โตเร็วจริงๆ” เจียงฮองเฮาริบทูลต่อ “แต่พระชายาซีเหออ๋องก็ทำไม่ถูก ถึงเจ้าไว้ทุกข์ ก็ควรเตรียม ชุดที่เรียบง่ายหน่อยไว้ใช้เวลาออกงาน จริงสิ พระมารดาเพคะ ท่านหญิงหนึ่งอี่ไว้ทุกข์ วันนี้เป็นวันสิ้นปี แต่พระมารดาเรียก นางเข้าวังหรือ”

จากการสนทนาสองครั้ง กุไทเฮาทรงมองออกว่าชีเย่-หลันเข้าข้างตระกูลเจียง พระนางสีพระพักตร์เครียด “ราช-ตระกูลมีสวรรค์คุ้มครอง ยังจะกลัวอะไร! ชั่วดีอย่างไรเจ้าก็เกิด ในตระกูลแม่ทัพ ไม่มีความกล้าเลยหรือ!”

เจียงฮองเฮาตรัสอย่างผ่อนคลาย “ย่อมมิใช่เพคะ หม่อมฉันเพิ่งแต่คิดว่า พระมารดาไม่ชอบท่านหญิงหนึ่งอี่ ทั้งๆ ที่นางไว้ทุกข์ให้แม่ดูแลตา ยังเรียกตัวเข้าวังมาสั่งสอน!” การสนทนามากลับมาเรื่องการต่อสู้กันนอกหอหลิวซุน ฮองเฮา ทรงเหลือบมองกุเหียนแวนหนึ่ง “ถ้าจะสั่งสอนท่านหญิง ไฉนวัง ก็มีนางกำนัล เหตุใดต้องรบกวนทายาทกู่ล่ะ”

กุไทเฮาทรงยิ้มหยัน “ที่นางบอกว่าเหียนเอ๋อร์ลวนลาม นางเป็นความจริงหรือ ถ้ามางกำนัลที่หอหลิวซุนแล้วหรือ!”

กู่เหียนฟังออกว่าไทเฮาเข้าข้างตน จึงทูลเสียดัง
“ท่านหญิงหนึ่งอี่แม้อายุยังน้อย แต่เจ้าเล่ห์เจ้ากล! ขอไทเฮา
โปรดลงโทษ นางจึงจะพูดความจริง!”

“หุบปาก” เขาพูดยังไม่ทันจบ เจียงฮองเฮาก็ทรงตวาดขึ้น
“ท่านหญิงเป็นผู้หญิง ฝ่าพระบาททรงหลีกเลียงการโทษนาง
มีหรือจะให้ทายาทอ่องเล็ก ๆ อย่างเจ้ามาสั่งสอนข้ากับ
พระมารดา!”

กู่ไทเฮาพิโรธ ทรงตบโต๊ะชาหลายครั้ง เมื่อทอดพระเนตร
เห็นฮองเฮาทำท่าเหมือนไม่ใส่พระทัย ก็ทรงสลดหายใจเข้าลึก
“มานี้ พาดัวหนึ่งอี่ไปโบยสามสิบที! โบยเสร็จค่อยถาม!”

เจียงฮองเฮากำลังจะตรัสต่อ แต่กู่ไทเฮาทรงตวาดขึ้น
“หรือฮองเฮาจะสั่งสอนข้าว่าควรจัดการกับท่านหญิงอย่างไร!”

“หม่อมฉันจะคิดอย่างนี้ได้อย่างไร” เจียงฮองเฮาทูลอย่าง
เย็นชา

ไทเฮาเข้าพระทัยว่าพระนางยอมอ่อนข้อแล้ว
ทอดพระเนตรเห็นนางกำนัลเดินเข้าไปหาชิวเย่หลัน ความรู้สึก

อดีตพระทัยเริ่มคลายลง แต่ครูหนึ่ง เจียงฮองเฮาก็ตรัสขึ้น
อย่างราบเรียบ

“แต่หม่อมฉันรู้สึกว่าแม่ท่านหญิงมีฐานะด้อยกว่า
องค์หญิง อย่างน้อยก็เป็นลูกเมียหลวงของครอบครัวอย่างต่างแซ่
สืบทอดตำแหน่งถึงลูกหลานที่เกาจงฮองเต๋าทรงกำหนดไว้...
ให้พระมารดาเฝ้าทรงสั่งสอนก่อน แล้วค่อยกำหนดโทษทีหลัง
ดีไหมเพคะ!”

ตรัสคำว่าพระมารดาเฝ้ายังไม่ทันจบ สีพระพักตร์ของ
กุไทเฮาก็แดงกำทันทึ!

“แม้พระมารดาเฝ้าไม่โปรดงานประจำวัน ไม่ประทับวัง
กานหลี่หลายปี ทว่า!” เจียงฮองเฮาสีพระพักตร์จริงจัง
“ถึงอย่างไรพระมารดาเฝ้าก็เป็นฮองเฮาของอดีตฮองเต๋
เป็นพระมารดาใหญ่ของฝ่าพระบาท พระมารดาว่าใช่หรือไม่”

กุไทเฮาถลึงพระเนตรใส่เจียงฮองเฮา ขณะที่เจียง
ฮองเฮาแยมพระสรวลอย่างอ่อนหวาน

ครูหนึ่ง กุไทเฮาจึงตรัสอย่างขุ่นเคือง “ถ้าเช่นนั้นส่งนาง
ไปวังกานหลี่!”

“ในวังยังมีไทเฮาอีกพระองค์หนึ่งคือเย่ไทเฮา!” พอถึงตอนนี้ชีวเย่หลันก็ตะลึงงัน ความทรงจำในภพก่อนยังคงครบถ้วน รัชสมัยนี้เหตุใดจึงมีไทเฮาสองพระองค์ และเย่ไทเฮาเป็นพระมารดา!

“ไทเฮากับฮ่องเฮาโปรดอย่าทรงกริ้วพะยะค่ะ” ยังไม่ทันพาตัวชีวเย่หลันไป ก็มีขันทีเดินเข้ามาทูลอย่างนอบน้อม “งานเลี้ยงจะเริ่มขึ้นแล้ว...เออ...”

“หนี่จิ้น พาตัวท่านหญิงหนึ่งอีกับบ่าวรับใช้ไปที่วังกาน-หลี่” เจียงฮองเฮาทรงหันไปสั่งนางกำนัลในชุดสีสดสีที่อยู่ด้านหลัง “ขอให้เย่ไทเฮาโปรดมีพระบัญชาว่าจะจัดการกับท่านหญิงหนึ่งอีอย่างไร”

ชีวเย่หลันลอบถอนหายใจ เจียงฮองเฮาพยายามช่วยเหลือนางมาตลอด คงเป็นเพราะนางทูลตอบไทเฮาหลายครั้งล้วนเข้าข้างฮองเฮา แต่ก็มองออกว่าเจียงฮองเฮาได้ทุ่มเทพกป้องพันธมิตรเต็มที่

เวลานี้ฮองเฮาเป็นคนเสนอให้ส่งนางไปวังกานหลี่
แม้ไม่รู้ว่ายู่ไทเฮาที่ไม่มีใครรู้จักคนนี้เป็นอย่างไร...แต่เฉพาะ
หน้าคงจะปลอดภัย...กระมัง...

ชั่วขณะที่นางถวายบังคมออกมาและเงยหน้าขึ้นนั้น
เหลือบเห็นสีพระพักตร์ของกู่ไทเฮาหม่นหมองแต่ยังคงประทับ
นั่งอย่างสงบ ไม่รู้เหตุใดนางจึงหัวน้ใจขึ้นมาทันที!

หรือว่ากู่ไทเฮามีแผนลอบทำร้ายที่วังกานหลี่!

บทที่ 23 แผนสังหารในวังกานหลี่!

“วังกานหลี่เป็นที่ประทับของเยไทเฮาตามลำพัง ตำแหน่งข้าง
จึงไม่เคยเปิดมาหลายปีแล้ว” หนี่จิ้นมองนางกำนัลเก็บกวาด
ห้องโถงที่มีฝุ่นจับ พร้อมบอกว่า “มีแต่หอร้างซึ่ง พอจะเป็น
ที่อยู่ได้ เพราะองค์หญิงตวนโหลวมักจะมาพัก คืบนี้ท่านหญิง
พักที่นี่นะเจ้าคะ”

ชีวเยหลันถามด้วยความสงสัย “ไม่ไปเข้าเฝ้าเยไทเฮา
หรือ” ไลน์บอกว่าให้เยไทเฮาเป็นคนจัดการตนไ้

“ปกติเยไทเฮาไม่ทรงพบกับคนนอก ยกเว้นฮ่องเฮากับ
องค์หญิงตวนโหลว” หนี่จิ้นยิ้ม ทำท่ามีเลศนัย “ฮ่องเฮาตรัสไว้
เช่นนี้...บ่าวจะไปหาชุดมาให้ท่านหญิง ท่านหญิงพักที่นี่คืนหนึ่ง
พรุ่งนี้เช้าจึงค่อยส่งท่านหญิงกลับ เข้าวังคราวนี้คงต้องเป็นเช่นนี้
แหละ”

เหตุใดถึงเป็นอย่างนี้! ฎุเหี้ยยนถูกเล่นงานจนสะบัก-
สะบอม ถึงขำออกจากวังไป เขาจะปล่อยข้าหรือ

ไม่ใช่สิ น่าจะบอกว่า พอพ้นจากวัง เขาก็แก้แค้นเข้าได้
ตามใจชอบ!

ซิวเย่หลันกัดริมฝีปากล่าง “พี่สาว...”

“เก็บกวาดเรียบร้อยแล้ว” หนี่จิ้นรีบพูดแทรก กวาดตามองในห้องแล้วถาม “ท่านหญิงโปรดเข้ามาดู ต้องการอะไรอีกหรือไม่ ถ้าไม่มี...” หนี่จิ้นแสดงสีหน้าขอโทษ “ป่าวต้องกลับไปรับใช้สองเฮา”

“พี่สาวไปทำงานเถิด วันนี้รับกว่นพี่สาวแล้ว” ซิวเย่หลันมอบถุงเหอเปาให้ หนี่จิ้นรับไว้ เมื่อถึงตอนนี้อึ้งยิ้มออก พลังบอก “ท่านหญิงพักผ่อนเร็วหน่อย พรุ่งนี้สองเฮาคงจะหาเวลาเสด็จมาพบท่านหญิง”

ได้เข้าเฝ้าสองเฮานับว่าเป็นโอกาสดี

ซิวเย่หลันโล่งอก ส่งหนี่จิ้นออกไป แล้วเริ่มวางแผนการเข้าเฝ้าสองเฮาวันพรุ่งนี้ ทำอย่างไรจึงจะได้รับการคุ้มครองจากสองเฮา

ขณะที่กำลังคิด ก็เห็นซู่เหอเหม่อมองตนอยู่

“ตกใจหรือ เจ้าไม่เป็นไรใช่ไหม” ชิวเย่หลันรีบสลัดความคิด ยื่นมือไปลูบหัวนาง พลังตามอย่างใส่ใจ

นึกไม่ถึงว่าชูเหอกลับถาม “ท่านหญิง ไม่หิวหรือเจ้าคะ”

“หิวหรือ” ชิวเย่หลันตะลึง รู้สึกท้องก๊วทันที นางกับชูเหอเตรียมตัวเข้าวัง ไม่ได้กินอาหารตั้งแต่เช้าจนถึงเดี๋ยวนี้ ชูเหอไม่พูดนางยังไม่รู้สึก แต่พอพูดนางก็ทนไม่ไหวขึ้นมากันทันที

“เมื่อครู่ตอนที่หนีจิ้งถามว่าต้องการอะไร เหตุใดท่านหญิงไม่บอก” ชูเหอมองนางด้วยแวตาสละห้อยไม่รู้จะทำอย่างไรดี

ชิวเย่หลันมองห้องที่ตกแต่งหรูหรา บนโต๊ะชามีแต่น้ำชา ทว่าห้องไม่มีของที่กินได้เลย มุมปากนางกระตุก “ข้า...ลืมไป!”

สองนายบ่าวนั่งเจียบครู่หนึ่ง ชูเหอพูดเสียงเบา “บ่าวจะออกไปถามนางกำนัลที่เก็บกวาดเมื่อครู่ ดูว่าในครัวเล็กของเย่ไท่เฮาพอจะมีอะไรกินบ้าง”

“...ดี” ชิวเย่หลันนึกอยากเอาหัวชนกำแพง นางเพิ่งได้ยู่สบายมีบ่าวรับใช้ดูแลไม่กี่วันเอง! เหตุใดเลอะเลือนถึงกับลืมบอกให้คนช่วยเรื่องใหญ่อย่างเรื่องกิน!

ผ่านไปครู่หนึ่ง ชูเหอวิ่งกลับมาใบหน้าซีดเซียว บอกว่า
แถวนี้ไม่เห็นคนเลย จู่ๆ ชิวเย่หลันก็นึกขึ้นได้ นางลุกขึ้น
“ลืมไปว่าเจ้ากลัวความมืด! นางกำนัลสองคนคงเดินไปไม่ไกล
เข้าไปตามเอง”

คืนนี้เป็นวันสิ้นปี คนในวังเกียจคร้านเป็นเรื่องธรรมดา

ยิ่งเวลานี้ชิวเย่หลันไม่มีฐานะจะไปขอให้คนในวังของ
ไทเฮามาดูแลรับใช้ ไทเฮาพระองค์นี้คงไม่ได้อยู่อย่างสุขสบาย
เป็นถึงพระมารดา แม้แต่ท่านหญิงซึ่งอยู่นอกวังยังไม่เคยได้ยิน
เรื่องของพระนาง...

เมื่อเดินไปได้ไม่กี่ก้าว ชูเหอซึ่งกำลังดื่มชาร้อนอยู่ตั้งนาง
ไว้ พูดอย่างจริงจัง “ไม่มีคนจริงๆ!”

สาวใช้ดื่มชาไปครึ่งกา ใบหน้ายังซีดเซียว ท่าทางคง
ตกใจไม่น้อย “บ่าวเกรงว่าท่านหญิงจะหิว จึงทำใจกล้าออกไปที่
ลานรอบๆ ไม่เห็นเงาคนแม้แต่คนเดียว วังไทเฮาเป็นอย่างนี้ได้
อย่างไร! ถึงจะเป็นวันสิ้นปีแต่สถานที่กว้างขวางเช่นนี้ไม่มีคน
เลยเซียวหรือ! คนของฮองเฮาพาเรามาไว้ที่นี่หรือ”

ชีวะเย่หลั่นนี่ก็ขึ้นได้ว่าตอนออกจากวังกานเฉวียน นางรู้สึกไม่สบายใจเลย จึงรีบคว้ามือชูเหอไว้แล้ววิ่งออกไปข้างนอก “รีบหนี! เราคง...” ยังไม่ทันพูดว่า “ติดกับดัก” ด้านนอก ก็มีเสียงพูดอย่างดุดัน “คิดจะหนีหรือ หนีไปปรโลกไหม”

เมื่อได้ยินคำพูดที่ไร้เหตุผลเช่นนี้ก็รู้ว่า เป็นเต็งอี

เต็งอีซึ่งอาบน้ำแต่งตัวใหม่ผลักประตูเข้ามา ชูตแดง ที่เลอะโคลนเลอะหิมะหลังจากล้มหลายครั้ง เปลี่ยนเป็นชุดยาว สีขมิ้น

สีขมิ้นไม่สนใจสะกดตาเท่าสีแดง แต่หันหน้าตาอย่างเขา ไม่ว่าใส่สีอะไรก็น่าหลงใหล แม้ใบหน้าจะมีรอยข้ำที่ลบไม่ออกหลายจุด ก็ไม่อาจทำลายความงามของเขาได้

แต่สีหน้านั้นยังคงเย็นชา “ก่อเรื่องมามากแล้ว ตกอยู่ในสภาพนี้ ถือว่าหาเรื่องใส่ตัว ระหว่างทางไปปรโลกเจ้าคิดให้ดี ซาติหน้าขอให้อฉลาดขึ้น!”

“เจ้าเองหรือ” ชีวะเย่หลั่นสุดหายใจเข้าลึก “เจ้าบังอาจมาทำร้ายท่านหญิงถึงในวังหรือ!” รู้ว่าที่เขามาคงได้รับพระบัญชา

จากไทเฮา คงไม่ยำเกรงฐานะท่านหญิงของตนแน่จึงพูดต่อ
“ไม่กลัวสองเฮาจะสืบสาวมาถึงหรือ!”

“สองเฮาตั้งใจส่งเจ้ามาที่วังกานหลี่ โดยไม่ให้ใครมาอยู่
ด้วย เจ้ายังไม่เข้าใจความหมายหรือ” เต็งอี่พูดหน้าตาเฉย ทำให้
ซิวเย่หลันนี่ก็ออกทันที!

หรือว่าสองเฮาต้องการใช้ตนเป็นเหยื่อล่อ ถ้าเพียงเท่านี้
ก็นับว่าเป็นเรื่องดี! ถึงอย่างไรก็ดีดีกว่าถูกสองเฮาใช้เป็นเบี้ย
เพื่อแลกกับการจับผิดกุไทเฮาที่ให้หลานมาทำร้ายลูกหลาน
ขุนนางอ่องต่างแซ่

สองเฮาผู้เปี่ยมด้วยราศีนางพญา มีจิตริษยาอาฆาต
เหตุการณ์ที่ดำเนินใกล้สืบดูเหมือนกับว่าพระนางปกป้องตน
เสนอให้ส่งตนมาที่วังกานหลี่ คำของนางกำนัลของสองเฮาขณะ
รับถูกเหอเปาว่าพຽ່งนี้สองเฮาจะเรียกตัวเข้าเฝ้า พูดเพื่อหลอก
ตนหรือ!

ซิวเย่หลันรู้สึกถึงอันตรายรอบด้านทันที

ตั้งอึ้งมองสีหน้านางที่เปลี่ยนไปอย่างไร้ความรู้สึก
น้ำเสียงเย้ยหยัน “ตอนอยู่หน้าหอหลิวซุนถ้าเจ้าอดทนสักหน่อย
มีหรือจะตกอยู่ในสภาพเช่นนี้”

ไม่รู้เหตุใด คำพูดของเขาไม่ปกติ แวดตาก็จับซ่อนยากที่จะ
เข้าใจ

“อดทนหรือ อดทนอย่างไร” ชิวเย่หลันพยายามสะกด
ความรู้สึก เงยหน้าขึ้น ยิ้มให้เขาอย่างอ่อนหวานไร้เดียงสา
“อดทนให้กูเหียนลวนลามช้า อดทนยอมเป็นภรรยาในนาม
ของเจ้าอย่างหน้าขึ้นตาบาน อดทนยอมเป็นของเล่นของเขา
หรืออดทนอยู่ไปวันๆ อย่างนั้นหรือ!”

สีหน้านางแข็งกร้าว ยิ้มหยันอย่างไม่แยแส “แม่ทัพน้อย
เจียงพูดไว้ไม่ผิด เจ้าไม่ใช่ลูกผู้ชาย! ถึงเจ้าจะเกลียดข้าเพียงใด
แต่ในนามข้าก็ยังคงเป็นคู่หมั้นของเจ้า! เจ้ามองดูพี่เจ้าลวนลามข้า
ข่มเหงรังแกข้า โดยไม่ห้ามแล้วยังช่วยเขาทุกอย่าง...มั่นใจหรือ
ว่าเจ้ายังเป็นคน! แล้วกูเหียนถือเจ้าเป็นคนหรือ!”

“หุบปาก!” เติ้งอี่สีหน้าบูดบึ้งทันที ตะโกนขึ้นพลางถลกแขนเสื้อ “ข้าคิดว่าคืนนี้ไหนๆ เจ้าก็จะตาย อยากให้เจ้าอยู่นานหน่อย ในเมื่อเจ้ารีบเร่ง ข้าก็จะให้เจ้าสนใจ!”

พูดยังไม่ทันจบ ท่ามกลางความมืดด้านหลัง เมืองครักซ์ร่างใหญ่สองคนก้าวเข้ามา ไม่พูดไม่จาดึงผ้าสีขาวออกมาสองผืนเข้าไปคว้าตัวชีวเย่หลันกับซุเหอสองนายบ่าว!

ซุเหอตกตะลึงอยู่ก่อนแล้ว พอถึงตอนนี้เพ็งนึกขึ้นได้ นางกิริตร้องออกมา “ช่วยด้วย!”

แต่เติ่งอี่ซึ่งรู้อยู่แล้วว่าวังงานหลืออาจเป็นกับดักของฮองเฮา ยังกล้าเอาคนมาลงมือ ย่อมไม่กลัวเสียงของซุเหอที่เรียกให้คนช่วย!

เขายืนอยู่ที่นอกประตู เอามือโพล่หลัง มองด้วยสีหน้าสงบเย็นชา รวากับไม่ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือของซุเหอที่ตะโกนจนเสียงแหบ!

แต่ที่เขาคาดไม่ถึงคือ ขณะที่ซุเหอตกใจกลัว ชิวเย่หลันกลับเยือกเย็น

ตั่งสติหรือ จะตายอยู่แล้ว ยังใส่ใจอะไรอีก! เต็งอึดคิดอย่าง
เย้ยหยัน

เขาเตรียมจะหันตัว ไม่ใช่หนดูไม่ได้ แต่รู้ว่ายามมีชีวิต
แม้หน้าตาสะสวยเพียงใด พอถูกรัดคอตายก็น่าเกลียดทั้งนั้น

ขณะที่เขาหันตัวไปนั้น กลับได้ยินเสียงครางหนัก ๆ ของ
องค์กรักษ์ เต็งอึดหันกลับด้วยความประหลาดใจ ภูม่านตาหดเล็ก
ลง!

วินาทีก่อนหน้าชีวิเย่หลันซึ่งเอนตัวนอนบนเตียงทำท่า
เหมือนยอมรับชะตากรรม กลับเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว!

นางทำเหมือนกับที่รับมือกับภูเหียนก่อนหน้านี้ ยกเท้า
ถีบองค์กรักษ์ที่จะรัดคอนาง จนล้มลงกับพื้นตัวอเหเหมือนกุ่มดัม!

จากนั้น ก็ใช้ความเร็วดุจปีศาจ พุ่งเข้าไปข้างหน้าซู่เหอ
กางมือออก ละอองฝุ่นสีชมพูกลืนเครื่องหอมฟุ้งกระจาย ซู่เหอ
กับองค์กรักษ์ที่กำลังจะแขวนคอนางต่างหลับตาโดยไม่รู้ตัว!

ชั่วขณะที่องค์กรักษ์หลับตา ปืนเงินแหลมคมก็ปักเข้าที่
เป้าตาอย่างไม่ลังเล ทะลุเข้าสมองด้านหลัง! จากนั้นชีวิเย่หลัน

ก๊ยกเชิงเทียนใกล้มีอรวมทั้งเทียนไขที่ยังไม่ทันไหม้ แสงใสอก
ขององค์กรอีกคนหนึ่งก็ปิดตัววางบนพื้น!

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ตั้งแต่ต้นจนจบใช้เวลา
ไม่เกินสิบลมหายใจ!

นอกกรณีประทุ เต็งอี่ตะลึงงัน มือทำเย็นเฉียบ!

ชีวะเย่หลันสีหน้าราบเรียบมององค์กรที่ร้องทูลทูลราย
ใต้เชิงเทียนค่อยๆ เบาลง จนหมดลมหายใจ จึงคลายมือออก
นางมองรอยเลือดที่กระเซ็นถูกตนอย่างรังเกียจ ก่อนลุกขึ้น
พยุงชูเหอ “เจ้ามานอนบนเตียงเถิด!”

ชูเหอหวุดหวิดจะถูกรัดคอตาย เรายังพยายามหายใจ
อย่างแรง ชีวะเย่หลันช่วยนางฉีกผ้าขาวออก เห็นคออ่อนนุ่ม
ของชูเหอมีรอยชำรุดดำคล้ำ!

“เจ้านอนลงก่อน ไม่ต้องวิตก!” ชีวะเย่หลันยื่นมือไปแตะ
เห็นชูเหอขยับถอย จึงดึงมือกลับ กำชับเสียงราบเรียบ

นางหันตัว พลิกข้อมือ ปีนเงินอีกเล่มหนึ่งหนีบอยู่
ระหว่างนิ้วแล้ว ใต้แสงเทียนปลายปีนเปล่งแสงอำมหิต!

“ข้าไม่มีปัญญาถอนหมั้น แต่ข้าจะหาทางแต่งงานกับคนอื่น
อย่างนี้เจ้าก็รอดพ้น” เต็งอื้อเห็นนางสังหารคนติดต่อกันสองคน
แต่สีหน้ายังสงบราบเรียบ เขาก็หน้าซีดทันทที แต่แวต่ายังร้อนรน
อย่างประหลาด เขาพูดซ้ำๆ ทีละคำๆ “คีนี่เจ้าฆ่าคนสองคน
ข้าจะช่วยเจ้าปิดบัง แต่ข้ามีข้อต่อรอง”

ชีวเย่หลันก้มหน้ามองปิ่นเงินในมือ ยิ้มน้อยๆ “เจ้ามีสิทธิ์
ต่อรองหรือ”

“ข้ามี!” เต็งอื้อเองก็มองปิ่นเงินอยู่ “เมื่อครู่ข้าบอกเจ้า
เป็นนัยว่าเจียงฮองเฮารู้ว่าไทเฮาจะจัดการเจ้าแต่ก็ยังให้เจ้ามา
ที่นี่ ความจริงข้าพูดเอง เรื่องต่อสู้กันที่นอกหอหลิวซุนเกิดขึ้น
กะทันหัน ที่ข้ามาเวลานี้ เป็นแผนการเฉพาะหน้าของไทเฮา
ฮองเฮาหรือจะรู้”

เมื่อเห็นชีวเย่หลันเงยหน้าขึ้นมองตนโดยมีปิ่นเงินวาววับ
อยู่ในกำมือ รุ่มาตาของเต็งอื้อหดเล็กลงทันที เขารีบพูดเร็วขึ้น
“ไทเฮาไม่ชอบเย่ไทเฮา แต่เย่ไทเฮามีบุญคุณต่อเจียงฮองเฮา
เจียงฮองเฮาจึงปกป้องเย่ไทเฮามาตลอด ครั้งนี้ไทเฮาเผย
แผนการที่จะตำหนิองค์หญิงหย่งฝู ยังเห็นด้วยที่ให้ส่งเจ้ามาที่นี่
เพื่ออาศัยองค์หญิงหย่งฝูมาดึงความสนใจของฮองเฮา

แล้วสังหารเจ้าที่นี้ เพื่อใส่ร้ายว่าเยไ้ไทเฮาคบชู้ เจ้ามาพบเข้าจึง
ถูกฆ่าปิดปาก! องครักษ์วังงานหลี่สองคนนี้เป็นพวกเดนตาย
ที่ไทเฮาซื้อตัวมา พอฆ่าเจ้าเสร็จก็ทำหนังสือรับสารภาพแล้วฆ่า
ตัวตาย ถ้าข้าไม่ปิดบังแทนเจ้า และแอบกำจัดชายโหด
เหล่านั้น...ทั้งเจ้า เยไ้ไทเฮา แม้แต่เจียงฮองเฮาก็จะตกอยู่ใน
อันตราย!”

เขาเงยหน้าขึ้นสบตาชีวเย่หลัน “อย่างนี้แล้วเจ้าจะเข้า
ฝ่ายเจียงฮองเฮาได้หรือ ถ้าเจ้าไม่เข้าฝ่ายไทเฮา ไม่ทันแต่งงาน
กับข้า เจ้าคงตายก่อน!”

ชีวเย่หลันนิ่งเงียบครู่หนึ่ง “เจ้ามีอะไรจะต่อรอง”

บทที่ 24 เจอเรื่องใหญ่เข้าแล้ว!

“เจ้าอยากฝึกวรยุทธ์กับข้าหรือ” ชิวเย่หลันมองตั้งอึ้งด้วยความประหลาดใจ “เจ้าขอร้องปู่เหียน จะเชิญยอดฝีมือคนไหนก็ได้ เหตุใดต้องมาหาข้า อีกอย่างหนึ่งเจ้าจะฝึกกับข้าอย่างไร เจ้าไปอยู่ที่จวนแม่ทัพหรือนจวนซีเหอเองได้หรือ หรือคิดว่าข้าจะไปจวนกว้างหยางเอง”

ตั้งอึ้งพูดอย่างราบเรียบ “วรยุทธ์ของเจ้าคงสืบทอดมาจากแม่ทัพเผ่าหร่วน เจ้าแอบฝึกใช่หรือไม่ เมื่อก่อนเจ้าเคยพบแม่ทัพเผ่าบ๋อยแคไหน ถึงได้ฝึกกลยุทธ์สังหารคนได้เช่นนี้ เหตุใดข้าจะฝึกไม่ได้”

เป็นกลยุทธ์สังหารจริงๆ แต่ไม่ใช่วรยุทธ์ที่แม่ทัพเผ่าสอน แต่ผ่านการทดสอบกับพวกซอมบี้เมื่อภพก่อน หล่อหลอมออกมาเป็นกลยุทธ์สังหาร! ชิวเย่หลันเหลือบตามองเขาแวบหนึ่ง “เจ้าตัดสินใจยังงี้”

“เดือนอ้ายข้าจะติดต่อเจ้าไป” เต็งอี่พุต “เวลานี้ข้าจะจัดการเรื่องที่เหลือให้เจ้า...ส่วนเรื่องการหมั้นหมาย รอให้ข้าฝึกสำเร็จ จะปล่อยเจ้าให้เป็นอิสระ!”

ซิวเย่หลันตอบ “อย่างนี้ข้าคงเสียเปรียบ ถ้าเกิดเจ้าฝึกสำเร็จแล้วเปลี่ยนใจล่ะ”

เต็งอี่มองนางอย่างไม่แยแส “เจ้าคิดว่าข้าอยากแต่งงานกับเจ้าหรือ”

“ไม่อยากแต่ง แต่อยากอาศัยข้าต่อไปไง” ซิวเย่หลันตอบอย่างไม่เกรงใจแม้แต่น้อย “เจ้าต้องเพิ่มข้อต่อรองใหม่ให้ข้า! ไม่อย่างนั้นไม่ต้องพูดกัน!”

เต็งอี่ไม่พอใจ “อย่าลืมว่าถ้าข้าไม่ช่วยเจ้าจัดการกับเรื่องที่เหลือ...”

“ข้าก็รอคนของเจียงฮองเฮามาจัดการ!” ซิวเย่หลันยิ้มหยันพลงพุต “ฮองเฮาเป็นรุ่นหลังของไทยเฮา ยังสามารถชิงอำนาจจากไทยเฮามาหลายปี! แม้คตินี้ไทยเฮาจะเตรียมแผนอย่างฉุกฉะหุก แต่ข้าว่าคงปกปิดฮองเฮาได้ไม่นาน! วังกานหลี่

กว้างขวางปานนี้ ข้าพเจ้า พาชูเห่อไปหลบอยู่ที่ไหนสักแห่ง
พอจะอยู่ต่อไปได้จนฟ้าสว่าง!”

เติ้งอี้สูดหายใจเข้าลึก ระวังอารมณ์ครุ่นหนึ่ง แล้วกล่าวว่า
“ถ้าเจียงฮองเฮาจัดการเรื่องที่เหลือให้ เจ้าคงมีเรื่องรบกวน
ฮองเฮาต่อไปเรื่อย ๆ!”

“ถ้าเจียงฮองเฮายอมจัดการเรื่องที่เหลือให้ข้า” ชิวเย่หลัน
พูดต่อ “แสดงว่าข้ามีความหมายต่อฮองเฮา มิเช่นนั้นฮองเฮาคง
ไม่ใส่ใจ”

ทั้งสองมองหน้ากันอยู่นานไม่มีใครยอมใคร สุดท้ายเติ้งอี้
หลบสายตาก่อน “เจ้าต้องการเพิ่มข้อต่อรองอะไรอีก อย่าให้มาก
เกินไป!”

“จวนซีเห่ออ๋อง...”

นางพูดไม่ทันจบเติ้งอี้ก็พูดแทรก “เวลานี้เจ้าทำให้ไทเฮา
คิดจะสังหารเจ้า เรื่องจวนซีเห่ออ๋องข้าออกหน้าให้ไม่ได้แน่!”

“เช่นนั้นขอตัวเงินสักสองแสนตำลึงได้หรือไม่” ชิวเย่หลัน
ไม่ยอมแพ้

เต็งอี่สี่หน้าเครียด “ข้าได้เบี้ยหวัดแค่เดือนละห้าสิบ ตำลึง! คงต้องรอให้สอบได้เป็นชัวใจค่อยเพิ่มเงินให้!”

“เช่นนั้นให้ข้าฟาดเจ้าให้หายโมโหก่อน!” ชิวเย่หลันมอง เขาด้วยสายตาประสงคร้าย

“ข้าเรียนหนังสือทั้งวันทั้งคืนมานาน สุขภาพไม่ค่อยดี เจ้าแข็งแกร่งเพียงนี้แน่ใจหรือว่าไม่เพลอฟาดข้าตาย” เต็งอี่ถาม อย่างเย็นชา

ชิวเย่หลันเห็นกิริยาท่าทางละเมียดละไมยิ่งกว่าผู้หญิง ของเขา แล้วหนึ่งวัน จึงโบกมืออย่างอ่อนแรง “เจ้าไปเถิด!”

เมื่อเห็นนางหลอกเอาเงินไม่สำเร็จ ทำทางสิ้นหวัง เต็งอี่ ซึ่งเป็นขามาทตลอดก็ยังอดหัวเราะเสใจไม่ได้ แต่ครู่หนึ่งสี่หน้าก็ เครียดขึ้นทันที เขาร้องหือออกมา แล้วสะบัดแขนเสื้อเดินจากไป!

เมื่อเต็งอี่ไปแล้ว ชิวเย่หลันรอกครู่หนึ่งไม่เห็นคนของ ฮองเฮามา รู้สึกว่าห้องนี้คงไม่ปลอดภัย จึงปลุกซุเหอ ประคอง นางออกไป ซ่อนตัวในห้องติดกันซึ่งยังไม่ได้เก็บกวาด

อยู่ที่นี้ถ้ามีใครมาหา ก็รู้ ถ้ามีคนมาทำร้าย...อย่างน้อย มีประตูหลังให้หนีได้ อยู่ในวัง จะเข้าออกตามใจชอบไม่ได้ หลังจากตั้งอั้งจัดการเรื่องที่เหลือแล้ว ไม่ต้องรีบร้อนไปขอความช่วยเหลือเจียงฮองเฮาก็ยอมได้ แต่ปัญหาคือนางก็ไม่ว่าจะไปหาฮองเฮาได้อย่างไร ถ้าเผลอตกอยู่ในกำมือของไทเฮา คงแย่แน่ รอพรุ่งนี้ให้ฮองเฮาส่งคนมาเรียกตัวเข้าเฝ้าจะดีกว่า

ซิวเย่หลันพับแขนเสื้อปิดกวาดเตี๋ยที่เต็มไปด้วยฝุ่น ให้ซู่เหอนอน ส่วนนางเดินออกไปที่หน้าต่าง มองออกไปเห็น บริเวณลานซึ่งมีโคมไฟไม่กี่ดวง มีนางกำนัลหิ้วกล่องอาหาร กำลังเดินลับๆ ล่อๆ ผ่านไป!

“ของกิน!” ถ้าเป็นแค่นางกำนัล ถึงจะลับๆ ล่อๆ อย่างไร ซิวเย่หลันคงไม่ใส่ใจ แต่นี่หิ้วกล่องอาหารมาด้วย

ซิวเย่หลันซึ่งหิวจนหวนนึกถึงภพก่อนมีหรือจะทนไหว นางบอกซู่เหอ แล้วตามออกไป!

นางกำนัลเดินเลี้ยววกวนจนมาถึงหน้าตำหนักข้าง เปิดประตูเข้าไป แล้วปิดประตู ซิวเย่หลันไม่กล้าตามเข้าไปทาง

ประตุ จึงเสียดอ้อมไปด้านหลัง แต่โชคไม่ดี กลางฤดูหนาว
แม้ตำหนักข้างจะมีคนอยู่ แต่หน้าต่างก็ปิดสนิททุกบาน

จึงอ้อมกลับมาที่หน้าประตูคอยโอกาส

โอกาสมาถึงอย่างรวดเร็ว ครู่หนึ่ง นางกำนัลก็ออกมา
อย่างเงียบๆ ปิดประตูตามหลัง แล้วเดินจากไป!

ชีวเย่หลันรอที่หลังพุ่มไม้ครู่หนึ่ง แล้วตัดสินใจเสียด

นางเข้าไปในตำหนักอย่างราบรื่น พบว่าเป็นตำหนักบรรทม
มีมุ้งแขวนสูง เตี้ยงถูกควั่นรมจนดำ เหมือนมีคนอาศัยอยู่

แต่เวลานี้ไม่มีใครสักคน

กล่องอาหารที่นางใส่ใจที่สุดตั้งอยู่มุมหนึ่งในห้อง อาหาร
จัดเรียงบนโต๊ะยาวหน้าเตี้ยง ดูลานตา

นกกระทาทูน ผัดลั่นพะ ผัดกั้นเล็บมีอนาง ขาหมูยัดไส้กึ่ง
แมงกะพรุนเย็น ปิ้งเนื้อ ปลาดิบ ปลาไหลผัด...ชีวเย่หลันดูจน
น้ำลายสอ ไม่ใส่ใจหาตะเกียบงาข้าง เาณี้วมือเช็ดกับเสื้อตัวใน
หยิบกึ่งตัวหนึ่งใส่ปากกลืนลงไป!

นางชิมอาหารที่ละอย่างจนครบ ยกเว้นปลาไหลผัด ซึ่งไม่ใช่ของชอบ ที่ถูกปากที่สุดคือ ขาหมูยัดไส้กุ้ง ขณะที่กำลังกินอย่างเอร็ดอร่อย จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงขอร้องดังขึ้นเบาๆ จากนอกตำหนัก “คุณชายสิบแก้ว! คุณชายสิบแก้ว! บ่าวหรือจะกล้าโกหกคุณชาย คุณชายแปดแค่เบื่องานเลี้ยง อยากมาดื่มที่นี้คนเดียว!”

ชีวเย่หลันตกใจ เงยหน้าขึ้นมอง เห็นประตูหลังปิดสนิท ไม่ใช่จะเปิดออกได้ง่ายๆ นึกเสียใจที่ตนไม่รอบคอบ เข้ามาแอบกินโดยไม่ได้เตรียมทางหนีทีไล่ เวลานี้นอกจากใต้เตียงแล้ว ก็ไม่มีที่อื่น จึงรีบภาวนาพลงมุดเข้าไป!

เพิ่งซ่อนตัวเสร็จ ก็ได้ยินเสียงประตูตำหนักเปิดออกเป็นเสียงเจียงหยาชวง ยังคงอ่อนโยนสุภาพ แต่เย็นชา “พี่แปดรู้สึกว่างานเลี้ยงน่าเบื่อ ข้าเองก็รู้สึกเหมือนกัน เช่นนั้นรอให้เขา มา ข้าจะดื่มเป็นเพื่อนสองสามจอก!”

ชีวเย่หลันตกใจ มองจากใต้เตียงออกไป เห็นเจียงหยาชวง ในเสื้อคลุมสีน้ำเงิน สีหน้าสงบ มุมปากยังมีรอยยิ้ม แต่เป็นยิ้มที่เยือกเย็นซึ่งกำลังมองไปโดยรอบ

ส่วนมหาดเล็กที่ตามมาตลอดทาง เวลานี้เหงื่อท่วมหน้า
พลางพูดเตือน “คุณชายแปดบอกว่าอยากอยู่คนเดียว...”

เจียงหยาชวงหันมามองเขา ชิวเย่หลันนึกว่าเจียงหยาชวงจะตำหนิ นึกไม่ถึงว่าเจียงหยาชวงจะเงื้อมือขึ้นพันต้นคอเขา!

ขณะที่ชิวเย่หลันกำลังตกตะลึงกระสับกระส่ายนั้น
เจียงหยาชวงก็ลากตัวมหาดเล็กออกไป ครู่หนึ่งเขาก็เข้ามา
ตามลำพัง ครั้งนี้ไม่ได้มองไปรอบข้าง แต่ยืมหยัน นั่งลงบนม้านั่ง
ดูท่าทางกำลังรอพี่แปดคนนั้น

ครู่หนึ่งมีเสียงก้าวเท้าดังที่นอกตำหนัก

แล้วตามมาด้วยเสียงคนพูด คงเป็นเพราะวังงานหลืไม่มี
ยามรักษาการณ์ คนที่มาจึงทำตัวตามสบาย ยังไม่ทันถึง
หน้าประตูก็ได้ยินเสียงออกดออันของหญิงผู้หนึ่ง “คนเขาคิดถึง
แทบแย่ เมื่อสองวันก่อนเหตุใดไม่มา หรือว่ามีคนใหม่แล้ว หือ”

เสียงหือสุดท้ายนั้นดังกังวาน ตามมาด้วยเสียงผู้ชาย
ระคนเสียงถอนหายใจ “แม่หญิงเจ้าเสน่ห์ คนใหม่ใครหรือจะ
เทียบเจ้าได้ ฮ่องเต้อาเขยพอเห็นอาสี่ซำก็เหมือนหนูเห็นแมว

เพื่อเจ้าข้าขอร้องอาสীগถึงสองเดือนเต็ม ถึงได้ตำแหน่งชูเพย
มาให้เจ้า”

จากนั้นคำเกี้ยวพาราสีของชายหญิงคู่นี้ก็เข้าสู่ชิวเย่หลัน
เต็มสองรุหุ!

“เจอเรื่องใหญ่เข้าแล้ว!!!” พอชิวเย่หลันได้ยินคำว่าชูเพย
ก็เหมือนฟ้าผ่ากลางหัว

ที่น่าตกใจกว่านี้คือ เจียงหยาชวงซึ่งนั่งอย่างผ่อนคลาย
พอได้ยินคำพูดของหญิงสาวก็ใจหายวาบ!

ชิวเย่หลันเห็นเขาผุดลุกขึ้น ทำอย่างที่ตนคิดก่อนหน้านี้
พุ่งไปที่หน้าต่างด้านหลังเตรียมหนี ดูแล้วเขาเองก็คงทนไม่ไหว
เมื่อรู้ว่าพี่ชายตนเป็นชู้กับพระสนมคนโปรดของอาเขย

คงเป็นเพราะเจียงหยาชวงมีปัญหากับหน้าต่าง ครึ่งก่อน
ตอนอยู่จวนซีเหออ่อง เขาก็ไม่สามารถเปิดหน้าต่างหนีไปได้
ครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน เขาผลักรถเข็นจึงรู้ว่าหน้าต่างนี้ปิดตาย!

ดังนั้น พอได้ยินคนเดินมาถึงหน้าประตูตำหนัก เจียงหยาชวง
ไม่รู้จะอย่างไร จึงเลือกได้เตี้ยงเหมือนชิวเย่หลัน...

พอจะเดาได้ว่า เมื่อเจียงหยาชวงถูกบีบให้มุดใต้เตียง ก็พบว่ามีคนยึดครองอยู่ก่อนแล้ว คนนี้ยังเป็นสหายยามยากที่เขาพบในสถานการณ์ที่คล้ายกันครั้งก่อน แม้ใต้เตียงไม่มีแสงสว่างเพียงพอ ชิวเย่หลันจึงมองเห็นสีหน้าของเขาไม่ชัดเจน แต่จากมือที่เริ่มสั่นของเขาขณะปิดปากตนนั้น ทำให้รู้ว่าเวลานี้เจียงหยาชวงอารมณ์ซับซ้อน

ขอบคุณสวรรค์ที่เขากลับมาได้ไม่ตะโกนออกมา...สภาพเช่นนี้ถ้าเขาตื่นเต้นจนพังเตียงก็ไม่แปลก...

แต่ต่อจากนั้น ทั้งสองยังต้องผ่านการทดสอบที่ยากขึ้น!

คุณชายแปดตระกูลเจียงกับชูเฟยต่างคิดถึงกันเต็มที่ พอเข้ามาในตำหนัก ปิดประตู ก็ไม่ต้องพูดแล้ว! ชิวเย่หลันเคยวิตกว่าตนแอบกินอาหารจะมีร่องรอยให้เห็น แต่ทั้งสองไม่มองอาหารแม้แต่แวบเดียว ตรงขึ้นเตียงแทบจะทันที!

ครูหนึ่ง เตียงก็เริ่มสั่นไหว ใต้เตียงคับแคบอยู่แล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะชิวเย่หลันกับเจียงหยาชวงยังไม่โตเต็มที่ คงเบียดกันสองคนไม่ได้! แต่ถึงกระนั้น ทั้งสองต้องงอตัวจึงซ่อนมิด

พอเตี๋ยงสั้นไหว่ ก็มีฝู่นผงตกลงมา สำหรับซิวเย่หลันกับ
เจี๋ยงหยาชวงแล้ว ช่างทรมานจริง ๆ ...

ซิวเย่หลันภาวนาอย่างสิ้นหวังให้เวลาผ่านไปอย่าง
รวดเร็ว ให้สองคนบนเตี๋ยงรีบทำอะไรให้เสร็จแล้วรีบไป แต่กลับ
ไม่เป็นอย่างที่คิด การสั้นไหว่ของเตี๋ยงมีหยุดพักเป็นบางครั้ง
แล้วดำเนินต่อไป ลำตัวข้างหนึ่งของนางชามากขึ้นเรื่อย ๆ
จนทนไม่ไหว จึงค่อย ๆ เอี้ยวตัว แต่เพราะพื้นที่คับแคบ เมื่อนาง
ขยับตัวร่างก็พังลงไปในห้องมกอดของเจี๋ยงหยาชวง ทั้งสอง
กอดกันแน่นแนบ!

“เจ้ากินอาหารบนโต๊ะใช่หรือไม่” ซิวเย่หลันกำลังว่าวุ่นใจ
จู่ ๆ ก็ได้ยินเจี๋ยงหยาชวงกระซิบข้างหู ริมฝีปากอุ่นสัมผัสตึงหู
นางสองสามครา น้ำเสียงเขาแข็งกระด้าง ซิวเย่หลันรู้สึกว่าเขา
พยายามหลีกเลี่ยงไม่สัมผัสนาง แต่ได้เตี๋ยงมีพื้นที่แค่นี้ จึงไร้ผล

“...เออ” ซิวเย่หลันเขินอาย

“...อดทนหน่อย” เจี๋ยงหยาชวงนิ่งเงียบครู่หนึ่ง แล้วพูด
เสียงเบา

ชีวะเย่หลันรู้สึกอบอุ่นในหัวใจ รู้สึกว่าเขาช่างแสนดี ถึงตอนนี้ยังใส่ใจว่าตนหิวอยู่ ทำท่าบอกรู้ว่าถ้าออกไปได้ จะช่วยหาอาหารมาให้...แม้จะเป็นการหันเหความสนใจแต่ก็นับว่าเอาใจใส่รอบคอบจริงๆ

แต่แล้วจู่ๆ ก็ได้ยินเสียงซู่เฟยพูดอดอดอัน “ครั้งก่อนเจ้าพูดถึงยาปลุกสวาท บอกว่าวันนี้จะเอามาให้ลองมีใช้หรือ”

จากนั้นเสียงแหบแห้งของคุณชายแปดตระกูลเจียงก็ดังขึ้น “ข้าให้คนใส่ในผัดปลาไหล... เดี่ยวเรากินด้วยกัน!”

อะไรนะ เจียงหยาชวงคงคิดว่าเมื่อครูนางเปลอกินยาปลุกสวาท จึงทนไม่ไหวเข้ามาเบียดตัวเขา!

“!!!” ยามนี้ ความรู้สึกของชีวะเย่หลัน เหมือนมีสัตว์เทพนับพันนับหมื่นพุ่งทะยานออกไปพร้อมกัน!!!

บทที่ 25 เจอเรื่องใหญ่กว่าเดิม

หลังจากอดทนจนกระทั่งคุณชายแปดกับชูเฟยเสีจกิจแล้ว ออกไป ชิวเย่หลันกับเจียงหยาชวงซึ่งทรمانจนเหงื่อไหล เสื้อผ้าเปียกโชก เร่งรีบจะคลานออกมา

แต่พอเริ่มคลานทั้งสองก็พบว่า มือเท้าชาไปหมด เพราะ ขดตัวอยู่ใต้เตียงแคบเป็นเวลานาน

เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงได้แต่กอดกันต่อไป พร้อมกับขยับเส้นสาย ตอนนี้แม้แต่คนที่รักษาแบบแผนอย่างเจียงหยาชวงก็ไม่ได้นึกถึงเรื่องชายหญิงหรือชื่อเสียง คิดแต่หาทางทำให้ตน เคลื่อนไหวได้ให้เร็วที่สุด!

ใต้เตียงไม่ได้ปิดกวาดมาหลายปีไม่ใช่ที่สมควรอยู่!

พอออกมาก็จุดตะเกียงส่อง เห็นเสื้อผ้าของอีกฝ่ายหนึ่ง ไม่เรียบร้อย เนื้อตัวเต็มไปด้วยหยากไย มีฝุ่นเต็มหัว สีนํ้ายังไม่ต้องพูดถึง

ชีวเย่หลันนึกเสียใจมาก เป็นเพราะกู่เหยียนทำให้นาง
ตัดสินใจมาพึ่งฮองเฮา แต่กลับเห็นหลานแท้ๆ ของฮองเฮาเล่นชู้
กับพระสนมคนโปรด และยังถูกหลานอีกคนหนึ่งของฮองเฮา
มาพบเข้า สวรรค์กลั่นแก้งนางหรือไม่!

เรื่องใหญ่โตเช่นนี้ ดีว่าเจียงหยาชวงไร้เดียงสาไม่ชั่วร้าย
มิเช่นนั้นแม้เขาเพิ่งช่วยนางแก้ปัญหา คงฆ่าปิดปากนางแล้ว!

นิ้วมือที่สั่นเทาของนางบัดผมและเสื้อผ้าจนเรียบร้อย
ในใจเหมือนมีสัตว์เทพฟุ้งทะยานอยู่!

ส่วนเจียงหยาชวงไม่เสียทีที่เป็นลูกหลานตระกูลของ
ฮองเฮา แม้สีหน้าไม่ดี แต่กิริยายังสงบ เขาบัดผมบัดเสื้อผ้า
ง่าย ๆ แล้วมองมาทางชีวเย่หลัน “ท่านหญิงหนึ่งอ...”

“เมื่อครู๋ข้าสังหารองครักษ์วังกานหลี่สองคน เป็นคนของ
กู่ไทเฮา” ชิวเย่หลันพูดทันที “ตั้งอี่ฟาองครักษ์สองคนมาสังหาร
ข้ากับคนใช้ที่ห่อวางชิง เขาบอกว่า กู่ไทเฮาพาชายโนดเข้ามา
ในวัง เตรียมใส่ร้ายเย่ไทเฮา!”

เจียงหยาชวงตะลึง ดวงตานายแววอำมหิตแวบหนึ่ง
“ชายโนดหรือ”

“ความจริงแล้วที่ไทเฮาให้ข้าเข้าวังครั้งนี้ ข้างงมาก”
ชีวเย่หลันพูดถึงการมาของตนอย่างรวบรัด สิ้นหน้าวิตก “นี่ไม่ถึง
พอเกิดเรื่องที่ห่อหิวขุน เมื่อเข้ามาในวังกานหลีกก็เกือบเอาชีวิต
ไม่รอด!”

พูดไม่ทันจบ ขนตายาวก็สั่นไหว น้ำตาร่วงลงมาอย่าง
เจียบๆ

ชีวเย่หลันก้มหน้าทำท่าหน้าสงสาร จึงไม่ได้สังเกตเห็น
ความรู้สึกกระอักกระอ่วนบนใบหน้าของเจียงหยาชวงแหวหนึ่ง

ก่อนหน้านี้เจียงหยาชวงแหวหนึ่งหวังจะให้ชีวเย่หลัน
จ้างเข้าวังมางานเลี้ยง เพื่อใช้ความขัดแย้งระหว่างไทเฮากับ
ฮองเฮา อาศัยไทเฮามาช่วยให้ชีวิตของชีวเย่หลันดีขึ้น

แน่นอนว่าการทำเช่นนี้คงต้องพลีชีพ

ทั้งเจียงหยาชวงแหวหนึ่งและองค์หญิงหย่งฝูไม่พอใจคำสั่ง
ที่แอบอ้างความชอบ จึงไม่ใส่ใจว่านางจะถูกไทเฮาจัดการ
อย่างไร!

นึกไม่ถึงว่าคนคำนวณหรือจะสุ์ฟาลิขิต พอถูกเหยียน
ลวนลามชิวเย่หลันหันหน้าหือหลิวซุน เหตุการณ์ก็ไม่ได้เป็นอย่างที่
เจียงหยาชวงวางแผนไว้

ว่าไปแล้วการที่ท่านหญิงตัวเล็ก ๆ ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้
เป็นเพราะแผนการของเจียงหยาชวง...

เขาปวดหัวจนต้องนวดหน้าผาก เปลี่ยนมาพูดถึงเรื่อง
เฉพาะหน้า “ขุนพลราชองครักษ์ระดับห้า หลานไกล่ชิตของ
ฝ่าพระบาท เป็นชู้กับชิวเพยพระสนมคนโปรดที่สุดของฝ่าพระ-
บาท เรื่องนี้ท่านหญิงมีความเห็นอย่างไร”

ชิวเย่หลันฟังออกว่าเขาให้ออกาสนาง จึงสบายใจขึ้น
พูดอย่างเป็นการเป็นงาน “เรื่องนี้เป็นไปไม่ได้! วังในเข้มงวด
กับการเข้าออก เรื่องผิดคุณธรรมเช่นนี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร
ถือว่าคนทั้งวังตาบอดอย่างนั้นหรือ ย่อมมีคนอิจฉาตระกูลเจียง
อิจฉาของเขา แล้วพูดใส่ร้าย!”

เวลานี้นางยังอ่อนแอ ท่านหญิงอายุเพียงสิบสองปี ไม่มี
ผู้อาวุโสเป็นที่พึ่ง ไม่มีอำนาจอิทธิพล แต่การอ่อนแอถึงขีดสุด
ก็เป็นข้อด้อยอย่างหนึ่ง คือไม่สร้างปัญหาให้ตระกูลเจียง!

โดยเฉพาะตอนทูลตอบที่ตำหนักไท่สือ นางทำให้
กู่ไท่เฮากริ้วอย่างรุนแรง

ถ้าไม่ได้เข้าฝายฮองเฮาอย่างชัดเจน ตระกูลเจียง
ไม่จำเป็นต้องแก้แค้น ก็แค่ไม่ใส่ใจนาง ปลอຍให้กู่ไท่เฮาแล้วเนื้อ-
เถื่อนหนึ่งนางตามใจชอบ!

“ท่านหญิงหลงทางจึงมาที่นี่ใช่หรือไม่” เจียงหยาชวง
นั่งเรียบครู่หนึ่ง แล้วพูดขึ้น “ข้าจะพาเจ้ากลับไป”

ชีวเย่หลันดีใจที่รอดชีวิตมาได้ แต่ในใจยิ่งระแวงระวัง
ไม่ใช่เพราะใจแคบ แต่เนื่องจากภพก่อนนางพบเห็นคนยึดให้กัน
แต่ต่างข้างหลังกันมากมายหลายแบบ

ยังดีที่เจียงหยาชวงมีคุณธรรม ไม่ถือโอกาสฉวยฉวยนาง
ตอนเปลอ พอดับไฟในโคมแล้ว เขาก็เอ่ยขึ้น “ถ้าท่านหญิง
กับข้าไปด้วยกัน คนเห็นคงไม่ดีแน่ ท่านหญิงเดินตามหลังข้า
ห่างๆ ดีกว่า!”

ตรงกับที่ชีวเย่หลันคิด โกล่เกินไปนางไม่วางใจจริง ๆ
เฮ้อ เจียงหยาชวงจะได้ไม่กลัวว่านางถือโอกาสแนบชิดเขา

ต่อให้นางเพลอกินยานั้นจริง นางก็อายุแค่สิบสอง จะทำอะไรเขา
ได้...

ทั้งสองเดินออกจากประตูตำหนัก มุ่งหน้าไปยังห้องที่จัด
ให้ชิวเย่หลันพัก

ขณะนั้นดวงดาวบนท้องฟ้าเหนือศีรษะบางตาลงมาก
ดูแล้วงานเลี้ยงที่ด้านหน้าวังคงใกล้เลิกแล้ว วังในมีหิมะปกคลุม
หนา ไม่รู้ว่ากลิ่นดอกเหมยโซยมาจากที่ใด แต่กลิ่นหอมละมุน
เย็นชื่นใจ ลอยมาตามสายลม ทำให้สดชื่นขึ้นมาทันที

ชิวเย่หลันมองดูเจียงหยาชวงซึ่งเดินช้าๆ อยู่ด้านหน้า
ห่างออกไปสับกว่าก้าว นางวิตกว่าเขาจะปล่อยตนไปจริงหรือ
จู่ๆ ก็เห็นเจียงหยาชวงชะงัก

ชิวเย่หลันไม่ต้องคิด รีบเข้าไปหลบหลังเสาทางเดิน
ที่ใกล้ที่สุด

กลางคืนท้องฟ้าปลอดโปร่ง ไม่มีหิมะตก บรรยากาศเงียบสงัด
อย่างประหลาด

เสียงพูดของคุณชายแปดตระกูลเจียงดังขึ้น ชิวเย่หลัน
ฟังออกทันที “ลืบเก่า เจ้านี่เอง! เมื่อครูเจ้าหลบอยู่ใต้เตียง
ใช้หรือไม่ ไปทำอะไรที่นั่น”

ชิวเย่หลันแหม้มริมฝีปาก อาศัยแสงสะท้อนจากหิมะ
นางมองสภาพโดยรอบอย่างรวดเร็ว หาทางหนีเอาตัวรอด

แต่เจียงหยาชวงไม่ได้ทรยศนาง เขาพูดอย่างราบเรียบ
“อาสี่บอกว่าช่วงนี้เจ้ามาทางนี้บ่อยๆ เกรงว่าจะรบกวนเย่ไทเฮา
จึงให้ข้าเข้ามาดู”

“ข้าเห็นเจ้าตั้งแต่เล็กจนโต ยังจะหลอกข้าหรือ” คุณชาย
เจียงแปดยิ้ม พูดด้วยน้ำเสียงไม่สะทกสะท้าน “เถาซื่อห้วง
หลานสาว จึงให้เจ้ามาทำอย่างนี้ใช้หรือไม่ คิดว่าข้าติดใจ
นางกำนัลสวยๆ ในวังอีกเช่นนั้นหรือ”

“ท่านอย่าหวังดีต่อพี่แปด” เจียงหยาชวงถูกจับโกหก
แต่ไม่อึดอัด ยังคงพูดอย่างราบเรียบ “สะใภ้แปดเป็นกุลสตรี

มีน้ำใจ พี่แปดไม่พอใจท่านย่าแล้วมาระบายกับสะใภ้แปด ไม่มีเหตุผลเลย”

คุณชายเจียงแปดนั่งเรียบไปครู่หนึ่งแล้วว่า “ท่านย่า ท่านย่า เจ้าเรียกสันทนาการจริงๆ! ย่าแท้ๆ ของเรตายไปนานแล้ว! เภาชื่อเป็นคนที่ท่านปู่แต่งงานด้วยเพื่อสร้างสายสัมพันธ์กับตระกูลเถา เวลานี้ตระกูลเจียงรุ่งโรจน์ ไม่ต้องการความช่วยเหลือจากตระกูลเถาแล้ว เจ้ายังยกย่องพวกนางอีกหรือ ถ้าไม่ใช่เพราะเถาชื่อน้อยไม่ยั่วยวนเจ้า ข้าคงนึกว่าเจ้าชอบพอนาง...”

คุณชายเจียงแปดหน้าไม่อายจริงๆ เป็นชู้กับพระสนมคนโปรดของอาเขย น้องชายเตือนให้เอาใจใส่เมีย ยังระแวงว่าน้องชายแอบชอบพี่สะใภ้ ชิวเย่หลันอยู่หลังเสา คิดอย่างจนใจ ข้าได้ยินความลับที่ไม่สมควรฟังอีกแล้วหรือ...

“พี่แปดระวังคำพูดหน่อย” เจียงหยาชวงกลับไม่โกรธไม่ตกใจ น้ำเสียงยังคงราบเรียบ “สะใภ้แปดเป็นคนเรียบร้อย ข้าก็ไม่ใช่คนนอกตัญญูไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง...”

“พอแล้ว!” คุณชายเจียงแปดไม่มีความอดทนพอ ไม่รอให้เขาพูดจบรีบพูดแทรก “ข้าล้อเล่นน่า ร้อนใจไปไย ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นคนมีคุณธรรม ไม่สนใจผู้หญิง พูดจริงจังแล้วกัน เจ้าก็เห็นแล้ว คิดจะบอกพวกเถาชื่ออย่างไร”

เจียงหยาชวงนิ่งคิดครู่หนึ่งแล้วพูดขึ้น “นี่เป็นเรื่องใหญ่มาก บอกไม่ได้แน่”

“ข้าว่าแล้วยังไงเจ้าก็เป็นน้องชายข้า...” คุณชายเจียงแปดเรียกยารองของตนเป็นเถาชื่อทุกครั้ง แต่พอได้ยินน้ำเสียงเขาอ่อนลง แสดงว่ายังยำเกรงเถาชื่ออยู่บ้าง

เจียงหยาชวงกลับพูดขึ้น “แต่ข้าจะบอกอาสี!”

“พูดเหลวไหล!” คุณชายเจียงแปดตวาด “เจ้าบอกอาสี อาสีทำอะไรข้าไม่ได้ แต่ซู่เฟยล่ะ!”

ซิวเย่หลันคิด ชายโน้นผู้นี้ยังมีน้ำใจอยู่บ้าง

จากนั้นคุณชายเจียงแปดก็เผยความในใจออกมา “ถ้าเจ้าอยากช่วยอาเชย ขอเวลาอีกสักปีสองปี รอให้ข้าเบื่อซู่เฟยก่อน

ค่อยไปบอก ตอนนี้อายังชอบนางอยู่ เจ้าคงไม่ตั้งใจหาเรื่องข้า
ใช่หรือไม่!”

“ซูเฟยมีฐานะสูงกว่านางกำนัล ก่อนหน้านี้พี่แปดเคยยุ่ง
กับนางกำนัล อาสียังช่วยปกปิดได้ แต่พระสนม...ถ้าเรื่องนี้
ถูกเปิดเผย พี่แปดคิดใหม่ว่าจะเกิดผลอย่างไร” เจียงหยางหวงพูด
เสียงราบเรียบ “เรื่องนี้อาจทำให้ตระกูลเจียงย่อยยับ!”

คุณชายเจียงแปดพูดอย่างไม่ใส่ใจ “ข้าจึงเลือกไปวัง
กานหลี่ ที่นี้ข้าดูแลงานรักษาการณ์ องค์กรกับมหาตเล็ก
รู้จักกัน บอกตามตรง ข้าเคยพาคนมาที่นี่มิใช่แค่ครั้งสองครั้ง
เจ้าได้ยินคนรำลือหรือไม่”

ซิวเย่หลันรู้แล้วว่าเหตุใดวังกานหลี่จึงเหมือนวังผีสิง...
เพราะคุณชายเจียงแปดต้องการให้สะดวกในการลักลอบพบชู้รัก
จึงให้คนออกไปหมด...

ได้ยินเสียงคุณชายเจียงแปดหัวเราะขึ้นอีก “ความจริง
แล้วเมื่อครู่ข้าเห็นเจ้าซ่อนอยู่ใต้เตียง ห้องนั้นมีที่ซ่อนอยู่ที่เดียว
เป็นกับดัก ถ้าไม่ได้กลืนน้ำหอมเยิร์ลึงที่เจ้าใช้ประจำ ข้าคงจะ
ออกไปเรียกคนมาล้อมเตียงไว้...เรื่องนี้เจ้าไม่ต้องห่วงนะ!”

ข้าเลยรอดตายใช่หรือไม่ ในใจชีวะเหล่านี้น้ำตาไหลอาบหน้า เหตุใดข้ายังฟังยิ่งรู้สึกว่าจะเจอเรื่องใหญ่กว่าเดิม เจ้าแปดเจี๊ยงผู้นี้ ทั้งๆ ที่รู้ว่าน้องชายซ่อนอยู่ใต้เตียง ยังร่วมรักกับชูเพยอยู่นาน!

“งานเลี้ยงด้านหน้าคงเลิกแล้ว กลับกันเถิด” คุณชายเจี๊ยงแปดพูดเสียงอ่อนลง “เจ้าชอบแมวตัวนั้นมากมิใช่หรือ ลองคิดดู ถ้าข้าฆ่าแมวเจ้าตาย เจ้าจะพอใจหรือไม่ ชูเพยมีความหมายต่อข้าเหมือนแมวมีความหมายต่อเจ้า ถ้าเจ้าจะเล่นงานนางจริง ก็ไม่ยาก แต่ให้พี่สนุกสักระยะก่อนได้หรือไม่”

เมื่อเสียงของทั้งสองห่างออกไป ชีวะเหล่านี้อันนั้นก็รู้ว่เจี๊ยง-หยาชวงนำทางไม่ได้แล้ว นางเซ็ดเหงื่อบนหน้าผาก มองไปโดยรอบ ยังดีที่บริเวณนี้อยู่ห่างจากห้องที่ชูเหอพักไม่ไกล นางเดินหลงทางหลายครา สุดท้ายจึงพบชูเหอซึ่งกำลังหลับสนิทเพราะความกลัวและอ่อนเพลีย!

“ยังดี” ชีวะเหล่านี้อำหน้าผากนาง ไม่มีไข้ จึงโล่งอก

นางเดินวนรอบห้องที่สังหารองครักษ์ไปเมื่อครู่ ไม่เห็นร่องรอยคนเข้ามา จึงหอบผ้าห่มกลับไปหาชูเหอ นอนลงข้างฟูก...ขณะที่ถูกปลุกนั้น ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว

หนีจิ้นเขย่าวัวปลุกนางด้วยสีหน้าประหลาดใจ
“ท่านหญิงหนึ่งอี เหตุใดมาอยู่ที่นี่ ถ้ามิใช่เพราะนอกห้องมี
น้ำแข็งย่อย คงหาท่านหญิงไม่เจอแน่!”

“เอ๊ะ!” นางกำนัลอีกคนพยายามปลุกชูเหอ เมื่อเห็นรอย
เขียวช้ำที่คอของชูเหอก็ตกใจ “เป็นอะไรไปหรือ!”

นางกำนัลทั้งสองมองหน้ากัน ไม่ถามต่อว่าเหตุใดทั้งสอง
จึงย้ายห้อง ก่อนยกน้ำเข้ามาให้ชิวเย่หลันกับชูเหอ “ท่านทั้งสอง
รีบล้างหน้า ฮองเฮาทรงมีเวลาว่าง ถ้าพลาดไป จะเสียโอกาส!”

วันนี้เป็นวันที่หนึ่งเดือนอ้าย ฮองเฮาทรงมีเวลาให้มีใช้
เรื่องง่าย แต่ฮองเฮาริบเร่งให้เข้าเฝ้า ทำให้ชิวเย่หลันอดสงสัย
ไม่ได้ว่าเกิดเหตุอันใดขึ้น

อย่างเช่น ความจริงแล้วข้าเป็นลูกแท้ๆ ของเจียงฮองเฮา
แต่เนื่องจากกุไทเฮาโหดเหี้ยมอำมหิต ข้าจึงถูกนำไปเลี้ยงนอก
วัง! เด็กสาวผู้สูงศักดิ์จึงตกอยู่ในเงื้อมมือของลู่ซือผู้เป็นเมียชายน้อย
ของปู่ เวลานี้เจียงฮองเฮาคงจะแอบร้องไห้อยู่เจี๊ยบๆ ถ้าข้า
เข้าไปควรจะร้องไห้หรือไม่...

ชีวเย่หลันสลัดจินตนาการที่ไม่เข้าท่าออกไป แอบยินดีกับตัวเองและซุเหอที่มีคนมาพบในห้องนี้ ไม่เช่นนั้นนางคงอธิบายให้นางกำนัลฟังเรื่องหยากไย่ฝุ่นละอองจากใต้เตียงที่ปิดไม่หมดเมื่อคืน...

แต่นางกำนัลไม่ถาม อยู่ในห้องที่ไม่ได้เก็บกวาด มีฝุ่นติดหัวติดหน้าคงเป็นเรื่องธรรมดา

หลังจากล้างหน้าแต่งตัวเสร็จ ออกจากประตู ก็เห็นเกี้ยวอ่อนร่อยอยู่

วังกานหลี่ตั้งอยู่ห่างไกล ส่วนวังจื่อเชินที่ฮ่องเฮาประทับตั้งอยู่ใจกลางสวนในของวัง ระยะทางระหว่างวังทั้งสองห่างกันมาก

เมื่อชีวเย่หลันไปถึงก็ถูกปลุกให้ตื่นอีกครั้ง ขณะก้าวขึ้นบันไดหน้าวังจื่อเชิน นางเกือบสะดุดล้ม

“ท่านหญิงระวัง!” ชูเหอใช้ผ้าเช็ดหน้าพันคอปกปิดรอยซ้ำ
แม้ตนจะเดินโซเซ แต่ยังมีควมภักดีเข้ามาประคอง ชิวเย่หลัน
จึงพ้นจากการหกล้มต่อหน้าธารกำนัล

แต่เสียงร้องของชูเหอทำให้คนรอบข้างหันมามองทันที
ในนั้นมีเด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาในชุดสง่างาม อายุสิบแปด
สิบเก้า สวมรัดเกล้าประดับหยก ท่วงท่าองอาจ ล้อมรอบด้วย
นางกำนัล กำลังก้าวลงมา เขาเห็นชิวเย่หลันไม่คุ้นตา จึงถาม
อย่างประหลาดใจ “นั่นคือ...”

“บ่าวจะไปถามให้” บ่าวรับใช้เองก็ไม่รู้ จึงรีบเดินไป
สอบถาม “พี่นี่จ้ะ ท่านผู้นี้เป็นใคร”

“เป็นท่านหญิงหนึ่งอีแห่งจวนซีเหออ๋อง” นางกำนัลชื่อ
หนี่จิ้นพยักหน้าให้นาง แล้วกระซิบเตือนชิวเย่หลันซึ่งอยู่ไม่ไกล
“ท่านหญิง ท่านผู้นั้นคือเยียนอ๋อง!”

บทที่ 26 ขุดหลุมพรางต้องขุดให้ลึก

ชีวเย่หลันไม่เคยพบฉู่เหว่ยเจ้อเยี่ยนอ๋องมาก่อน ถึงจะเคยก็ไม่ใช่เวลาทักทาย จึงได้แต่เข้าไปคารวะ แล้วหันมาเดินเข้าตำหนักพร้อมกับหนีจิ้น

“หม่อมฉันชีวเย่หลัน ขอถวายพระพรให้ฮ่องเฮาทรงพระเจริญพะคะ!” นางเดินตามเข้ามาในตำหนักเป่ยเซว่ ถวายบังคมตามแบบแผน เจียงฮ่องเฮาตรัสอย่างพอพระทัย “นั่งเถิด เจ้าเป็นท่านหญิงชั้นหนึ่ง ไม่ต้องมีพิธีรีตอง”

“ขอบพระทัยฮ่องเฮาพะคะ” ชิวเย่หลันคิดว่าฮ่องเฮาผู้ซึ่งโต้เถียงกับไท่เฮาอย่างไม่อ้อมค้อม คงจะชอบคนเปิดเผยตรงไปตรงมา จึงนั่งบนม้านั่งระดับล่างอย่างไม่ลังเล

นางเหลือบตามองขึ้นไปบนระเบียงหน้าตำหนัก ยามนี้ฮ่องเฮาฉลองพระองค์ในชุดล่ำล่อง เป็นชุดยาวลายเมฆหรือสีแฉก คาดเข็มขัดหยก เกล้ามวยผม ดูอรชรน่ารัก แต่ยั้หน้าเกรงขาม ทรงเอนประทับบนบัลลังก์หงส์ ก่อนตรัสถามเนิบนาบ “ฤดูหนาวปีที่แล้ว เจ้าขึ้นไปทำอะไรบนเขาตี่จื่อ”

ชีวเย่ห์ลันไม่นึกไม่ฝัน คาดไม่ถึงว่าเจียงฮองเฮาจะตรัสถามเช่นนี้ นางตะลึงครู่หนึ่ง แล้วทูลว่า “ญาติผู้พี่ของหม่อมฉันเรียนหนังสืออยู่ที่เรือนพักบนเขาตี่จื่อ เกิดป่วยด้วยโรคหัดมารดาแท้ๆ ของท่านลุงของหม่อมฉัน จึงให้หม่อมฉันไปเยี่ยมเพคะ”

“คังจิ้นจางมีคังลี้จางเป็นน้องสาวแท้ๆ ลุงเจ้ายังมีบุตรชายบุตรสาวอีกหลายคน” เจียงฮองเฮาตรัสเนิบนาบ “ไปเยี่ยมเขา เจ้าไม่ใช่พี่น้องท้องเดียวกัน เหตุใดต้องให้เจ้าไปและอีกอย่างหนึ่ง” ฮองเฮามองลงมาด้วยสีพระพักตร์เหมือนจะแย้มพระสรวล “พอเจ้าไปเยี่ยม เขาก็ตาย”

ชีวเย่ห์ลันครุ่นคิดอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า เจียงฮองเฮาตรัสถึงเรื่องนี้ คงได้สดับฟังเสียงร่ำลือเกี่ยวกับเขาตี่จื่อเป็นแน่ แต่พระสุรเสียงของเจียงฮองเฮาไม่ได้ให้ความสำคัญต่อคังจิ้นจาง ถ้าเช่นนั้นที่ฮองเฮาตรัส...

นางไม่พูดไม่จารีบลุกขึ้นแล้วคุกเข่าลง “ฮองเฮาโปรดยกโทษให้หม่อมฉันเพคะ!”

เจียงฮองเฮาแยมพระสรวล จากพระสุรเสียงคงทรงพอ-
พระทัยกับท่าทีของนางที่รู้สถานการณ์ “ไหนดลองว่ามาซิ
เกิดอะไรขึ้น”

“...เหตุการณ์เป็นอย่างนี้เพคะ หม่อมฉันไม่ได้คิดจะ
ทำร้ายพี่ชายจริงๆ แค่จะขู่พี่ชาย ไม่ให้เขา...ลวนลามหม่อมฉัน!”
บนแก้มขาวผุดผ่องราวกับกลีบดอกไม้งาชงของชีวเย่หลัน มีน้ำตา
ไหลรินลงมาสองสาย!

นอกจากเรื่องการข่มขืนเท่านั้นที่ไม่เปิดเผย เหตุการณ์
บนเขาตี่จื่อนางเล่าตามความจริงโดยไม่แก้ไข ไม่ใช่เพราะนาง
ไม่ยากแค้นเต็มปรับแก้ แต่เจียงฮองเฮาทรงมีท่าทีชัดเจนว่า
ตรวจสอบเรื่องนี้แล้ว ถ้าขึ้นทูลเกินความจริง อาจทำให้ฮองเฮา
กริ้ว แล้วยแย่แน่

เรื่องราวทั้งหมดนี้นางเป็นฝ่ายถูก นางอายุยังน้อย ทำให้
คนเห็นใจได้ง่าย นางกำนัลหลายคนที่อยู่ใกล้เจียงฮองเฮา
ต่างหันหลัง แอบแซ่ดหางตาอย่างเจี๊ยบๆ เห็นได้ว่าบาทเจ้าน้ำตา
เป็นการฟ้องร้องอย่างมีชีวิตชีวา นับว่าประสบความสำเร็จมาก

เจียงฮองเฮาทรงขมวดคิ้วเล็กน้อย แต่กลับตรัสว่า
“แม่แท้ๆ ของลุงเจ้า...หมายความว่าอย่างไร เมียน้อยของปู่เจ้า
อย่างน้อยเจ้าก็ควรจะเรียกท่านย่า”

“ทูลฮองเฮา” ชิวเย่หลันรอคำถามนี้อยู่แล้ว รีบทูลตอบ
ทันที “มารดาแท้ๆ ของท่านลุงเคยเป็นเมียน้อยของท่านปู่จริง
แต่ว่า...”

“เคยเป็นหรือ” เจียงฮองเฮาสนพระทัยทันที ประทับนั่ง
ให้ตรงขึ้น ทรงก้มลงทอดพระเนตรนาง “เจ้าจะบอกว่าต่อมานาง
ไม่ได้เป็นเมียน้อยของปู่เจ้าแล้วหรือ”

“ฮองเฮาทรงปรีชา!” ชิวเย่หลันทูลตอบอย่างขลาดๆ
“จากคำบอกเล่าของมารดาแท้ๆ ของท่านลุง นางทำผิดแบบ
แผน ขณะที่รับใช้ท่านย่าของหม่อมฉัน ก็ถูกท่านย่าขับออกจาก
จวนอ๋อง ต่อมาเนื่องจากท่านอ๋องบิดาของหม่อมฉันเสียชีวิต
ในสงคราม พี่ชายก็ป่วยตาย ท่านลุงจึงกลับมาสืบทอดจวนอ๋อง
พร้อมพามารดาแท้ๆ กลับมาด้วย แล้วยกให้เป็นลู่อื้อ...”

‘ลู่อื้อ’ ขอบคุณที่บอกให้ข้ารู้สาเหตุที่ทำให้เจ้าถูกขับ
ออกไป มิเช่นนั้นข้าคงไม่รู้ว่าเจ้าทำผิดแบบแผน

เจียงฮองเฮาทอดพระเนตรนางแวบหนึ่ง สีพระพักตร์
เครียด ตรัสด้วยความกริ้ว “เหลวไหล ในเมื่อเป็นเมียน้อยที่ถูก
ชีเหอไท่เฟยขับออกไป ก็ไม่เกี่ยวข้องกับจวนซีเหออ่อนแล้ว!
เวลานี้ชีวเมิ่งหมิ่นซีเหออ่อนยังรับนางกลับจวนอ่อน แล้วยังยกให้
นางเป็นลู่อื้อ! นี่แสดงว่าไม่เห็นชีเหอไท่เฟยอยู่ในสายตา!
เจ้าคนไม่ซื่อไม่กตัญญูเช่นนี้ สมควรสืบทอดตำแหน่งอ่อนหรือ!”

ชีวเย่หลันทูลอย่างตลกอกตลกใจ “ฮองเฮา ท่านลุงของ
หม่อมฉันเป็นคนกตัญญูเพคะ!”

“กตัญญูแล้วละเมิดแบบแผนได้หรือ!” เจียงฮองเฮาตรัส
อย่างเย็นชา “เมียหลวงเป็นใหญ่ เมียน้อยเป็นรอง นี่เป็นแบบแผน
ที่ทุกคนต้องยึดถือ! แม้ลูกเมียน้อยได้สืบทอดตำแหน่ง ก็ยังต้อง
ยกย่องแม่ใหญ่เป็นอันดับแรก ที่ชีวเมิ่งหมิ่นทำเช่นนี้
วันหลังแบบแผนจะไม่ร่วนวายหรือ!”

ถ้อยคำนี้เจียงฮองเฮาตรัสด้วยสุรเสียงกังวาน เพื่อผลดู
คุณธรรม พระนางอยากเสด็จไปวังงานเจวียนตะโกนให้กุไท่เฮา
ได้ยิน ชีเหอไท่เฟยตายไปแล้ว แต่ฮองเฮารัชกาลก่อน
ซึ่งก็คือเย่ไท่เฮาเวลานี้ยังมีชีวิตอยู่! กุไท่เฮาซึ่งเป็นพระสนม

ก๊วยเฟยของรัชกาลก่อน เป็นเมียน้อย กลับลดฐานะของเย่ไทเฮา จนแทบไม่มีใครในวังจำได้!

นี่มิใช่แค่ทำให้เกิดความวุ่นวายภายหลัง แต่วุ่นวาย มาจนถึงตอนนี้!

ชีวเย่หลันพยายามดึงเรื่องให้เข้ามาอยู่ในจวนซีเหออ่อง หลุมพรางที่ตนเตรียมไว้ แน่نونว่าต้องเปิดช่องให้ฮองเฮา พ้นออกจากความอึดอัดพระทัย นางรีบคุกเข่าขอพระราชทาน- อภัยโทษ ทูลเสียงดัง “หม่อมฉันขอบพระทัยฮองเฮาที่ทรงอบรม โปรดเห็นแก่หม่อมฉันที่อายุน้อยยังโง่เขลา ไม่รู้ว่าเรื่องนี้ละเมิด แบบแผน ขอพระราชทานอภัยโทษที่หม่อมฉันไม่ได้เตือนให้ ท่านลงเอยเถิด!”

“เจ้าหน้าที!” เจียงฮองเฮาสมกับที่ทรงถือกำเนิดใน ตระกูลแม่ทัพ มีรับสั่งทันที “ร่างราชโองการ! ชิวเมิ่งหมิ่นซีเหอ อ่องลบหลู่มารดาใหญ่ ทำร้ายบุตรสาวของน้องชาย ไม่ซื่อสัตย์ ไม่กตัญญูไม่มีคุณธรรม ไม่สมกับตำแหน่งอ่อง ให้ถอดออกจาก ตำแหน่ง ลดลงเป็นสามัญชน!” ทรงครุ่นคิดแล้วรู้สึกว่ายังไม่พอ “เนรเทศออกนอกด่าน!”

นางกำนัลใกล้ชิดถวายการรับใช้อย่างคล่องแคล่ว ทันทีที่
สองเฮาตรัสจบ ก็เริ่มเขียนราชโองการภาษาทางการ พอเขียน
เสร็จ เป้าหมึกให้แห้ง ก็ถวายให้สองเฮาทอดพระเนตร

เจียงฮองเฮาทรงแก้บางคำ ให้พระราชโองการเด็ดขาดขึ้น
แล้วพักพระพักตร์

จากนั้นก็มีคนคัดลอกเป็นราชโองการที่สมบูรณ์

“ลู่ซื่อกับลุงของเจ้ามีเจตนาไม่ดี นี่เจ้าดูไม่ออกเชียวหรือ
พระชายาหรวนตอนยังมีชีวิต ก็ดูไม่ออกหรือ” ชิวเย่หลันดีใจ
นึกไม่ถึงว่าเจียงฮองเฮาจะหันพระพักตร์มาตรัสถาม “เจ้าอายุ
ยังน้อยอีกทั้งหน้าตาสะสวย ไม่ด้อยไปกว่าหยิ่งฝูของเรา! เหตุใด
พระชายาหรวนจึงวางใจให้เจ้ากับสาวใช้ที่อายุไล่เลี่ยกัน
ไปหาคังจิ้นจางที่เขาดีใจอ คังจิ้นจางผู้นี้เข้าออกห้องนงคณิกา
เป็นประจำ มิใช่คนดี! พระชายาหรวนยังไว้วางใจเขาอีกหรือ”

ชิวเย่หลันขอบตาแดงทันที “ท่านแม่ต้องการให้หม่อมฉัน
ถือโอกาสหนีเพคะ”

“หนีหรือ” เจียงฮองเฮาแยมพระสรวล “เจ้าเป็นเด็กผู้หญิง เขาตีจื่อกร้างหางไกล จะหนีไปที่ใด ไปอยู่ในท้องหมาป่าหรือ”

บรรดานางกำนัลที่ขอบตาเริ่มแดงหลังจากฟังชีวเย่หลันเล่า พอถึงตอนนี้ต่างก็พากันหัวเราะ

“เพราะเรื่องการหมั้นหมายของหม่อมฉัน” อารมณ์ของชีวเย่หลันเปลี่ยนทันที นางพูดเสียงสะอื้น “ลู่ซือร่วมมือกับท่านลุงของหม่อมฉัน จัดการหมั้นหมายโดยที่ท่านแม่ของหม่อมฉันไม่รู้ ท่านแม่เห็นว่าเติ้งอี้...จึงคัดค้าน แต่ไม่อาจขัดท่านลุงที่จงใจกลั่นแกล้ง...จึงอยากให้ป้ามารับใช้ซื้อสัตย์ถือโอกาสตอนไปเขาตีจื่อ พาหม่อมฉันหนีไปพึ่งญาติแดนไกลเพคะ!”

เจียงฮองเฮาตรัสถาม “แล้วเหตุใดเจ้าถึงกลับมาที่จวนซีเหอฮองอิก”

“หลังจากหิมะถล่ม หม่อมฉันรอดตายอย่างหวุดหวิด เห็นบริเวณที่พี่ดังตกลงไปถูกหิมะกลบหมด! หม่อมฉันกลัวว่าท่านแม่จะตกเป็นที่รองรับความโกรธ ไม่อาจหนีไปตามลำพังจึง...” เมื่อมีโอกาสแสดงความกตัญญู ชิวเย่หลันยอมไม่พลาด

เจียงฮองเฮาพยำักพระพัคตร์ ทอดพระเนตรนางด้วย
สายพระเนตรที่อ่อนโยน ฮองเฮาทรงดูแลวังในหลายปี
ซึ่งอำนาจกับไทเฮาก็หลายครั้ง ควบคุมฮองเต้จนสยบ แต่จน
บัดนี้พระนางมีแต่องค์หญิงหย่งฝูผู้เดียว

เมื่อวานไทเฮาถามองค์หญิงหย่งฝูเรื่องที่เซียวคังลีจาง
เข้าวัง เจียงฮองเฮาทรงรับผิดแทน แสดงถึงความรักและการ
ปกป้องพระธิดา

ความรักระหว่างมารดากับบุตรทำให้ฮองเฮาทรง
ประทับใจได้ง่ายที่สุด

“เจ้าเป็นเด็กกตัญญู ลำบากมาหลายปี” เจียงฮองเฮา
ถอนพระทัย “แต่เจ้าก็ซื่อเกินไป ชิวเมิ่งหมิ่นกับลู่ซือไม่คำนึงถึง
แบบแผน เหตุใดเจ้าไม่ถวายฎีกาเข้ามา เราจะให้ความเป็น-
ธรรมแก่เจ้า”

ชิวเย่หลันยังไม่ทันกราบทูล นางกำนัลวัยกลางคนซึ่งอยู่
ด้านหลังเจียงฮองเฮาทูลตอบว่า “ฮองเฮาเพคะ ชิวเมิ่งหมิ่น
ถึงอย่างไรก็เป็นบุตรของชาวยารองซีเหอฮ้อง เคยร่ำเรียนเข้าใจ
แบบแผน แล้วเหตุใดจะไม่รู้ว่าการกระทำของตนตลอดหลายปี

มานี้ เนรคุณแม่ใหญ่ เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาจะเปิดโอกาสให้คุณ
เอาเรื่องนี้มาเปิดเผยหรือเพคะ”

เจียงฮองเฮารู้สึกว่ามีเหตุผล ไม่ตรัสถามชีวเย่หลันต่อ
แต่ให้กำลังใจนางสองสามประโยค พอเห็นว่าได้เวลาแล้ว
จึงประทานสิ่งของเล็กน้อย แล้วรับสั่งให้หนีจันทาชีวเย่หลัน
ออกจากวัง

หากออกจากวังเช่นนี้ ชิวเย่หลันคงรู้สึกผิดหวัง
นางพยายามทูลเรื่องที่ไม่พอใจการหมั้นหมายกับเต็งอี้
แต่เจียงฮองเฮาทรงจัดการแต่เรื่องชีวเมิ่งหมิ่น ส่วนเรื่องการ
ถอนหมั้น ไม่ได้ตรัสถึงเลย

แม่ในแง่เหตุผล ปู่กับพ่อของชีวเย่หลันเสียชีวิตไปแล้ว
และนางเองก็ไม่มีพี่น้อง การหมั้นหมายสมควรให้ชีวเมิ่งหมิ่น
จัดการ หากไม่ใช่คู่หมั้นที่เหมาะสม คนอื่นก็ได้แต่
วิพากษ์วิจารณ์ว่าท่านลงไม้ไม่มีเมตตา แต่ไม่อาจก้าวกาย

แต่เจียงฮองเฮาซึ่งแม้แต่เบี่ยงพระพักตร์ไทเฮายัง
วางอำนาจ แค่ว่าการหมั้นหมายของอ่องต่างแซ่จะจัดการ
ไม่ได้เสียหรือ!

หรือว่าทรงตั้งใจทิ้งปมนี้ไว้ ต่อไปจะได้ใช้ชีวิเย่หลัน
เป็นประโยชน์

คงเป็นเพราะเวลานี้ภารกิจสำคัญของเจียงฮองเฮา คือ
เอาเรื่องที่ชีวิเม่งหมิ่นเนรคุณซีเหอไท่เพยมากระพือเรื่องที่
กู่ไท่เฮาทำร้ายเย่ไท่เฮา ชีวิเย่หลันครุ่นคิด ถ้าเวลานี้ถอนหมั้น
ให้ข้าจะเบี่ยงเบนเรื่องของกู่ไท่เฮา!

ถ้าเป็นเช่นนี้ พอจัดการเรื่องชีวิเม่งหมิ่นเนรคุณแม่ใหญ่
ได้แล้ว...นางก็มีความหวังที่จะเป็นอิสระ

พอชีวิเย่หลันนึกถึงความเป็นไปได้ก็สบายใจขึ้นและ
มีความหวัง

แต่ความสบายใจถูกทำลายด้วยเสียงทักจากด้านหลัง
ระหว่างที่เดินไปประตู่วัง กู่เหยียนก้าวออกมาจากทางเดิน
ด้านข้าง ท่าทางเขาตั้งใจมารอนางที่นี่

เขาสวมหมวกมีผ้าบังปิดแผลเป็นบนใบหน้า พร้อมสวม
ชุดพิธีรุ่งรัง คงทำพิธีบูชาบรรพชนเสร็จก็เข้าวังมา ไม่ทันเปลี่ยน
ชุด

“ท่านหญิงหนึ่งี่จะออกจากวังแล้วหรือ บังเอิญจริง ๆ ซ้ำก็เหมือนกัน” กุเหี้ยยนก้าวเข้าไปหาเกี่ยวของชีวเย่หลัน พุดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ เสียงแหบเล็กน้อย ไม่รู้ว่าเป็นเพราะ เมื่อวานตะโกนมากเกินไปหรือไม่

ชีวเย่หลันกับเขาอยู่คนละฝ่ายกัน จึงไม่กลัวว่าเขาจะไม่ พอใจเพิ่มขึ้น นางกระแอมทีหนึ่ง “คำพุดนี้คั่นหูนะ”

ชูเหอกัมหน้าไม่พุดไม่จา หนี่จิ้นซึ่งมาส่งไม่จำเป็นต้อง ให้เกียรติกุเหี้ยยน นางหัวเราะออกมา นึกถึงที่เจียงหยาชวงพุด เมื่อวาน “บังเอิญเสียจริง ทายาทูก็อยากหาคนมาประลอง กำลังหรือ” เรื่องที่กุเหี้ยยนกับเต็งอี่สองพี่น้องถูกตีเลือดตก- ยางออก คนในวังของฮ่องเฮามีหรือไม่พอกพอใจ

เวลานี้กุเหี้ยยนจึงพุดว่า “บังเอิญจริง ๆ” เหมือนจะให้ชีว- เย่หลันเย้ยหยัน

กล้ามเนื้อมนไบหน้าของกุเหี้ยยนกระตุก เขากวาดตา มองหนี่จิ้นซึ่งไม่มีสีหน้าอ่อนน้อมแม้แต่หน่อย แล้วหายใจเข้าลึก สะกดความรู้สึก “เมื่อคืนกลับไป บอกท่านอาเรื่องท่านหญิง ท่านอาารู้สึกเสียดายที่พระชายาหรวนเสียชีวิต กำหนดไว้ว่า

จะรับท่านหญิงไปอยู่ที่จวนกว้างหยางฮ่องระยะหนึ่งในเดือน
อ้าย...วันนี้ท่านหญิงไม่ต้องกลับจวนแม่ทัพ ไปจัดข้าวของที่จวน
ซีเหอฮ่อง พรุ่งนี้จะมีคนไปรับ”

พอซู่เหอได้ยินถึงกับหน้าซีดทันที!

บทที่ 27 ทำลายอนาคต!

ชีวะเย่หลันกลับสีหน้าเรียบเฉย “ทำอย่างนี้ได้หรือ ข้ากำลังไว้ทุกข์ท่านแม่ จะออกไปอยู่ที่อื่นได้อย่างไร เวลาเดือนอ้ายไม่รบกวนจวนเจ้าหรือ ท่านตาของข้าก็นอนป่วยอยู่ ข้าไปฉลองปีใหม่คนเดียว ไม่ใส่ใจดูแลท่านตาได้หรือ”

“ฮองเฮาบอกว่าท่านหญิงกตัญญูรู้เหตุผล” หนี่จิ้นยิ้มพลาบพุดเสริม ความหมายก็คือกุ่เหยียนกับฮูหยินกุ่เลอะเลือนจริง ๆ มองข้ามกระทั่งคนกำลังไว้ทุกข์ และคนป่วยหนักที่ต้องการคนดูแล ปีใหม่นี้ยังจะรับคนไปอยู่บ้าน

ระหว่างที่พูด ทั้งหมดก็เดินออกนอกประตูวัง หนี่จิ้นช่วยชูเหอประคองชีวะเย่หลันขึ้นเกี้ยวอ่อน

กุ่เหยียนถูกเย้ยหยันติดต่อกันหลายครั้ง สีหน้าได้หมวกเหมือนมีไอหมอกปกคลุม แต่ยังไม่มียี่ท่าว่าจะผละไป เขายืนเอามือไพล่หลังอยู่ไม่ไกล สายตาลังฝ่าบางมองชีวะเย่หลันอย่างเคร่งเครียด

แต่ชีวเย่หลันกับหนี่จิ้นไม่ใส่ใจ หนี่จิ้นรู้ว่าชีวเย่หลัน
เข้าวังเพราะไทเฮาทรงเรียกตัว และพาซุเหอสาวใช้มาคนเดียว
เกรงว่านางจะไม่ปลอดภัย จึงอยากหารถม้าพานางไปส่ง แต่ชีว-
เย่หลันตาแหลม มองเห็นหรวนซิงเหยียนในชุดคลุมตัวใหญ่
นั่งอยู่ในรถม้าห่างออกไปไม่ไกลกำลังบอกให้คนขับรถเลี้ยวมา
ทางนี้ นางจึงตอบปฏิเสธ

“พี่สาวกลับไปเถิด หิมะตกหนักอย่างนี้ อุตุส่ำห่าเดินมาส่ง
ตั้งไกล” ชิวเย่หลันยิ้มพลางยึดถุงผ้าเหอเปาที่หรวนซิงเหยียน
เตรียมให้ใส่แขนเสื้อให้หนี่จิ้นอย่างเงียบๆ

“บ่าวสมควรทำอยู่แล้ว” หนี่จิ้นแอบจับดู เห็นเหมือนไม่มี
ของอยู่ข้างใน จึงรู้ว่าเป็นตัวเงิน และคงเป็นเงินสดที่ใส่ถุงผ้า
ไม่หมด นางพอใจมาก ยิ่งยิ้มกว้าง “ท่านหญิงเกรงใจเกินไปแล้ว”

ขณะที่ทั้งสองรำลាក់กัน หรวนซิงเหยียนก็ใกล้เข้ามาแล้ว
หนี่จิ้นคิดว่าเพียงไม่กี่ก้าว และรอบๆ ก็เมืองครึกครื้นอยู่ คงไม่มี
ปัญหา เบื้องพระพักตร์ฮองเฮา หนี่จิ้นเป็นที่ยอมรับพอสมควร
ไม่ว่าชีวเย่หลันหรือหรวนซิงเหยียน นางไม่จำเป็นต้องนอบน้อม
ทำตามมารยาทแค่นี้ก็พอควรแล้ว เมื่อชีวเย่หลันบอกให้นาง
กลับ นางจึงหันตัวเดินเข้าประตูวัง

เมื่อหนีจันทายเข้าไปในประตู่วัง หรวนชิงเหยียนก็มาถึง
ตรงหน้า เขากะโดดลงจากรถม้า มองเสื้อผ้าชีวเย่หลันก่อนเห็น
เรียบร้อยดี สีหน้าดูปกติ คิดในใจว่าทุกอย่างคงเรียบร้อย
จึงรู้สึกโล่งอก เขายืมพลางยื่นเตาอุ่นมือกะทัดรัดให้ “ออกมา
แล้วหรือ รีบขึ้นรถ ที่นี่ลมแรง”

พูดแล้วยังรู้สึกว่ามีพอ รีบปลดเสื้อคลุมตัวใหญ่ที่สวม
อยู่คลุมให้นาง

ชีวเย่หลันกำลังจะพูด จู่ๆ กุ่เหยียนก็เข้ามาหาแล้วพูดขึ้น
“นี่คุณชายหรวนหรือ”

“ศิษย์หรวนชิงเหยียน เรียนถามนามอันสูงส่งของท่าน”
หรวนชิงเหยียนพอเข้ามาก็เห็นกุ่เหยียน แต่เนื่องจากเขามอง
ชีวเย่หลันรำลางนางกำนัลที่มาส่ง จึงไม่ได้ใส่ใจกุ่เหยียน คิดในใจ
ไม่รู้จักกัน แน่หนอนว่าก่อนอื่นเขาต้องใส่ใจว่าชีวเย่หลันจะหนาว
หรือไม่ ไม่มีเวลาพูดคุยกับใคร

เมื่อกุ่เหยียนเอย่ขึ้นมาก่อน ดูจากการแต่งตัวของเขากับ
ป่าวรับใช้ข้างหลังก็รู้ว่าไม่ใช่คนธรรมดา หรวนชิงเหยียนยอมไม่
เสียมารยาท

กู่เหยียนมองหน้าเขา ยิ้มอย่างมีความหมาย “คุณชาย
หรวนลักษณะล้ำเลิศ!”

ชีวเย่หลันพอได้ยินสีหน้าก็เปลี่ยนไปทันที!

กู่เหยียนยังไม่ยอมเลิก พุดแนะนำตัวเอง “ผู้น้อยกู่เหยียน
บิดาคือกว้างหยางอ๋อง”

ในฐานะหลานแท้ๆ ของไทเฮา ชื่อกู่เหยียนเป็นที่คุ้นหู
ในหมู่ลูกหลานชั้นสูงในเมืองหลวง หรวนซึ่งเหยียนมีความ
ทะเยอทะยาน ถึงขั้นอาศัยนางฉนิกาแนะนำให้รู้จักกับคนชั้นสูง
ย่อมรู้จักชื่อนี้ดี

ก่อนหน้านี้หรวนซึ่งเหยียนเคยวิเคราะห์กับชีวเย่หลัน
จึงเข้าใจว่าน้องสาวเข้าวังครั้งนี้คงจะอยู่ข้างไทเฮา แม้ประหลาดใจ
ว่าเหตุใดน้องสาวจึงไม่ใส่ใจกู่เหยียน แต่เขาก็ไม่กล้าเพิกเฉย
กุมมือคารวะ “ท่านผู้นี้ก็คือท่านชายกว้างหยางอ๋องนี่เอง คารวะ
คารวะ!”

พุดไม่ทันจบ ก็ถูกชีวเย่หลันดึงแขนเสื้อไว้ “พี่ ท่านตา
รออยู่ คงอยากให้กลับ รีบไปกันเถิด!”

หรวนชิงเหยียนแปลกใจ แต่จากประสบการณ์ แค่เตือน
ก็รู้แล้ว จึงยกเลิกความคิดที่จะคุยกับกู๋เหยียนต่อ พุดตาม
มารยาทแต่ห่างเหิน “ท่านปู้ยู่ที่บ้านคงเป็นห่วง ไม่อาจอยู่นาน
ได้ ขออภัยท่านชาย!”

“ไม่เป็นไร” กู๋เหยียนเองก็เกรงใจ ได้ผ้าบาง เขายืมอย่าง
ประหลาด “พวกเจ้าไปเถิด...ฝากคารวะแม่ทัพหรวนด้วย พุดถึง
แม่ทัพอายุมากแล้ว มีหลานหน้าตาทำทางสง่างาม นับว่ามีบุญยิ่ง
แต่ไม่รู้สาเหตุใดคุณชายหรวนมักจะขมวดคิ้วทำทางกลัดกลุ้ม
ซำงน่า...เป็นห่วงจริงๆ!”

ยิ่งเขาชมหน้าตาของหรวนชิงเหยียน ชิวเย่หลันก็ยิ่งหน้า
บึ้ง เวลานี้พอได้ยินเขาพุดออกมาว่า “เป็นห่วง” นางก็ขมลูก!
แทบจะดิ่งตัวหรวนชิงเหยียนขึ้นรถม้าทันที!

“เหตุใดหรือ!” ทันทีที่รถม้าพ้นประตูวัง เปิดม่านออกมาดู
ข้างๆ ไม่มีคน หรวนชิงเหยียนก็ถามอย่างร้อนรน “กู๋เหยียน
ผู้นั้น เป็นหลานของไท่เฮามีใช่หรือ”

ชีวเย่หลันถอนหายใจ “เมื่อคืนไทเฮาให้ตั้งอัฟาคคนมาฆ่า
ข้ากับชูเหอจนเกือบสำเร็จ!” ระหว่างนั้นชูเหอก็กะผ้าพันคอ
ออก เผยให้เห็นรอยช้ำน่ากลัว!

รูปร่างตาของหรวนชิงเหียนหดลงทันที เขาคว้าข้อมือ
ชีวเย่หลันไว้!

ชีวเย่หลันเห็นเขาทำอย่างนี้ก็ตกใจ หันมามองเขาทันที
แต่เห็นสีหน้าเขาเคร่งขรึม ก่อนวางสองนิ้วลงจับชีพจรนาง
ครูหนึ่ง แล้วพูดเบาๆ “เจ้าไม่ใช่ไรโซหรือไม่”

“ไม่ใช่ไรโซ” ชิวเย่หลันรู้ว่าบัณฑิตมักจะรู้เรื่องการแพทย์
จึงไม่ประหลาดใจที่เขาจับชีพจรแล้วบอกว่าตนไม่ใช่ไรโซ “ข้าจึง
ต้องไปฟังฮองเฮา”

หรวนชิงเหียนสีหน้าผ่อนคลายอย่างเห็นได้ชัด
พยักหน้าแล้วเอ่ยขึ้น “อยู่ฝ่ายเจียงฮองเฮาก็ได้ ยังดีกว่าไทเฮา”

ชีวเย่หลันถอนหายใจ “แต่ว่า ข้าอาจทำให้พี่ลำบาก!”

“เจ้าหมายถึงกูเหียนหรือ” หรวนชิงเหียนยิ้มเอ่ย
“ไม่ใช่ว่าพอมีซองเฮา เขาจะทำอะไรในที่แจ้งไม่ได้ง่าย ๆ
อีกอย่างเข้าป้องกันตัวได้”

เมื่อเห็นหรวนชิงเหียนสงบเยือกเย็น ชิวเย่หลันนิ่งเงียบ
ครู่หนึ่ง สุดท้ายยังคงพูดออกมา “กูเหียนเขา..ชอบผู้ชาย!
ที่เขาพูดเมื่อครู...”

กูเหียนชอบทั้งชายทั้งหญิง รักใคร่กับน้องชายผู้เป็น
ญาติเสมือนสามีภรรยา ในเมืองหลวงมิใช่ความลับ มิเช่นนั้นคง
ไม่รู้ไปถึงโจวมามาแน่

หรวนชิงเหียนหน้าตาหล่อเหลา สุภาพอ่อนโยน
แฝงด้วยความกังวล เป็นหลานจวนแม่ทัพตกอับ สภาพเช่นนี้
ถ้าเป็นภพก่อน คนที่กล่าวหาว่าเขากับกูเหียนอยู่ด้วยกันคงมี
ไม่มาก

แต่ภพนี้แม้ไม่มีคนที่ท้อแท้สิ้นหวังมากมายอย่างนั้น
แต่ด้วยอิทธิพลของกูเหียน เขาไม่จำเป็นต้องทำอะไรกับ
หรวนชิงเหียน แคบอกเป็นนัยๆ ให้รู้ว่าเขาสองคนรักกัน
ก็เพียงพอที่จะทำลายหรวนชิงเหียน!

ยิ่งเวลานี้ตระกูลหรวนตกอับ มองในแง่ร้าย อาจจะมีคนสงสัยว่าหรวนชิงเหยียนอยากอาศัยหน้าตาของตนเข้าไปใกล้ชิดกับกู่เหยียน!

หรวนชิงเหยียนมีความสามารถเหนือคนทั่วไป แต่พอถูกจำลองเช่นนี้ แม้นตอนสอบจะเขียนบทความได้ดีเพียงไร ผู้คุมสอบก็ยังมีภาพจำที่ไม่ดี จะมีโอกาสสอบติดหรือ หรือพอสอบติดแล้วจุดต่างพร้อยนี้จะเป็นอุปสรรคต่อเส้นทางการรับราชการ!

การกระทำของกู่เหยียนเช่นนี้ ชั่วร้ายที่สุด!

ชีเว่หลันรู้สึกหนักใจ หรวนชิงเหยียนพี่ชายผู้นี้เป็นญาติคนเดียวที่นางพึ่งได้ หลายวันที่ผ่านมา เขาเอาใจใส่และช่วยเหลือนางอย่างรอบคอบ แม้จะมีข้อสงสัยว่าเขาหวังความรักจากนาง

เวลานี้ตนอาจจะเป็นต้นเหตุ ทำให้อนาคตอันรุ่งโรจน์ของพี่ชายดับวูบ พอคิดก็อยากจะฆ่าคนแซ่กู่ผู้นั้นให้ตายคาประตูวัง!

แต่หรวนชิงเหยียนกลับปลอบใจนางด้วยสีหน้าผ่อนคลาย “ผู้บริสุทธิ์ย่อมขาวสะอาด ผู้มีมลทินย่อมแปดเปื้อน

กู่เหยียนนิยมบุรุษเพศเป็นความลับใครๆ ก็รู้ ถ้าเขาลดตัวจากการเป็นทายาทอ่อง พุดจาเหลวไหลอย่างนั้น จะทำอะไรเข้าได้ อย่างมากก็แค่ชาวบ้านร้านตลาดซุบซิบนินทา แต่เข้าไม่ได้อยู่ที่ตลาด!”

“แต่เรื่องการสอบ...” ชิวเย่หลันถูกเขาพูดแทรกทันที “ได้เท่าเซวียขึ้นชื่อว่าเป็นคนเที่ยงธรรมเคร่งครัดมาตลอด จึงสามารถวางตัวเป็นกลางมาหลายปีท่ามกลางความขัดแย้งระหว่างไทเฮากับฮองเฮา ท่านผู้เฒ่าหรือจะถูกหลอกง่าย ๆ รอให้สอบเสร็จ ได้เป็นศิษย์ได้เท่าเซวีย ถ้ากู่เหยียนจะใส่ร้ายข้า ก็ต้องคิดให้ดีกว่า!”

นี่เป็นความจริง เซวียช่างเป็นขุนนางคนสำคัญในราชสำนัก ไทเฮากับฮองเฮาชิงอำนาจกัน ต่างก็ต้องการดึงเขามาเป็นพวก การที่เขาสามารถวางตัวเป็นกลางมาหลายปี นอกจากอาศัยฐานะตำแหน่งและความสามารถแล้ว คุณธรรมจะต่างพร้อยมิได้ มิเช่นนั้นคงถูกจับผิดจนหลุดจากตำแหน่งในสภาพที่กำลังของทั้งสองฝ่ายกำลังกันนั้น ฝ่ายที่เป็นกลางจะลำบากที่สุด ถ้าไม่มีความสามารถอย่างแท้จริงคงอยู่ไม่ได้

เมื่อเป็นเช่นนี้ กูเหียนยอมไม่อาจข่มเหงศิษย์ของ
เซวียซ่าง ถ้าทำเช่นนั้นก็เท่ากับไม่ไว้หน้าเซวียซ่าง บิ๊บเขาให้
เข้ากับฝ่ายเจียงฮองเฮา กูไทเฮาคงไม่พอใจและไม่ยอมเด็ดขาด

แน่นอนว่าความผันทึงดงามนี้ ต้องมีเงื่อนไขเบื้องต้น
นั่นก็คือหรวนซิงเหียนสามารถอดทนให้ได้จนถึงช่วงสอบ
ฤดูใบไม้ผลิ ไม่ว่ากูเหียนจะกระทำในที่แจ้งหรือที่ลับ และต้อง
สอบให้ติด ได้รับการชื่นชมจากเซวียซ่าง

ปัญหาอยู่ที่ว่าแม้เซวียซ่างจะมีความยุติธรรมเคร่งครัด
และเที่ยงตรงเพียงไร แต่สิ่งที่เขาจะพิจารณาคือในสนามสอบ
อำนาจบารมีของจวนกว้างหยางอ๋องนั้น หรวนซิงเหียนไม่อาจ
เทียบได้ แม้เซวียซ่างจะควบคุมสนามสอบอย่างเคร่งครัด
แต่ถ้าหรวนซิงเหียนไม่สามารถเข้าสนามสอบได้ ทั้งหมด
ก็สูญเปล่า

การสอบฤดูใบไม้ผลิ ยังมีเวลาสองเดือนกว่า...

ซิวเย่หลันเสนอว่า “พี่ชายอย่าอยู่ในจวนแม่ทัพ ไปสงบใจ
อ่านหนังสือที่อื่นสักกระยะหนึ่งดีหรือไม่” ในเมื่อทำอะไรไม่ได้
ก็ต้องหลบ

แต่หรวนชิงเหยียนสายห้าว “ท่านปู่ยังอยู่ จะไปโดยไม่ดูแลได้อย่างไร” เรื่องการดูแลแม่ทัพเผ่าเขาไม่ทำก็ได้ ถึงอย่างไรคนนอกก็ 모르 แต่เขาต้องอยู่ที่จวนแม่ทัพ!

เพราะเวลานี้แม่ทัพเผ่ามีหลานคนเดียวคือหรวนชิงเหยียน ถ้าเขาคำนึงถึงเรื่องสอบไม่ใส่ใจปู การกระทำที่ไม่กตัญญูนี้ถ้าถูกเปิดเผย ถึงสอบเป็นจิ้นซื่อก็จะถูกยกเลิก ถึงเข้ารับราชการก็ไม่มีประโยชน์!

“ข้าดูแลเอง!” ชิวเย่หลันตอบ “ข้าก่อเรื่องเดือดร้อนให้จวนซีเหออ่อง ตอนนี้จะกลับไปก็ไม่ได้...”

นางพูดยังไม่ทันจบ รถม้าก็หยุด จากนั้นก็มีเสียงตะโกนอย่างเย็นชาดังเข้ามา “ท่านหญิงห้า ในที่สุดข้าก็ได้พบท่านจวนอ่องเกิดเรื่องขึ้น รีบกลับไปเถิด!”

ชิวเย่หลันกับหรวนชิงเหยียนขมวดคิ้วพร้อมกัน เสียงนี้เป็นเสียงที่คุ้นหู ฟังออกว่าเป็นบ่าวรับใช้จวนซีเหออ่อง พอพูดถึงก็มาทันที เป็นอย่างที่เคยคาดไว้ ที่ชิวเย่หลันคิดว่าจวนซีเหออ่องคงไม่มีเวลามารับตนกลับเป็นเพียงความเพ้อฝัน

นางทำท่าบอกรให้ตงหรงนเปดม่นเล้กน้ย เห็นพ่อบ่น
อญสหมสบปี จงม้ สีน่นเครียดยีนอยู่ข้งรถม้ เขพุด
รณเรียบ “ท่นอ้งกับพระชยารอท่นหญงอยู่ ท่นหญง
โปรดช้วยบ่ว ตามบ่วกลับไปก่อน ปีใหม่แล้ว แม่ทัพเฒ่า
อจจะ هنگ แต่ท่นหญงเป็นนของตระกูลชิว ควรใส่ใจตระกูล
ชิวก่อนใช้หรือน้”

บทที่ 28 เจ้าตีไม่ถูกวิธี ข้าจะทำให้ดู!

สองพี่น้องก้าวเข้าจวนซีเห่ออ๋อง กลับพบว่าในนี้ไม่ได้วุ่นวาย
อย่างที่คิด

ข้าวของเป็นระเบียบ บรรดาบ่าวรับใช้ต่างทำงานตาม
หน้าที่ของตน ทุกอย่างเรียบร้อยดี ถ้าไม่ใช่เพราะสายตาของ
บ่าวรับใช้ที่มองชีเย่หลันด้วยความหวาดกลัวและโกรธแค้น
ทำให้รู้ว่ามีราชโองการมาถึง ชีเย่หลันคงนี้ก็ไม่อกว่าเกิดอะไร
ขึ้น

แต่เมื่อไปถึงห้องโถง เห็นสีหน้าสงบนิ่งของชีวเมิ่งหมิ่น
ชีเย่หลันก็สบายใจขึ้นมาก

ชีวเมิ่งหมิ่นขอให้หรงชิงเหยียนออกไปข้างนอกอย่าง
ไม่เกรงใจ พอปิดประตู ก็ไม่เสียเวลาทักทาย ถามออกมาตรงๆ
“แกบ้าแล้วหรือ! ถึงได้ยุ่งเจียงฮองเฮาทำลายจวนซีเห่ออ๋อง
ของเรา!”

“ท่านลุงพูดอย่างนี้ได้หรือ ฮองเฮาปราดเปรื่อง มีหรือจะเชื่อคำยุยงของเด็กตัวเล็กอย่างข้า” ชิวเย่หลันยิ้มทันที “เหตุใดเชื่อข่าวลืออย่างนี้ ถ้าพูดออกไป ใครๆ จะคิดว่าท่านลุงเลอะเลือน”

ชิวเมิ่งหมิ่นพูดด้วยความโกรธ “หลังจากฮองเฮาเรียกตัวเจ้าเข้าเฝ้าที่ตำหนักเป่ยเซว ก็มีราชโองการถอดบรรดาศักดิ์อ๋องของข้า...เจ้ายังกล้าพูดหรือว่าไม่เกี่ยวข้องกับเจ้า”

ชิวเย่หลันพูดซ้ำๆ “ฮองเฮาสายพระเนตรเฉียบแหลม การปลดท่านลุงย่อมมีสาเหตุ หรือท่านลุงคิดว่าฮองเฮาเป็นคนเลอะเลือน เชื่อคำยุแหย่! ท่านลุงเนรคุณฮองเฮาเช่นนี้จะดีหรือ!”

พอเห็นนางยกฮองเฮามาอ้าंगไม่ขาดปาก ชิวเมิ่งหมิ่นมองนางอย่างโกรธขี้ง แล้วหัวเราะน้ำกัลว “แต่ครั้งนี้เป็นเพราะเจ้าแน่!”

เขาเตรียมพร้อมตอบโต้ข้อซักถามของชิวเย่หลัน แต่ชิวเย่หลันกลับพูดอย่างใจกว้าง “เมื่อเป็นอย่างนี้ ท่านลุงก็

เอาเงินสองสามพันตำลึงให้ข้าเป็นเงินกันถุงได้หรือไม่” อยากให้
ได้ผล นางจึงเรียกท่านลุง และเรียกเสียงหวานเป็นพิเศษ!

ชีวเมิ่งหมิ่นอึ้ง นึกไม่ถึงว่าหลานสาวอายุเพิ่งสิบสาม
จะปากกล้าหน้าด้านถึงเพียงนี้ เขานิ่งเงียบไปครู่หนึ่งแล้วกล่าว
ว่า “ถ้าไม่ใช่เพราะเจ้าวางแผนชั่ว พวกข้าคงไม่ได้รับความ
เมตตาจากไทเฮาอย่างนี้! ฮองเฮาสูงศักดิ์ แต่ไทเฮาสูงส่งกว่า
ลำดับญาติก็สูงกว่า!”

เดิมทีเขาอยากอวดขานี้ให้ชีวเย่หลันรู้ เป็นการตอกหน้า
นางอย่างรุนแรง แต่ชีวเย่หลันคิดไว้แล้ว ถึงชีวเมิ่งหมิ่นจะพูด
อย่างไร ก็โอ้อวดไม่ขึ้น กลับแสดงถึงความอ่อนแอ...

แต่ปรากฏว่าชีวเย่หลันยังคงยิ้ม “อ้อ เป็นเพราะข้านี่เอง!
ไม่เช่นนั้นจวนอ๋องของเรา มีหรือจะได้รับการเอาใจใส่จากไทเฮา
ตกรางวัลให้ข้าไม่กี่พันตำลึงยังน้อยไป ท่านลุงยกที่ดินให้ข้า
สักสองสามฉิง³ เป็นอย่างไร คนกันเอง ไม่ต้องเกรงใจ!”

ในใจนางรู้ดี เจียงฮองเฮาต้องการยกเรื่องที่ชีวเมิ่งหมิ่น
เนรคุณแม่ใหญ่มาตีกระทบกู่ไทเฮา กู่ไทเฮาจึงนิ่งเฉยไม่ได้

³ 1 ฉิง เท่ากับ 20 ไร่

ถ้าจัดการกู๋ไทเฮาได้ง่ายๆ การชิงอำนาจระหว่างไทเฮากับ
สองเฮาคงไม่ยืดเยื้อมาหลายปี จนถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังก้ำกึ่งกันอยู่
ก่อนหน้านี้ตอนที่เจียงสองเฮาส่งคนมาถ่ายทอดราชโองการ
ชีวเย่หลันก็รู้ว่าเรื่องนี้คงไม่ใช่แก้ด้วยราชโองการฉบับเดียว

แต่เป็นการเปิดฉากการต่อสู้ระหว่างไทเฮากับสองเฮา!

การที่กู๋ไทเฮายับยั้งราชโองการถอดบรรดาศักดิ์และ
เนรเทศซีเห่ออ่อง จึงเป็นเรื่องที่ชีวเย่หลันคาดไว้แล้ว เพียงแต่
ประหลาดใจในความรวดเร็วของไทเฮา นางนี้กว่าพอสองเฮา
ส่งคนมาประกาศราชโองการอย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง กว่าไทเฮา
จะรู้ข่าวและเข้ามาแทรกแซงได้ จวนซีเห่ออ่องคงถูกยึดแล้ว

แต่กู๋ไทเฮาปกป้องจวนซีเห่ออ่องได้ชั่วคราว ถึงอย่างไร
ลู่อื้อก็ถูกซีเห่อไท่เฟยขับออกจากจวนอย่างเป็นทางการ!

ถ้ายึดตามแบบแผนแต่โบราณ ชาตินี้นางคงเข้าประตู่
จวนอ่องไม่ได้! ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการดูแลยกย่องจากชีวเมิ่งหมิ่น
ซีเห่ออ่อง ให้มีฐานะเป็นลู่อื้อ!

เรื่องนี้ถ้าไม่มีคนพูดถึง ก็แล้วกันไป แต่หากยกขึ้นมาพูด ก็จะกลายเป็นเรื่องของความกตัญญู เรื่องของลูกเมียหลวง เมียน้อย เวลาที่จวนซีเหอต้องอย่าหวังว่าจะเอาตัวรอด!

ชีวเย่หลันจึงไม่ใส่ใจแม้แต่บ่อยเมื่อถูกชีวเมิ่งหมิ่นเหยยหยัน ข่มขู่ เมื่อวานตอนอยู่ตำหนักไท่สือนางก็ทำให้กุไท่เฮาไม่พอ-พระทัย ไม่พอพระทัยมากหรือน้อยคงไม่สำคัญไม่ใช่หรือ

นางไม่ใช่เจียงหยาชวง ฮองเฮาไม่มีหน้าที่ปกป้องนาง เมื่อไม่ได้รับการปกป้องจากฮองเฮา ไท่เฮาจะเอาชีวิตนางเมื่อไรก็ได้! และไม่เพียงแต่นางคนเดียว โจวมามากับซีเหอยิ่งไม่ต้องพูดถึง หรวนชิงเหยียนก็คงพลอยรับเคราะห์ไปด้วย!

ตอนที่ชีวเย่หลันทูลว่า “มารดาของท่านลุงของหม่อมฉัน” นางก็ตั้งใจไว้แล้วว่า การเข้าเฝ้าครั้งนี้จะหาโอกาสพิชิตพระทัยฮองเฮาให้ได้

นี่เป็นช่วงเวลาที่ต้องตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว หลังจากผ่านการหลอหลอมมาตลอดในภพก่อนจนจิตใจแข็งกร้าว ชิวเย่หลันจึงไม่เห็นอกเห็นใจศัตรูคนใดทั้งสิ้น

นางจ้องมองสีหน้าของชีวเมิ่งหมิ่นที่อยากกรีเข้ามาขยี้ต้น แล้วหัวเราะออกมา ผายมือพลางพูดว่า “คนในไซ้บอกว่าจะลอง ปีใหม่ ให้ข้ารีบกลับมาที่บ้านตระกูลชีว ข้ายังนึกว่าที่พูดอย่างนี้ เพราะทุกคนในบ้านกำลังจะตาย นึกไม่ถึงว่าพอมาเห็น ทุกคนสบายดี ทำอย่างนี้ไม่หลอกกันหรือ เอละ ข้าต้องกลับจวนแม่ทัพ ไปดูแลท่านตาผู้นำสงสารของข้า!”

เมื่อพูดถึงตรงนี้ นางก็หันตัวเตรียมจะเดินออกไปข้างนอก พอเดินไปได้สองก้าวก็หยุด หันมาทำท่าเหมือนหัวเราะ “ท่านลุงซีเหียนะจริง ๆ ปีใหม่แท้ ๆ เรียกข้ากลับมา แต่ไม่ให้อั่งเปาข้าแม้แต่ซองเดียว ทำอย่างนี้ไม่ใช่คนที่คิดการใหญ่ อันตรายเบื้องหน้า ถึงจะมีไทเฮาปกป้อง ข้าว่าท่านลุงคงรับมือไม่ไหว ในสายตาข้า ท่านลุงน่าจะยอมรับผิดชอบสถานะันดรศักดิ์เอง จะได้ไม่ถูกลากไปลากมา สุดท้ายก็ไม่มีอะไรดีขึ้น!”

กล่อมเนื้อโอบหน้าของชีวเมิ่งหมิ่นกระตุกขึ้นมาทีหนึ่ง เขาสูดหายใจเข้าลึก อารมณ์สงบลง “ตอนที่ไท่เฟยตาย เจ้าเพ็งอายุครบหนึ่งขวบ เจ้าจำนางไม่ได้ ข้าคิดว่าความรู้สึกของเจ้าที่มีต่อนาง ก็แค่นั้นเอง ตอนนี้เจ้าทำอย่างนี้ เป็นเพราะแค้นใจที่หลายปีมานี้ทางครอบครัวไม่ดูแลเจ้าให้ดี เรื่องนี้ข้ารับรองได้ วันหลังจะไม่ให้เกิดขึ้นอีก! ถึงอย่างไรเราก็ตระกูลชีวเหมือนกัน

ถ้าจวนซีเหอต้องมียันเป็นไป แม้เจ้ายังเป็นท่านหญิงต่อไป แต่เด็กผู้หญิงตัวคนเดียว วันหลังไม่ลำบากหรือ”

แล้วพูดอีกว่า “หรวนชิงเหยียนคนที่อยู่ข้างนอกนั้น ได้ยินว่าเขาดีต่อเจ้า แต่เจ้าคงไม่รู้ หรวนชิงเหยียนเพิ่งมาถึง เมืองหลวงไม่กี่วัน ก็กลายเป็นแขกประจำของนางคณิกาชื่อดัง ในเมืองหลวงถึงสองคน เป็นที่ริษยาของนักเที่ยวจำนวนมาก! เจ้าแม่อายุยังไม่ถึงวัยแต่งงาน แต่เรื่องหน้าตา เด็กสาว ในครอบครัวเราไม่มีใครเทียบเจ้าได้ ที่หรวนชิงเหยียนดีต่อเจ้า เจ้าคิดเองก็แล้วกัน!”

ชีวเย่หลันยิ้มพลาบตอบ “ถึงไม่มีพี่สนับสนุน ข้าก็มี คู่หมั้นคู่หมาย กลัวอะไร อย่างน้อยก็ไปอาศัยตั้งอី! ว่าไปแล้ว การหมั้นหมายครั้งนี้ท่านลุงเป็นคนจัดการให้ข้า อ้อไซ่ลี เข้าวัง ครานี้ได้เจอบาทาทู่เหยียน ทายาทก็รู้สึกว่าย่าเป็นคนสวย... ยังถามข้าว่าในครอบครัวมีพี่สาวน้องสาวที่หน้าตาเช่นนี้หรือไม่ ท่านลุงหมั้นหมายให้ข้าแล้ว ข้าจะไม่ตอบแทนได้อย่างไร ข้าจึง บอกเขาวาน้องหงสวยกว่าข้า ทายาทพอใจมาก บอกว่าอีกสองวัน จะมาดูด้วยตัวเอง...ท่านลุงอย่าลืมความดีความชอบของข้าล่ะ!”

คำพูดนี้ทำให้ชีวเมิ่งหมิ่นฟังแล้วแทบจะกระอักเลือด เขาถลึงตาใส่ชีวเย่หลัน ฝ่ายหลังพอถูกจ้องก็หัวเราะอย่างสบายใจ “ท่านลุงไม่ต้องซาบซึ่งถึงเพียงนี้ก็ได้ น้องหกเป็นน้องสาวของข้า ข้ายกย่องนางถือเป็นเรื่องสมควร แต่ว่าวันหลังหากน้องหกได้รับใช้ทนายาทกู่เหยียนจริง ท่านลุงกับน้องหกออย่าลืมข้าก็แล้วกัน!”

ถ้าชีวจินจูได้แต่งงานเป็นชายาเอกของกู่เหยียน ต่อให้กู่เหยียนชอบทั้งชายทั้งหญิง และมักมากในกามคุณ ว่าเป็นไปแล้วชีวเมิ่งหมิ่นเองคงไม่ลังเล เพราะกู่เหยียนเป็นหลานแท้ๆ ของไท่เฮาผู้สำเร็จราชการและเป็นคนโปรดของไท่เฮา!

แต่กู่เหยียนแต่งงานตอนอายุสิบเจ็ด ชายาเอกชื่อนางทั้งเกิดในตระกูลสูง มีญาติเป็นมหาเสนาบดีของต้ารู่ บุตรชายของทั้งสองอายุสิบปีแล้ว!

หลังบ้านของกู่เหยียนมีสาวงามหนุ่มหล่อมากมาย นับไม่ถ้วน ด้านนอกยังมีหอคณิกาโรงจั่ว ทั้งยังมีอนุที่ไม่เปิดเผย เป็นชู้กับภรรยาผู้อื่น กับแม่ม่ายและสตรีที่ยังไม่ออกเรือน... คาดว่าตัวเขาเองก็คงจำไม่ไหว แต่ฐานะของนางทั้งยังมั่นคง เรื่องนี้ไม่มีผู้ใดสงสัย

จากคำพูดของชีวเย่หลัน กูเหียนกำลังมองชีวจินจูอยู่ ด้วยสันดานของทายาทผู้นี้ การมองหมายถึงสิ่งใดย่อมรู้อยู่แก่ใจกันทุกคน

ชีวเมิ่งหมิ่นทนต่อไปไม่ไหว เขาตอบโต้ยาว ร้องด่า “จินจู เฟิงลิบขวบ อายุน้อยกว่าบุตรชายของทายาทตั้งเดือนหนึ่ง เจ้ายังจะทำร้ายนางได้ เหตุใดตระกูลชีวเราถึงได้มีคนต่ำช้า ไร้ยางอายอย่างเจ้ากัน!”

“ตอนที่ท่านลุงหมิ่นหมายข้าให้เติ้งอี้ ข้าก็เฟิงลิบขวบ!” ชีวเย่หลันทำหน้าที่ไม่รู้เรื่องรู้ราว “มีท่านลุงนิสัยต่ำช้าไร้ยางอาย และเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่รู้สำนึกเช่นนี้ ข้าก็แค่ทำตามตัวอย่าง มีอะไรแปลกหรือ”

“เจ้า!!” ชีวเมิ่งหมิ่นโกรธจัด เขาคว้าแจกันกระเบื้องเคลือบสีขาวขว้างไปเบื้องหน้านาง!

ชีวเย่หลันสีหน้าเครียด ขณะที่กำลังจะลงมือสั่งสอน ชีวเมิ่งหมิ่น ก็มีเสียงดังขึ้นที่ขอบหน้าต่างข้างหลัง มีวัตถุหนึ่งพุ่งเข้ามา กระแทกแจกันตกเบื้องหน้าชีวเย่หลันทันที!

จากนั้นบานหน้าต่างไม้ฉีฉานแกะสลักก็ถูกกระแทกแตกละเอียด หรวนชิงเหียนพุ่งเข้ามาราวกับพายุ ไม่ใส่ใจว่าป่าวรับใช้ในจวนต้องจะตะโกนเรียกพวกฟ้อง พอเห็นว่าชีวเย่-หลันไม่ถูกกระแทก ก็ก้าวไปข้างหน้านาง คว่าอกเสื้อชีวเม้ง-หมิ่นซึ่งยังไม่ทันตั้งตัว!

จากนั้นเขาก็ชกที่ใบหน้าของชีวเม้งหมิ่นทีหนึ่ง!

ทันทีที่ถูกหมัด เลือดก็ทะลักออกมา ชิวเม้งหมิ่นส่งเสียงร้องครางด้วยความเจ็บปวด!

“พื่ออย่าทำอย่างนี้!” ชิวเย่หลันพอเห็นสภาพ ก็คิดในใจแย่แล้ว นางรีบยกชายกระบะโปรงวิ่งเข้าไปดึงแขนเสื้อของหรวนชิงเหียนพลงพูดอย่างร้อนใจ “ราชโองการถอดฐานันดรศักดิ์ของเขาถูกไทเฮายับยั้ง เวลานี้เขายังเป็นซีเหออ๋อง! พี่เป็นเพียงจวีเหริน ถ้าไทเฮารู้ว่าพี่ชกเขา ชื่อเสียงของพี่ปนเปื้อนแน่! การสอบฤดูใบไม้ผลินี้จะทำอย่างไร!”

หรวนชิงเหียนพูดอย่างเย็นชา “หลังสอบฤดูใบไม้ผลิแล้วค่อยว่า” พูดจบ ก็ชกเข้าที่แก้มซ้ายของชีวเม้งหมิ่นอีกหมัดหนึ่ง ชิวเม้งหมิ่นบ้วนฟันสองซี่ออกมา!

“สอบ...ฤดูใบไม้ผลิหรือ! เจ้าอย่าหวัง...” ชิวเม็งหมิ่นไม่มี
ราศีความเป็นซีเหอต้องเหลือแล้ว ทัวไบหน้าถูกชกจนเขียวคล้ำ
น้ำมูกน้ำตาไหล เลือดสดๆ ทะลักออกมา ทั้งเจ็บทั้งอาย ไบหน้า
บิตเบี้ยวผิดรูปผิดร่าง! เขาหัวเราะด้วยความเจ็บปวด ดวงตา
ฉายแววโกรธแค้น!

พอถึงตอนนี้ชิวเย่หลันก็ม้วนแขนเสื้อขึ้น ออกแรงผลัก
หรวนชิงเหยียน แล้วตะโกน “ไม่ใช่ว่าพีตีไม่ได้ แต่พีตีไม่ถูกวิธี!
ข้าจะทำให้ดู!” พุดจบก็แย่งชิวเม็งหมิ่นไปจากหรวนชิงเหยียน
จากนั้นหรวนชิงเหยียนซึ่งกำลังสงสารน้องสาวและเคียดแค้น
ชิวเม็งหมิ่นก็ตกตะลึง เห็นชิวเย่หลันคว้าผมชิวเม็งหมิ่นไว้
ตาไม่กะพริบ เอาไปโขกกับมูมโตะไม้เถี่ยหลีหนาสองนิ้วซึ่งอยู่
ด้านข้าง!

หนึ่งที สองที...เลือดกระเซ็นถูกเสื้อของชิวเย่หลัน
แต่สีหน้านางยังคงเรียบเฉยตลอดเวลา มือมันคงเหมือนกำลัง
กะเทาะเปลือกเหอเถา⁴ แม้แต่หรวนชิงเหยียนซึ่งดูอยู่ข้างๆ
ก็ยังใจหาย!

⁴ วอลนัท

ครูหนึ่งก็ได้ยินเสียงผีทำอึ้งอลเข้ามาใกล้ ชิวเย่หลันจึงโยนชีวเมิ่งหมิ่นซึ่งสลบอยู่ลงไปที่โต๊ะ นางถอยหลังไปสองก้าวคุกเข่าลง ร้องให้เสียงดัง “ท่านลู่เหตุใดถึงคิดสั้นเช่นนี้...”

นอกประตู ลู่ชื่อ พระชายาหยาง ชิวอวีฉิงต่างพากันวิ่งเข้ามาอย่างเร่งรีบ เมื่อได้ยินเสียงร้องไห้คร่ำครวญ ก็รู้สึกเหมือนท้องฟ้าหมุนแผ่นดินพลิกคว่ำ!

ลู่ชื่อเข่าอ่อน เกือบจะเป็นลมล้มลง!

ยังดีที่ได้ยินเสียงหรวนซิงเหี่ยยนพูดซ้ำๆ อยู่ในห้อง “น้อง...น้องสาว เขา...เขายังไม่ตาย”

“ยังตายไม่ได้เด็ดขาด!” เสียงสะอึกสะอื้นของชิวเย่หลันทำให้ดวงตาของลู่ชื่อและคนอื่นๆ อมยิ้มขึ้นพร้อมกัน ขณะที่กำลังชะลอฝีเท้ารอจับผิดคำพูด จะได้ลงมือจัดการพี่น้องคู่นี้ แต่คำพูดต่อมาของชิวเย่หลันทำให้แต่ละคนแทบล้มตายด้วยความโกรธ “ยังต้องมีชีวิตอยู่ให้ฮ่องเฮาหลงโทะฐานเนรคุณแม่ใหญ่! จะปล่อยให้ตายง่ายๆ ได้อย่างไร ใครก่อเรื่องคนนั้นต้องแก้ ลู่ชื่อเป็นคนที่เขาเอากลับมา ต้องให้เขาส่งกลับไป!”

บทที่ 29 วังผู้หนึ่ง

“...ฝ่าพระบาทโปรดให้ความเป็นธรรมกับหม่อมฉันด้วยพะคะ!”

ณ ตำหนักข้าง วังผู้หนึ่ง

บรรยากาศในตำหนักตึงเครียดอย่างหนัก แต่ห้องเตี้ยซึ่งประทับบนบัลลังก์กลับสีพระพักตร์เหนื่อยหน่าย

ที่ระเบียงหน้าตำหนักชิวเย่หลันท่านหญิงหนึ่งอีกับหรวนชิงเหยียนคุกเข่าอยู่ ชิวเย่หลันกำลังทูลเสียงส่อในส่วนผู้ที่นางกำลังทูลอยู่นั้น อย่างน้อยสีหน้าก็เป็นเช่นนั้น สายพระเนตรของฮ่องเต้ล่องลอยไปที่แจกันลายครามรูปกู่กู่จื่อลงเขา พระทัยครุ่นคิดแจกัณใบนี้ดูแปลกตา หรือว่าเพิ่งเอามาเปลี่ยนใหม่

แต่ก็ไม่แน...พระองค์ไม่ได้มาที่วังผู้หนึ่งนานแล้ว อาจจะจำผิด

เดิมทีหลังจากอภิเษกสมรสเมื่อพระชนมายุสิบหกพรรษาสมควรว่าราชการด้วยพระองค์เอง

แต่กู่ไทเฮาอ้างว่าพระองค์ขาดประสบการณ์ และพระนางยังคงว่าราชการอยู่หลังม่าน ต่อมาบรรดาขุนนางเก่าแก่พากันวิพากษ์วิจารณ์ โดยเฉพาะตระกูลเจียงได้แสดงความไม่พอใจหลายครั้ง กู่ไทเฮาจึงให้ฮ่องเต้ ‘ลาประชวร’ ฮ่องเต้เป็นคนอ่อนแอ ไม่กล้าขัดขึ้น

การ ‘ลาประชวร’ ครานี้ ยึดเวลามาจนถึงปัจจุบัน

วังฝูหนิงเป็นที่ประทับของโอรสสวรรค์แห่งตำรุ่มมาตลอด แต่พระองค์เองไม่ค่อยได้มาประทับ กู่ไทเฮาไม่ได้ห้ามพระองค์มาประทับที่นี่ แต่วังฝูหนิงนอกจากเป็นสถานที่ประทับของโอรสสวรรค์แห่งตำรุ่มแล้ว ยังเป็นที่ตั้งของราชสำนักฝ่ายใน ยามไร้ศึกสงครามก็ใช้หาเรื่องงานราชการ แน่แน่นอนว่าขณะที่กู่ไทเฮาว์ราชการนั้น ได้ใช้วังกานเฉวียนทำหน้าที่นี้แทน

แต่หลังจากเจียงฮองเฮาทรงยุบให้ฮ่องเต้ชิงอำนาจคืน แต่ไม่สำเร็จจนพระนางลงมือเอง บรรดาขุนนางทนไม่ไหวกับการไปๆ มาๆ ระหว่างวังกานเฉวียนกับวังจื่อเซิน จึงมีความเห็นเป็นเอกฉันท์ให้ฟื้นฟูบทบาทของวังฝูหนิง เพื่อยุติการแก่งแย่งอำนาจระหว่างไทเฮากับฮองเฮา

เมื่อเป็นเช่นนั้นนางจึงสะดวกรับขึ้น แต่ฮ่องเต้กลับทนไม่ไหว ที่ถูกไทเฮาหรือฮองเฮาทุลฉันทไปช่วย พระองค์จึงประทับที่วังในตลอด ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่กลับไป

‘บางทีอาจจะจำผิดก็เป็นได้ ข้าพเจ้าของที่นี่ปกติไม่ใช่เปลี่ยนได้ง่ายๆ’ ฮองเต้เริ่มครุ่นคิด วันนี้พระองค์ก็ไม่อยากเสด็จมา แต่ตามแบบแผนวันที่หนึ่งของเดือนต้องไปประทับที่ฮองเฮา โดยเฉพาะวันที่หนึ่งเดือนอ้าย

เจียงฮองเฮาต้องการเสด็จมาปะทะกับกู่ไทเฮา จึงให้พระองค์มาช่วย

ฮองเต้ผู้นำสงสารจนถึงเวลานี้ก็ยังไม่สามารถหาเหตุผลหลบไป จึงได้แต่ประทับนั่งอยู่อย่างนั้น

ชีวเย่หลันท่านหญิงหนึ่งอีทุลสะอื่น น้ำเสียงแว่วอน เสร้าสร้อยคับแค้นใจ เด็กสาวตัวเล็กๆ แสนสวยอ่อนแอ ก้มหน้าหมอบลงกับพื้นระเบียงหน้าตำหนัก สีหน้าเต็มไปด้วยความหวังท่ามกลางความสิ้นหวังที่มองขึ้นมานั้น ดูแล้วชวนน้ำตาคลอ

ทว่าฮองเต้ไม่ได้ใส่พระทัยแม้แต่อย่างน้อยว่านางพูดอะไร มีแต่เจียงฮองเฮาที่ทรงถือผ้าซับหางพระเนตรครั้งแล้วครั้งเล่า

ทูลถามพระองค์ด้วยสุรเสียงเศร้าสร้อย “ฝ่าพระบาท ชิวเม็ง-หมิ่นบำไปแล้วจริงๆ! คนเช่นนี้ยังสมควรมีฐานันดรศักดิ์เป็นอ่องหรือ ถ้าไม่ลงโทษ ยังมีแบบแผนอยู่หรือไม่!”

“ฮองเฮาพุดถูก” ฮ่องเต๋ตรัสอย่างเหม่อลอย เวลาที่พระองค์ทรงนึกแต่ว่าท่านหญิงข้างล่างคนไหนหน้าตาสะสวยจริงๆ ถ้าโตคงจะไม่มีใครเทียบได้ แต่ไม่รู้ว่าท่านจะช่วยฮองเฮาต่อต้านกู่ไทเฮาอย่างเปิดเผยอย่างนี้ ยังมีชีวิตอยู่ถึงโตหรือไม่

เจียงฮองเฮาเซิดมมพระโอรสขึ้น ยังไม่ทันแยมพระสรวลอย่างพอพระทัย กู่ไทเฮาซึ่งประทับนั่งข้างซ้ายกลับตรัสเสียงดังด้วยความกริ้ว “ลูกแม่เจ้าว่าอย่างไรนะ!”

ฮ่องเต๋ทรงสะดุ้งทันที ตรัสอย่างอ่อนแรง “เสด็จแม่... เสด็จแม่โปรดตัดสินด้วย!”

“ฝ่าพระบาทตรัสถูกต้อง เสด็จแม่โปรดตัดสินมีราชโองการให้ถอดฐานันดรศักดิ์ซึ่งเหออ่องของชิวเม็งหมิ่นประหารชีวิตลู่ซื่อ!” เจียงฮองเฮาทรงยัดผ้าซับพระพักตร์ลงในแขนฉลองพระองค์อย่างแรง เหลือบพระเนตรมองกู่ไทเฮา ตรัสเบี่ยงเบนพระดำรัสของฮ่องเต๋อย่างไม่มีแบบแผน “เจ้าคน

ไม่ซื่อสัตย์ไม่กตัญญูไม่มีคุณธรรมไม่มีความยุติธรรม ยังให้เป็น
ซีเหอฮ่องต่อไป จะไม่เป็นที่เย้ยหยันของผู้คนหรือ!”

กูไทเฮากริว “ไม่ซื่อสัตย์ไม่กตัญญูไม่มีคุณธรรมไม่ม
ความยุติธรรม ก็คือหนึ่งี่ผู้นี้มีใช้หรือ! ตัวเป็นหลาน ลับหลัง
กลับฟ้องท่านลุง ข้าว่าจวนซีเหอฮ่องเลี้ยงคนอกตัญญูมาหลายปี
แล้ว!”

พอไทเฮาตรัสเช่นนี้ลู่อื้อและพระชายาหยาง ท่านหญิง
หนึ่งไท่ซึ่งคุกเข่าอยู่ข้างซ้ายต่างร้องไห้โห่ทันที พระชายาหยาง
ถึงกับคลานเข้าเข้าไปหลายก้าว โชกศีรษะตลอดเวลาพลง
กราบทูล “ไทเฮาโปรดทรงตัดสินด้วย! ท่านอ๋องกตัญญูมาตลอด
หม่อมฉันเอาใจใส่ท่านหญิงหนึ่งี่มาหลายปี ไม่ทราบเลยว่า
ได้ทำอะไรผิดใจท่านหญิง ถึงได้ขอให้ประหารท่านอ๋องกับ
พวกหม่อมฉัน!”

ถ้าเจียงฮองเฮาประหารลู่อื้อผู้เดียว พระชายาหยางแทบ
จะยกมือทั้งสองข้างสนับสนุน แต่เจียงฮองเฮายังจะถอด
ฐานันดรศักดิ์ชีวเมิ่งหมิ่นด้วย อย่างนี้แล้วต่อไปพระชายาหยาง
กับท่านหญิงหนึ่งชินและท่านหญิงหนึ่งไท่จะเป็นอย่างไร
หนึ่งชินเกิดจากภรรยาคนแรกของชีวเมิ่งหมิ่น พระชายาหยาง

ไม่เป็นห่วง แต่หนึ่งไท่เป็นลูกแท้ๆ ของนาง และยังมี
ชีวหยินจื่อลูกแท้ๆ ที่นางกำลังคิดหาทางชิงตำแหน่งทายาทอ่อง

พระชายาหยางจิ้งพยายามหาทางใส่ร้ายชีวเย่หลัน
เพื่อรักษาฐานันดรศักดิ์ของชีวเมิ่งหมิ่น

แต่ชีวเย่หลันร้ายกาจเหลือเกิน!

ทั้งๆ ที่ชีวเย่หลันกับหรวนชิงเหียนทำร้ายชีวเมิ่งหมิ่น
จนหน้าแตกยับเยิน สลบไปจนเดี๋ยวนี้ยังไม่ฟื้น

แต่พอมาถึงตำหนัก นางกลับพูดเป็นว่าชีวเมิ่งหมิ่น
ไม่พอใจในราชโองการของเจียงฮองเฮา จึงฆ่าตัวตายเพื่อขู่
ชีวเย่หลัน ให้ชีวเย่หลันกลับคำปฏิเสธรื่องที่ชีวเมิ่งหมิ่นกระทำ
การเนรคุณแม่ใหญ่ ส่วนเรื่องที่หรวนชิงเหียนพุ่งผ่านหน้าต่าง
เข้ามา นางกลับพูดเป็นว่าเพราะเป็นห่วงชีวเมิ่งหมิ่น กระทำ
ด้วยความร้อนใจ และยังย้ำว่า “เพื่อคุณธรรม” ทั้งน้ำเสียงทั้งสีหน้า
นั้นเหมือนกลัวคนจะฟังไม่ออกว่าอยากขอรางวัลให้
หรวนชิงเหียน!

พระชายาหยางดูแลหลังบ้านมานานหลายปี ไม่ใช่ไม่เคย
เจอเรื่องที่น่าอัปอาย แต่อายุเท่าชีวเย่หลัน ทำร้ายญาติผู้ใหญ่

แล้วกลับใส่ร้ายอย่างหน้าตาเฉย พระชายาหยางเฟิงเห็นเป็นครั้งแรก!

‘ครั้งนี้ถ้าไม่กำจัดนาง วันหลังคงไม่มีโอกาสแล้ว’
พอพระชายาหยางได้เห็น ความรู้สึกหวาดผวาก็พุ่งเข้าจับชั่วหัวใจ เด็กผู้หญิงตัวแค่นี้ ยังร้ายกาจปานนี้ ถ้าปล่อยให้โตขึ้น จวนซีเหอต้องจะควบคุมนางได้หรือ

พระชายาหยางแม่มักรู้ว่าแม่ทัพหรวนได้รับพิษผงสะกดวิญญูณ แต่ก็รู้ว่าความตายของพระชายาหรวนเกี่ยวข้องกับลู่อื่อ...ความแค้นระหว่างจวนซีเหออ่องกับชีวเย่หลันไม่ใช่ว่าจวนอ่องชดเชยให้ก็จะหมดไป!

ดังนั้น ชิวเย่หลันต้องตาย!

พอคิดได้แบบนี้ พระชายาหยางจึงตัดสินใจเด็ดขาดร้องให้คร่ำครวญเสียงดัง “เย่หลัน! เจ้าอยากให้เราลงกับป้าตายจริงหรือ! เอาละ เช่นนั้นป้าจะตายให้เจ้าดูตอนนี้ แต่ขอร้องเจ้าวันหลังอย่าทำให้น้องชายน้องสาวผู้นำสงสารของเจ้าลำบาก” พูดไม่ทันจบ นางก็เอาหัวโขกกับชั้นบันไดที่ใกล้ที่สุด!

“ท่านแม่!” ชิวจินจูงตากับเหตุการณ์ที่พลิกผันจนร้อง
เสียงหลง!

กว่านางจะได้สติเข้าไปดิ่งตัว ก็ไม่ทันเสียแล้ว

เคราะห์ดีที่มีมหาดเล็กคนหนึ่งวิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว
เอาแส้บัดยั้งไว้ พอกันได้บ้าง นางหยางแม่ศีรษะจะมีเลือด
ไหลโซม แต่ไม่เป็นอันตรายถึงชีวิต

แม่นางไม่เป็นอันตรายถึงชีวิต แต่ก็ทำให้ทุกคนหน้าซีด!

เจียงฮองเฮาทรงตบโຕ້ะด้วยความกริ้ว “วันปีใหม่
ต่อหน้าพระพักตร์! ยังบังอาจทำเรื่องอัปมงคล ตระกูลหยาง
สั่งสอนบุตรสาวอย่างไรกัน! ยังไม่รีบลากตัวออกไป! อย่ามาตาย
ที่นี่ให้อัปมงคล!”

กู่ไท่เฮาก็สีพระพักตร์บึ้งตึง เมื่อวานยังให้ชิวเย่หลัน
เข้าเฝ้าทั้งๆ ที่นางไว้ทุกข์ให้แม่ เรื่องที่ว่าอัปมงคลหรือไม่นั้น
พระนางไม่ได้ใส่พระทัย ปัญหายู่ที่ว่ามีการเลือดตกยางออก
ต่อหน้าพระพักตร์ อัปมงคลนี้เทียบไม่ได้กับการให้คนไว้ทุกข์
เข้าเฝ้า สำหรับคนทั่วไปถือว่าเป็นลางร้ายจะมีเคราะห์ถูกฆ่า

สำหรับโอรสสวรรค์...ถ้าระแวงมากหนอยอาจจะถึงขั้นเกิดสงคราม!

ถ้าเกิดสงครามขึ้นจริงๆ ตระกูลเจียงซึ่งควบคุมกองทัพจะยิ่งฮึกเหิม! นี่เป็นलगรายจริง ๆ

ที่กูไทเฮาแค้นพระทัยยิ่งกว่าคือถูกเจียงฮองเฮาข่มจิ้งตรัสขึ้นทันที “ถ้าไม่ใช่เพราะถูกท่านหญิงหนึ่งอ๋ปปี๋คั่นจนหมดหนทาง นางหยางอย่างน้อยก็เป็นบุตรสาวขุนนางเป็นพระชายา มีหรือจะทำผิดพลาดเรื่องที่ใครๆ ก็รู้! นางหยางทำไม่ถูก แต่ท่านหญิงหนึ่งอ๋ปปี๋ก็มีความผิดที่ให้อภัยไม่ได้เช่นกัน!”

“พระมารดาทรงล้อเล่นหรือเพคะ” เจียงฮองเฮาตรัสอย่างเป็นชา “พระชายาแท้ๆ กลับถูกท่านหญิงไม่มีพ่อไม่มีแม่บีบบั่นจนจะฆ่าตัวตายต่อหน้าพระพักตร์ได้หรือ นางหยางโง่อย่างไรก็ไม่ควรโง่ถึงขั้นนี้ ถ้าโง่ได้ถึงขั้นนี้ละก็ ทุกคนในจวนซีเหอฮองไม่มีชีวิตเลยหรืออย่างไร ท่านหญิงอายุเพิ่งจะสิบสาม จะรังแกป้าสะใภ้ซึ่งเป็นพระชายาอายุสามสิบกว่าได้อย่างไร!”

กูไทเฮาสีพระพักตร์เครียด “ก็เพราะไม่มีพ่อไม่มีแม่ไม่ได้รับการอบรม! จึงก่อเรื่องรังแกป้าสะใภ้! เป็นท่านหญิงอายุ

สิบสามก็ขาดพ่อขาดแม่ ถ้าบอกคนอื่นมีใครบ้างที่ไม่เห็นใจ
อย่างนี้ที่นางหยางดูแลนางอย่างดีก็เป็นเรื่องสมควร พอเมินเฉย
กับนางบ้าง นางก็ร้องไห้คร่ำครวญว่าถูกรังแก การเป็นป้าสะไภ้
ที่ต้องดูแลสามี ดูแลจนอ่อน ดูแลลูกตัวเอง ยังต้องจัดการงาน
ในวันเทศกาล มีหรือจะอดทนต่อการหาเรื่องไม่รู้จักจบของนาง”

เจียงฮองเฮาทรงซ้ำเลื่องพระเนตรแวบหนึ่ง แล้วแย้ม
พระสรวลอย่างเย็นชา “ด้วยเหตุนี้จึงไม่ควรดูแต่ว่าอายุน้อย
ขาดพ่อขาดแม่แล้วเห็นอกเห็นใจ เพราะคนอย่างนี้มักจะจิตใจ
โหดเหี้ยมไร้เหตุผล! อาศัยฐานะของตนหลอกคนโง่มาห้อมล้อม
แล้วนี่กว่าได้พิทักษ์ความยุติธรรม! หารู้ไม่ว่าคนที่ต้องการให้
พิทักษ์ความยุติธรรมจริงๆ กลับถูกบีบคั้นแทบล้มแทบตาย!!!”

นี่แหละที่เรียกว่ายอดฝีมืออย่างแท้จริง ใช่หรือไม่!

ซิวเย่หลันอยู่ที่ระเบียงหน้าต่างพุดไม่ทัน ได้แต่ยอม
สยบอยู่กับพื้น!

นางนึกว่าที่ตนบรรยายถึงชีวเมิ่งหมิ่นว่าหมดสติอย่างไร
ช่างไร้แบบแผนไร้ข้อจำกัดมากพอแล้ว อย่างน้อยเวลานี้ชีวเมิ่ง-
หมิ่นยังไม่ได้สติ ไม่ได้อยู่ที่ตำหนัก! แต่กุไทเฮาสละ ตนยังคุกเข่า

อยู่ที่นี่ ไทเฮากลับตรัสออกมาเป็นชุดๆ กลับดำเป็นขาว กลับขาวเป็นดำ ไม่ต้องใช้เหตุผล!

เรื่องที่น่าเห็นใจของชีวเย่หลัน กุไทเฮากลับตรัสให้เป็นความต่ำช้า และยังเป็นเหตุผลที่ไทเฮานำมาตำหนิฮองเฮาว่าอายุน้อยขาดประสบการณ์!

ยังดีที่เจียงฮองเฮาไม่ได้ถูกโจมตีจนหมดหนทาง พระนางถลิ่งพระเนตรตอบอย่างไม่ยำเกรง “พระมารดาตรัสอย่างนี้ นางหยางอาจจะจงใจโขกหัวฆ่าตัวตาย เพื่อเรียกร้องความสนพระทัยจากพระมารดา พระมารดาพระชนม์มากแล้วไม่ควรพระทัยอ่อนอย่างไร้เหตุผล ทอดพระเนตรเห็นใครฆ่าตัวตาย ก็ทรงเข้าปกป้องกระนั้นหรือ ถ้าเป็นเช่นนั้นต่อไปในที่ประชุมขุนนาง ทุกคนไม่ต้องทะเลาะกัน แค่อ้างกันกระโดดลงไปในสระจินหมิง! ใช้ได้หรือ!”

กุไทเฮาตรัสอย่างเย็นชา “เจ้าพยายามปกป้องท่านหญิงหนึ่งอิ่ทุกวิถีทาง ทำอย่างนี้หมายความว่าอย่างไร”

“ลูกพูดเหตุผล!” เจียงฮองเฮาชี้ไปยังลู่ซื่อซึ่งอายุมากแล้ว นางคุกเข่าจนถึงเวลานี้ก็เกือบจะทนไม่ไหวแล้ว พลังยืมหยัน

“ลู่ซือผู้นี้ เคยถูกซีเหอไท่เฟยขับออกจากจวนอ๋อง แต่พอ
ชีวเมิ่งหมิ่นสืบทอดฐานันดร กลับรับนางไปเลี้ยงดูที่จวนอ๋อง
และยังยกให้เป็นลู่ซือ ชิวเมิ่งหมิ่นเนอร์คุณแม่ใหญ่ ลูกจำไม่ได้
แล้วว่าราชสำนักเคยมอบตำแหน่งฮูหยินให้นางตั้งแต่เมื่อไหร่!”

ลู่ซือไม่ได้วางอำนาจบาตรใหญ่ในจวนอ๋องนานแล้ว
นางโต้แย้งอย่างฉลาดๆ “เออ...แค่บ่าวรับใช้เรียกเอง ท่านอ๋อง
ไม่ได้...”

“หุบปาก!” มหาดเล็กผู้ติดตามฮองเฮา สีหน้าดูแคลน
น้ำเสียงดูหมิ่น ตวาดขึ้น “ฮองเฮาให้เจ้าพูดหรือ ไร้มารยาท
สิ้นดี!”

เจียงฮองเฮาไม่ได้มองนางแม่แต่น้อย ยังคงทูลทู่ทอเธอต่อ
“ชีวเมิ่งหมิ่นไม่กตัญญูแม่ใหญ่ แล้วจะดูแลหลานสาวของ
พระชายาหรรณอย่างดีหรือ ลูกได้สอบถามชัดเจนแล้ว
พระชายาหรรณซึ่งเป็นแม่ของท่านหญิงหนึ่งอี๋ ตอนเสียชีวิต
เมื่อปีที่แล้ว จวนซีเหออ๋องจัดการงานศพแบบง่าย ๆ! ถึงกับไม่รอ
ท่านหญิงหนึ่งอี๋ซึ่งเวลานั้นไม่อยู่ที่จวนอ๋อง! ยังดีที่บุตรชาย
ตระกูลหรรณมาร่วมงานศพ ออกเงินออกแรงให้จึงได้ทำพิธีฝัง!”

“พระชายาหรรณเสียชีวิต บุตรสาวคนเดียวกลับไม่ได้อยู่ใกล้ชีวิต!” กุไทเฮาทรงเหลือบพระเนตรขึ้น ค้นหาช่องว่างใต้แท่นที่ทรงชักถามอย่างเคร่งเครียด “เจ้าคนนอกตัญญู บังอาจทำอย่างนี้กับแม่ที่ให้กำเนิดเลี้ยงดูเจ้าหรือ!”

ซิวเย่หลันน้ำตาไหลพรากทันที “ท่านลุงบังคับให้หม่อมฉันไปเยี่ยมพี่ชายซึ่งกำลังป่วยที่เขาตีจื่อ...”

“พูดจาเหลวไหล! มีเหตุผลหรือให้น้องสาวไปเยี่ยมพี่ชาย!” กุไทเฮาพิโรธ “ต้องเป็นเพราะเจ้าเหนียวกับการรับใช้แม่ หาข้ออ้างหนีไปเพราะความขี้เกียจ!”

“ไทเฮาตรัสเช่นนั้น หม่อมฉันไม่บังอาจ!” ซิวเย่หลันคิดในใจว่าขอบคุณฟ้าดินที่ไทเฮาไม่ได้พูดออกมาว่าข้าคิดจะล่อลวงพี่ชายจึงหนีไปเขาตีจื่อ... คาดว่าคงเป็นเพราะตนหมั่นหมายกับเต็งอี่ จึงทำให้ไทเฮาทรงรักษามารยาทอยู่บ้าง ซิวเย่หลันจึงทูลอย่างไม่ลังเล “หม่อมฉันทำให้ไทเฮาทรงผิดหวัง ไม่กล้าทำให้ไทเฮาทรงคาดหวัง ขอไทเฮาโปรดยกเลิกการหมั่นหมายระหว่างหม่อมฉันกับคุณชายเต็งด้วยเพคะ!”

ไทเฮาว่าข้าไม่ดีอย่างโน้นอย่างนี้มีใช่หรือ ขอร้องละ
โปรดรังเกียจข้าเพิ่มขึ้นอีกหน่อย ชาตินี้อ่าให้ข้าแต่งงาน
เข้าบ้านตระกูลเติ้งเลย!!!

บทที่ 30 ขอเสียงสนับสนุน

“สารเลว!” นึกไม่ถึงว่ากู่ไทเฮาไม่หลงกลแม้แต่บ่อย ทรงตบโต๊ะ
ตรัสบริภาษ “เรื่องการหมั้นหมาย ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น! ใครอนุญาต
ให้เจ้าบอกเลิก!”

เจียงฮองเฮากลับตรัสขึ้น “พระมารดาไม่จำเป็นต้อง
เปี่ยงเบนประเด็น เรื่องของชีวเมิ่งหมิ่น กำลังรอให้พระมารดา
มีราชโองการถอดฐานันดรเพคะ!”

ชีวเย่หลันถอนหายใจในใจ ไทเฮาไม่ได้ถือโอกาสขณะ
พิโรธยกเลิกการหมั้นระหว่างนางกับเต็งอี้ เมื่อไม่ได้ตามที่หวัง
การวิวาทกันของไทเฮากับฮองเฮาจึงไม่มีอะไรน่าสนใจ
ก็แค่นั้นเอง

และแล้วการปะทะคารมระหว่างกู่ไทเฮากับเจียงฮองเฮา
ก็มาถึงจุดจบ ข้อสรุปคือรอให้พันเทศกาลหยวนเซียวก่อน
ค่อยเปิดประชุมขุนนางอภิปรายเรื่องที่ว่าชีวเมิ่งหมิ่นกตัญญู
หรือไม่ โดยกล่าวว่าไม่ควรให้เรื่องภายในของจวนซีเหอต้อง

รบกวนการฉลองปีใหม่ของขุนนาง แต่พอข่าวนี้แพร่ออกไป
ขุนนางคนไหนบ้างที่ไม่รีบเตรียมตัว

เช่นนี้ก็ดี ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ ภูเหียนคงไม่กล้าทำอะไร
พี่ชายอย่างเปิดเผย ชิวเย่หลันคิด ก่อนได้ยินเจียงฮองเฮาทูล
ภูไทเฮาว่า “ช่วงสองสามวันมานี้ ทุกคนในจวนซีเหอต้อง
ห้ามออกนอกจวน ยกเว้นท่านหญิงหนึ่งอี!”

ภูไทเฮาตรัสอย่างเย็นชา “ท่านหญิงหนึ่งอียังไว้ทุกข์อยู่
คิดจะไปไหนหรือ!”

“พระมารดาลืมแม่ทัพเฉาหรงแล้วหรือ” เจียงฮองเฮา
แยมพระสรวลทันที “แม่ทัพเฉาสุขภาพไม่ดี ปลายปีที่แล้ว
ก็เจ็บปวดจากการสูญเสียบุตรสาว เวลานี้แม้แต่หลานสาว
คนเดียวก็ไม่ได้รับอนุญาตให้ไปดูแลบ้างหรือ”

“หรงชิงเหียนมิใช่หลานตระกูลหรงหรือ”
ภูไทเฮาแยมพระสรวลยับยั้ง “ดูจากอายุ พี่น้องคุณี่...”

พอเห็นว่าไทเฮาคิดในทางต่ำทรามกำลังจะตรัสในแง่
หนุ่มสาว ฮองเฮาจึงตรัสขึ้น “พระมารดาเองก็รู้สึกาสองคนนี้
อายุยังน้อย คงดูแลจวนแม่ทัพที่กว้างใหญ่ไม่ไหวใช่ไหม

หม่อมฉันเองก็คิดเช่นนี้ แต่ดูแล้วตระกูลหรวนกี้ไม่มีใครอีก
เช่นนั้นก็ให้สองคนนี้อาใจใส่มากหน่อย ไปดูแลแม่ทัพหรวน
ก่อน”

ภูไทเฮาสีพระพักตร์บึ้งตึงรอจะตรัส จู่ๆ มหาดเล็กที่ยืน
อยู่ข้างหลังก็ก้าวเข้ามา กระซิบทูลสองสามคำ ไทเฮาทรงขมวด
พระขนง แล้วตรัสขึ้น “เช่นนั้นให้เต็งอี่ไปช่วยอีกคนเถิด”

เจียงฮองเฮาผู้มยุพระโอษฐ์ “เต็งอี่หรือ เขาต้องอ่าน
หนังสือมิใช่หรือเพคะ”

“แค่ไม่กี่วันช่วงปีใหม่ ร้อนใจอะไรกัน!” ไทเฮาทรงยืนยัน
“เรามีพื้นฐานความรู้อยู่แล้ว ยังจะห่วงเรื่องเวลาแค่นี้หรือ”

เจียงฮองเฮาทอดพระเนตรมองชีวเย่หลัน เห็นนางไม่แสดง
ความร้อนใจ จึงยอมถอยก้าวหนึ่ง “แล้วแต่พระมารดาเพคะ”

ละครวันนี้จึงปิดฉาก ฮ่องเต้แสดงให้เห็นว่าทรงสันทัด
ในการคว่ำโอกาสนี้ที่สุด พระทัยที่ห่อเหี่ยวก่อนหน้า
กระตือรือร้นทันที ตรัสขึ้น “น้อมส่งพระมารดาพะยะค่ะ!”

เจียงฮองเฮาก็ดีพระทัยจนออกนอกพระพักตร์ตรัสเสริม
“น้อมส่งพระมารดาเพคะ!”

กุไทเฮาเดิมทีอยากเสวยชาสักถ้วยค่อยเสด็จ แต่พิโรธ
จนทรงปวดด้วยชาข้างพระหัตถ์พลิกคว่ำ พระองค์ทรงผุดลุกขึ้น
ประทับยืน ไม่ทอดพระเนตรฮ่องเต้ฮองเฮาแม้แต่วาบเดียว
แล้วเสด็จออกไปด้วยสีพระพักตร์บึ้งตึง!

“พระมารดาเป็นอะไรไป!” ฮองเต้ที่ยังสะลึมสะลือรู้สึก
สับสน

ชีวเย่หลันอยู่ที่ระเบียงตำหนักกัตรีมณีปากแนนน
กลิ่นหัวเราะ ฮองเต้โง่เขลามาดั้งแต่เกิดเลยหรือ

นางไต้ยิ่นเจียงฮองเฮาตรัสเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น
“พระมารดาทำด้วยชาคว่ำ จึงต้องรีบเสด็จกลับไปเปลี่ยน
ฉลองพระองค์เพคะ!” ตรัสจบก็ไม่ให้โอกาสฮ่องเต้ตรัสอีก
มีรับสั่งให้ทุกคนแยกย้ายกันไป

ชีวเย่หลันกับหรวนชิงเหยียนก็ได้รับคำปลอบใจด้วย
สีพระพักตร์อ่อนโยน ให้กลับไปดูแลแม่ทัพเฒ่าที่จวนแม่ทัพ

พระชายาหยางซึ่งทำเลือดตกในวังผู้หนึ่งก่อนหน้านี้ ถูกคนพาตัวออกไป ส่วนคราบเลือดก็ได้รับการเช็ดล้างแล้ว แต่ชีวจินจูกับลู่ซื่อยังคงคุกเข่าอย่างหวาดกลัว จากจุดยืนของ เจียงฮองเฮาเวลานี้ ทรงรู้สึกขัดตาสองคนนี้มาก

พอถึงตอนนี้อายุของชีวจินจูช่วยนางไว้ได้ เด็กผู้หญิง อายุเพียงสิบขวบ ความผิดครั้งนี้เกิดจากบิดามารดาและย่าของ นาง เจียงฮองเฮาแม่ลดพระองค์ลงเพียงไรก็ยังไม่ถึงขั้นถือสา ชิวจินจู จึงปล่อยนางไป แล้วตรัสสั่ง “นางลู่เสียมารยาท โบายห้าที่ แล้วขับไปให้พ้นประตูวัง!”

การโบายห้าที่ สำหรับคนมีอายุอย่างนางลู่ เป็นตาย เท่ากัน เนื่องจากพระนางทรงนัดหมายกับไท่เฮาไว้แล้วว่าหลัง เทศกาลหยวนเซียวค่อยเปิดประชุมขุนนางโต้แย้งกัน ฮองเฮาจึง ไม่ต้องการเอาชีวิตนางเวลานี้แต่หนีไม่พ้นโทษโบาย และที่ เจ็บปวดทรมานกว่าโทษโบายก็คือความอับยศอดสู เหตุการณ์ ครานี้ไม่ว่าจะแก้ไขอย่างไร เกียรติยศของจวนซีเหอต้องยอมไม่มี เหลือแล้ว

แต่ชีวเย่หลันไม่ใส่ใจ นางนี้ก็ขอบคุณซีเหอไท่เพยที่มี สายตายาวไกล ขับลู่ซื่อออกจากจวน ทำให้ตนซึ่งเป็นท่านหญิง

ลูกพระชายา ไม่ต้องการจะลู่ซื้อผู้เป็นยารอง ดังนั้นความตายหรือเกียรติยศของลู่ซื้อ ย่อมไม่เกี่ยวข้องกับตน

เมื่อออกจากวัง เรื่องที่นางใส่ใจคือ “โชคดีที่เมื่อครู๋กู๋ไท่เฮากับเจียงฮองเฮาปะทะคารมกันอย่างดุเดือด แต่ไม่ได้พูดถึงพี่ชาย”

ปกติก่อนสอบถ้าบัณฑิตได้รับความสนใจจากไท่เฮาและฮองเฮา จะช่วยให้สอบติด อนาคตมีโอกาasเป็นขุนนาง แต่ปีนี้ต่างออกไป เซวียซ่างวางตัวเป็นกลาง ที่ว่าวางตัวเป็นกลางทำงานอย่างเที่ยงตรงเป็นเรื่องรอง ที่สำคัญที่สุดคือไม่เข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในความขัดแย้งระหว่างไท่เฮากับฮองเฮา ไม่มีจุดอ่อนให้จับผิดได้

อย่างสภาพวันนี้ ถ้ากู๋ไท่เฮาหรือเจียงฮองเฮาสนพระทัย ห้วนซิงเหยียน ไม่ว่าในทางดีหรือร้าย ด้วยความขัดแย้งระหว่างไท่เฮากับฮองเฮา จะส่งผลให้เกิดการต่อต้านจากอีกฝ่ายหนึ่ง ถ้าเซวียซ่างให้คนนี้สอบติด และกลายเป็นศิษย์ของเขา คาดได้ว่าจะทำให้เกิดความยุ่งยากสำหรับเขา

คนอย่างนี้ถ้าชีวเย่หลันเป็นหัวหน้าผู้คุมสอบ ก็คงไม่ให้สอบติด! ใครจะรู้ว่าเซวียช่างเป็นเช่นนี้หรือไม่ หรวนชิงเหยียนไม่ใช่คนที่มีความสามารถโดดเด่นเป็นที่รู้จักทั่วไปถึงขั้นที่ว่า ถ้าไม่ให้สอบติดจะถูกสงสัยว่ามีเงื่อนงำ!

ด้วยเหตุนี้การที่หรวนชิงเหยียนไม่เป็นที่สนพระทัยของไทเฮากับฮ่องเฮา ชิวเย่หลันกลับรู้สึกสบายใจ

หรวนชิงเหยียนเองก็เข้าใจเหตุผลนี้ เขาว่า “เจ้าทำให้จวนซีเหออ่องเดือดร้อนอย่างหนัก ยังส่งผลกระทบถึงกู่ไทเฮา จนไทเฮาไม่ใส่ใจพระทัยเรื่องอื่น เจียงฮ่องเฮาสันนิษฐานเจ้า คงไม่ทำร้ายข้าแน่”

ชิวเย่หลันยิ้มร่าพลางเกาะแขนเขา “พี่ไม่ดีใจหรือไม่พอใจที่ข้าชิงพูดเรื่องชีวเมิ่งหมิ่นตัดหน้าพี่ใช่หรือไม่ เรื่องนี้ข้าสนใจ พี่ต้องเข้าสอบ! ช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้ถ้าเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องวุ่นวาย พอพ้นเทศกาลหยวนเซียวคงถูกเรียกตัวไปสอบถามในที่ประชุมขุนนางบ่อยๆ ส่วนข้าไม่มีการงานทำ อีกอย่างพี่ต้องตั้งใจอ่านหนังสือ สอบเข้ารับราชการ จึงจะปกป้องข้าได้มิใช่หรือ”

“...โตปานนี้แล้วยังติดพี่แจ” หรวนชิงเหยียนสะบัดแขน ออกหลายครั้ง ในรถม้าพื้นที่แคบ เขาพยายามเพียงไร สุดท้าย ก็ยังถูกชีวเย่หลั่นเกาะไว้ หรวนชิงเหยียนสีหน้าจ่นใจ แหวตากลั้บพอใจ ต่อว่านางอย่างไม่จริงจัง “โตเป็นสาวแล้วนะ!”

“โตยังไ้ก็เป็นน้องพี่!” ชิวเย่หลั่นพูดเสียงหวาน

คำพูดนี้ทำให้หรวนชิงเหยียนชื่นใจ สองมือกำหมัดแน่น แล้วคลายออก เขาสะกดใจครู่หนึ่ง แล้วยิ้มเอ่ย “ที่สองเฮาตรัสไว้ ทำให้เราสองคนได้อยู่กับท่านปู่อีกครั้งเดือน”

ความจริงได้พิสูจน์ว่าหรวนชิงเหยียนดีใจเร็วเกินไป ความสุขช่วงครึ่งเดือนที่เขารอคอย เพิ่งผ่านไปอย่างสงบถึงวันที่ ห้าเดือนอ้าย แต่แล้วก็มีแขกที่ไม่ได้รับเชิญมารบกวน

และแขกที่ไม่ได้รับเชิญผู้นี้ไล่อย่างไรก็ไม่ไปเสียด้วย!

เพราะคนที่มาคือหลิงจู้บุตรชายคนเล็กของจิงชวนโหว คนเมืองหลวงเรียกเขาว่าโหวน้อยหลิง

หลังจួយี่อายุเท่ากับหรวนชิงเหียน ชิวเย่หลันแอบดู
อยู่หลังช่องหน้าต่าง เห็นท่านโหวน้อยผู้นี้ชื่อฟังดูเป็นหนุ่ม
เสเพล⁵ แต่หน้าตากลับมิใช่ เขาผิวพรรณขาวผ่อง ใบหน้าคมสัน
สวมเสื้อคลุมสีสดใส กิริยาท่าทางสุภาพอ่อนโยน ขาดก็แต่ไม่ได้
สักอักษรบนใบหน้าว่ารวยหล่อสูงศักดิ์

เขาไม่เพียงแต่สุภาพเรียบร้อยเท่านั้น แต่น่าจะมีความรู้
ความสามารถอยู่บ้าง ที่ชิวเย่หลันเข้าใจเช่นนี้ เพราะคำทักทาย
ระหว่างเขากับหรวนชิงเหียน ยกเอาข้อความในคัมภีร์โบราณ
ขึ้นมากล่าวไม่ต่ำกว่าห้าประโยค จนนางฟังไม่เข้าใจ...

แต่คุณไม่ควรดูที่หน้าตา คนผู้นี้เมื่อสองปีก่อนก็เลื่องลือ
ทั่วเมืองหลวงว่าเป็นคนเจ้าชู้ คบหญิงสาวมากหน้าหลายตา
คาดว่ากุ่เหียนก็สู้เขาไม่ได้

คนอย่างนี้มาที่บ้านย่อมไม่ใช่เรื่องดี โดยเฉพาะเมื่อเขา
พาอีกคนหนึ่งมาด้วย

⁵ จั๋ย (西卒) หมายถึง ชีเม่า

คนที่เขาพามาเป็นผู้หญิง ปีใหม่ไม่อยู่บ้านกับครอบครัว กลับตามโหรน้อยผู้ฉาวโฉ่มาที่จวนแม่ทัพ คาดว่านางคงไม่ต่างจากฮวาเชินเชินคนก่อนหน้า

เฟิงไหลเย่วอายุสิบหกสิบเจ็ด คงมีสายเลือดต่างชาติ หน้าตาคมขำกว่าคนทั่วไป ตาโตขนตาวาว ผิวขาวสะอาดตา สะโพกอวบ มีลักษณะของชาวต่างชาติ ความสวยใกล้เคียงกับฮวาเชินเชิน มีดีคนละแบบ

นางรูปร่างสูงมาก สูงพอๆ กับหลิงจู้ซึ่งเป็นผู้ชายความสูงปานกลาง เก้าหมทรวงกันหอย ปักปิ่นประดับหยกเขียวสองเล่ม ปิ่นทำให้ดูสูงกว่าหลิงจู้ นอกจากปิ่นปักผมแล้วไม่มีเครื่องประดับอื่น สวมชุดกระโปรงสีขาวเรียบง่าย ดูเหมือนไม่ได้ทาแป้งแต่งหน้า ริมฝีปากสีอ่อนเกือบขาว

แต่ชีวเย่หลันคิดว่านางไม่เหมือนนางคณิกา ไม่ใช่เพราะนางแต่งตัวเรียบง่าย แต่เพราะบุคลิกที่ขัดกับรูปร่างหน้าตา ลักษณะดังกล่าวคนสมัยนี้คงบรรยายได้เป็นบทความสละสลวย

แต่ถ้าให้ชีวเย่หลันบรรยาย ก็จะได้ถ้อยคำง่าย ๆ สาวน้อยร่างใหญ่นิสัยเยือกเย็น

ภาพก่อนตอนที่ซอมบี้ยังไม่ปรากฏตัว ภาพถ่ายชีวิตประจำวันภาพเดียวก็มีขึ้นชมจำนวนมาก

น่าเสียดายที่นางไมโซคติดอย่างนั้น ภาพนี้จึงอยู่ในหอ
คณิกา

เมื่อหลังจบบัณฑิตสำเร็จ ด้วยฐานะที่ต่างกันของเขากับ
หรรณชิงเหียน แม้จะมาขอความช่วยเหลือ แต่ก็ไม่เกรงใจ
หลังจบบัณฑิตออกมาตรงๆ “วันนี้เป็นวันที่ห้าแล้ว พอฤดูใบไม้ผลิ
เจ้าจะเข้าสอบ แต่เรื่องการประกวดหญิงงามที่เคยตกลงไว้
จะอย่างไร คราวนี้ทางหอหยื่นขุนขอเสียงสนับสนุนจาก
โจวอ๋องพระโอรสคนโปรดของไทยเฮา ตั้งใจจะเอาชนะแม่นางเยาว์
แห่งหอจินพา...”

“โหวน้อยโปรดวางใจ!” หรรณชิงเหียนพูดต่อทันที
“ศิษย์เตรียมการไว้แล้ว...ตงหรรณ!” ตงหรรณขานรับพลางชูตัว
เงินปึกใหญ่

เฟิงไหหลเยาว์ยิ้มน้อยๆ บอกขอบคุณอย่างราบเรียบ
บอกว่าเงินแสดงถึงน้ำใจ น้ำเสียงสดใสแต่มีความเย็นชา ทำให้
รู้สึกสูงส่งและห่างเหิน

ร่วมมือกันหมายถึงมาขอเสียงสนับสนุน ชิวเย่หลันแอบดู
แอบฟังครู่หนึ่งก็รู้สึกผิดหวังมาก นางนี้กว่าจะเกี่ยวข้อกับ
จวนซีเหอเอง!

ขณะที่กำลังจะเดินย่องออกไป ความหวังที่แขกจะมี
เรื่องราวเกี่ยวกับจวนซีเหอเองก็เป็นจริง เมื่อขุนหรงานตบไหล่
นางเบาๆ เชิญนางไปยังบริเวณที่ไม่รบกวนศาลาชมดอกไม้
ที่ต้อนรับแขกอยู่ จากนั้นก็กระแอมขึ้น รายงานว่า “คุณชายเต็ง
มาหา คุณชายยังปลื้มตัวไม่ได้...ท่านหญิงจะทำอย่างไร”

“...เข้าไปต้อนรับเขาเอง” ชิวเย่หลันถอนหายใจ “ปีใหม่
ไม่รู้คิดอย่างไรงั้น ไม่มีใครอยู่บ้านฉลองปีใหม่เลยหรือ พวกมัน
ออกนอกบ้านหมด!”

ขุนหรงานดึงมือนางไว้ “คุณชายสั่งไว้แล้วว่า ไม่ว่าจะเป็น
ท่านชายกว้างหยางอ๋อง หรือคุณชายตระกูลเต็ง ถ้าท่านหญิง
จะพบ ต้องมีคุณชายอยู่ด้วย!”

“แล้วเจ้ารายงานข้าด้วยเหตุใด” ชิวเย่หลันประหลาดใจ
เจ้าไม่ได้เรียกเข้าไปต้อนรับเขาหรือ

“...บ่าวรายงานให้ท่านหญิงรู้ เชิญท่านหญิงไปอยู่กับ
แม่ทัพเฒ่า” ชุนหฺร่านพูดอย่างอึดอัด “ชีวหฺร่านไปเชิญ
คุณชายเต็งให้นั่งพักที่เรือนอื่นแล้ว”

ชีวเย่หลันไม่รู้จะพูดอย่างไร “ข้ารู้แล้ว เต็งอี๋มาคนเดียว
กู่เหยียนไม่ได้มาด้วย คงไม่มีอะไร ข้าไปพบเขาก็ก่อน”
เจ้าคนนี่มาเพื่อฉีกรยุทธจริงๆ!

โปรดติดตามเล่มถัดไป

ข้านี้แหละบุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล เล่ม 1

名门嫡后

โน้ตเครื่องปริ้นท์ทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《名门嫡后》

Author © 繁朵 (Fan Duo)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司 BEIJING

HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

繁朵 (Fan Duo)

ข้านี้แหละ บุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล เล่ม 1 / 繁朵 Fan Duo : เขียน; มณฑิรา ผาทอง.: แปล จาก 名门嫡后.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์, 2568.

(1) , 293 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. มณฑิรา ผาทอง. , ผู้แปล. II. ข้านี้แหละ บุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล.

ISBN 978-616-18-7434-6